

IMPREJURARI FAPTICE DESPRINSE DIN ANALIZA PROBELOR ADMINISTRATE IN CAUZA

In perioada comunista, activitatea de cercetare penala era realizata de personal apartinand Ministerul Afacerilor Interne (Securitate si Militie), in intregime militarizat. Securitatea isi desfasura activitatea sub controlul Partidului Comunist Roman, care era forta politica ce conducea intreaga societate..

Una din metodele de ancheta folosite de Securitate era tortura, cu repercursiuni pe plan social si psihologic, prin provocarea si utilizarea fricii drept instrument de dominatie, cat si pentru atingerea scopurilor imediate, respectiv obtinerea de informatii considerate utile. Alte metode folosite au fost: bataia, subalimentatia, presiuni morale, falsificari ale declaratiilor, amenintari, „destramarea de anturaje” prin intimidare, compromitere, dezinformare, etc.

Asa cum retine si Ministerul Public in cuprinsul rechizitoriului, masurile indreptate impotriva unor categorii de persoane erau luate, de cele mai multe ori, sub acoperirea organelor de militie, evidenta pasapoartelor, unitatile de frontiera, precum si a unitatilor administrative locale/centrale (consilii populare/judetene).

Principalul instrument de control al Securitatii asupra populatiei civile era reseaua informativa, permitand generalizarea urmaririi informative asupra unor largi categorii de cetateni, dar si „temperarea” prin suspiciune si pericolul potential al delatiunii, atat la locul de munca, cat si la domiciliu, a populatiei in cvasi-totalitatea sa.

La nivelul anului 1985, cauza privind pe Gheorghe Ursu era de o importanta ridicata, aspect ce rezulta din nota Securitatii din 15.09.1985 in care la Directia Procuraturii Militare, sub semnatura adjunctului procurorului general si sef al Directiei Procuraturilor Militare, Nicolae Iscrulescu, se consemneaza: *„Cazul este cunoscut si analizat la nivelul conducerii Securitatii Statului si a Ministerului de Interne”*, aspect confirmat si prin Raportul D/0290247/30.01.1985 al Securitatii prin care s-a solicitat arestarea si trimiterea in judecata a acestuia sub aspectul savarsirii infractiunii prevazute de art. 166 alin. C. pen. (propaganda impotriva oranduirii socialiste):

„Gheorghe Ursu a desfasurat o intensa activitate de propaganda dusmanoasa prin actiuni directe sau prin intermediul unor oficine de propaganda reactinara din strainatate”.

Asa cum am aratat in capitolul anterior, cazul inginerului Gheorghe Ursu avea o importanta ridicata, intrucat era considerat persoana care putea face legatura intre persoanele „cu conceptii dusmanoase” fata de dictatura ceausista din interiorul tarii si postul de radio „Europa Libera” prin intermediul caruia erau difuzate mesajele continand rezistenta anticomunista.

In perioada respectiva, la nivel international, se desfasura o activitate intensa si atenta de verificare a respectarii Tratatului International privind drepturile fundamentale ale omului, atenta fiind indreptata in

special asupra statelor totalitariste, fiind de notoritate abuzurile constante ale autoritatilor statale de a controla si oprima libertatea populatiei civile.

Avand in vedere ca inginerul disident Gheorghe Ursu era persoana care putea face legatura intre persoanele ce difuzau mesaje anticomuniste prin mijlocirea postului de radio Europa Libera, iar, asa cum am prezentat cu prilejul descrierii situatiei de fapt, stoparea activitatii ce contrazicea idealurile regimului comunist era o prioritate pentru organele statului (actiunea „Eterul”), s-a dispus obtinerea, prin orice mijloace, a informatiilor detinute de acesta.

Ca si in cazul altor opozanti din anii '80 (asa cum am aratat in descrierea situatiei premisa), si in cazul Ursu s-au folosit „*metodele represive din anii '50*” (dupa cum chiar un ofiter de Securitate, Cristian Troncotă, a recunoscut in marturia din 11.05.2015, data la SPM in cadrul urmaririi penale in aceasta cauza).

Problema legata de difuzarea materialelor continand mesaje ce se opuneau regimului comunist la nivel international prin mijlocirea unui post de radio era catalogata de catre organele statului ca fiind o problema de securitate a statului, astfel ca solutionarea acesteia intra evident in competenta Ministerului Afacerilor Interne, prin structura Securitatii.

In sensul celor formulate anterior, urmeaza sa expunem o serie de concluzii ce rezulta din mijloacele de proba administrate in cauza cu privire la activitatea de cercetare desfasurata asupra inginerului Ursu, ancheta ce a avut la baza solutionarea unei infractiuni de natura politica, desfasurata de catre organele de Securitate, iar nu pentru infractiunile de drept comun pentru care s-a dispus arestarea preventiva.

1. O prima concluzie: acuzațiile de „intensa propaganda dusmanoasa” au fost mascate cu o infractiune de drept comun

Avand in vedere importanta solutionarii cauzei Ursu, asa cum am aratat, prin orice mijloace, precum si in lumina verificarilor internationale privind respectarea drepturilor omului, organele securitatii au procedat la a disimula activitatea de cercetare desfasurata asupra lui Gheorghe Ursu, sub falsa reprezentare a unei anchete desfasurate de catre o alta structura de cercetare penala a statului apartinand Ministerului de Interne, respectiv structura Militiei.

In acest sens, pentru antrenarea cercetarii penale a militiei s-a procedat la a retine in sarcina lui Gheorghe Ursu doua infractiuni de drept comun (fiind descoperite cu ocazia perchezitiei domiciliare realizate de catre Securitate mai multe monede straine totalizand echivalentul a **16 dolari americani**), urmand apoi a dispune arestarea preventiva a acestuia pentru infractiunile de drept comun.

Importanta cercetarii lui Gheorghe Ursu era legata legaturile sale de prietenie cu mai multe persoane din categoria oamenilor de cultura si arta care contribuiau activ la opozitia impotriva dictaturii ceasuste in Romania, inclusiv prin mijlocirea Europei Libere si cu redactori ai acelu post de radio, unde de altfel inginerul Ursu trimisese scrisori „profund dusmanoase” la adresa dictatorului .

Considerentele formulate anterior sunt sustinute atat prin declaratiile martorilor date in cauza, precum si in alte dosare conexe, anume:

1. Declaratiile martorului **Popescu Florea** – ofiterul de militie care s-a ocupat de cauza privind infractiunile de drept comun

- Declaratia din data de 13.03.1990:

*„Cu ocazia cercetarilor Ursu Gheorghe **si-a recunoscut** faptele comise, **recunoastere coroborata cu inscrisurile** din jurnalul intim [...] Dupa terminarea urmaririi penale i-am prezentat materialele de la dosar **in prezenta avocatului Pora asistat si de avocat Ulmeanu Doina**”.*

- Declaratia din data de 22.12.1993:

*„Cauza era simpla, nu ridica probleme, **Ursu Gheorghe a recunoscut in totalitate fapta pentru care il cercetam** [...] **Ultima scoatere la ancheta a lui Gheorghe Ursu, de catre mine, a fost cu ocazia prezentarii materialului, activitate desfasurata in prezenta avocaturilor** [...] In legatura cu cercetarea lui Ursu Gh. Emil nu am apelat la folosirea retelei informative din arest [...] Oricum, pentru cauza ce o aveam eu in lucru, aceasta nu s-a impus: **el recunoscuse fapta** fara rezerve si, de altfel, era consemnata si in jurnalul sau”.*

- Declaratia din data de 17.10.2000:

*„Personal am cercetat numai acest aspect infractional, **cercetare care nu a pus probleme deosebite** intrucat probatiunea a fost **simpla**, faptele fiind consemnate intr-un jurnal intim [...] **Mentionez ca pe data de 15-XI-1985 la prezentarea materialelor de urmarire penala in biroul meu se afla asa cum am mentionat mai sus avocatul Pora impreuna cu o avocata stagiara** [...]”.*

In concluzie, din declaratiile date de catre martorul Popescu Florea, fost ofiter anchetator din cadrul Militiei, rezulta ca anchetarea lui Gheorghe Ursu a fost foarte simpla, fiind solutionata chiar de la prima audiere a acestuia (acesta recunoscand savarsirea faptelor), astfel ca nu se mai impunea prelungirea arestarii preventive.

*

Tot martorul Popescu Florea declara ca singurele activitati realizate de acesta au fost audierea si prezentarea materialului de urmarire penala, iar *„In legatura cu cercetarea lui Ursu Gheorghe Emil nu am apelat la folosirea retelei informative din arest”*, rezultand astfel ca de aceasta metoda de ancheta a uzitat un alt anchetator ce il cerceta pe inginerul disident.

Mai mult, martorul declara ca il cunostea pe inculpatul Pîrvulescu Marin (**ofiter al Securitatii**), fiind fost coleg de facultate cu acesta si ca discutau la bufetul despre cazul lui Gheorghe Ursu, inclusiv cu privire la infractiunea de natura politica *„Ii cunosc pe Pîrvulescu Marin si Hodis Vasile. Pîrvulescu mi-a fost*

coleg de facultate si in 1985 m-am intalnit cu acesta. **La bufet discutam cu ofiterul de securitate Pîrvulescu despre cazul Ursu pt ca si acesta s-a ocupat pe perioada cat a fost cercetat de securitate. Acesta ma intreba daca ing. Ursu a recunoscut in plus si alte fapte in afara celor pentru care a fost cercetat de securitate. Stiu ca in arest se aflau persoane care erau informatori ai securitatii si ai militiei**" (declaratia de martor a lui Popescu Florea din cadrul dosarul penal nr. 11/1998).

Totodata, in cuprinsul aceleasi declaratii de martor data in dosarul penal nr. 11/1998, martorul Popescu Florea ofera o explicatie pentru care a fost prelungita masura arestarii preventive, dar care nu poate fi sustinuta prin raportare la conditiile de luare, mentinere si prelungire a masurii preventive impuse de normele procesuale penale, anume: „*Eu nu aveam un singur dosar in lucru si avem 7-8 dosare si prelungirea duratei arestarii preventive a lui Ursu a fost necesara pentru finalizarea cercetarii [...] Am prelungit durata arestarii preventive pentru ca am avut un volum de munca mai mare in alte cauze. Puneam la indoiala gravitatea faptei pentru care a fost arestat si de aceea am prelungit durata arestarii preventive*”.

Nici sustinerea martorului ca punea la indoiala gravitatea faptei nu poate fi retinuta, aceasta fiind vadit neintemeiata raportat la obiectul material al infractiunilor retinute in sarcina lui Gheorghe Ursu, respectiv cei **16 dolari** gasiti la domiciliul acestuia cu ocazia efectuarii perchezitiei domiciliare din luna ianuarie 1985.

Or, avand in vedere suma derizorie pentru care acesta a fost cercetat (si cu privire la care a recunoscut savarsirea faptei) este evident ca prelungirea duratei masurii arestarii preventive a fost dispusa tocmai pentru a se continua cercetarile de catre ofiterii de Securitate, anume inculpatul Pîrvulescu Marin si inculpatul Hodis Vasile.

Asadar, este evidenta conlucrarea dintre cele doua servicii ale Ministerului Afacerilor Interne, respectiv Securitatea si Militia, fiind urmarit inca de la inceput sa se obtina date/informatii in legatura cu oamenii din lumea literara si legaturile cu postul de Radio Romania libera, in acest sens fiind realizate (i) discutii intre cei doi anchetatori, (ii) conlucrari la nivel de ancheta (pe baza bonurilor de scoatere de la militie era scos la ancheta de catre ofiterii de securitate), precum si (iii) prelungirea nejustificata a masurii preventive a arestarii (cea mai grea dintre aceste masuri), avand in vedere ca dosarul de urmarire penala cu privire la faptele de drept comun era complet.

2. Declaratiile martorului **Constandache Ioan** – medic detinut care a asistat la operatia de la Spitalul Jilava asupra lui Gheorghe Ursu

- Declaratia din data de 05.03.1990:

„[...] iar bolnavul mi-a relatat ca in detentie a fost batut cu virful pantofilor, cu **spitul**, cum s-a exprimat el, **in abdomen**”.

- Declaratia din data de 30.11.1990:

„La un moment dat am vorbit in limba franceza cu Ursu Gheorghe care m-a intrebat de ce am ajuns acolo si **mi-a povestit cum a ajuns acolo: tinea un jurnal personal in care critica regimul**”.

"Mai precizez ca la un moment dat am discutat in limba franceza cu Gheorghe Ursu prentu ca ceilalti sa nu sesizeze continutul dialogului. El m-a intrebat daca sunt detinut din motive politice lucru pe care eu l-am confirmat. **Atunci el mi-a povestit tot in limba franceza ca este detinut din motive politice, respectiv pentru tinerea unui jurnal intim in care exprima dezaprobarea fata de regimul existent la acea data in tara**”.

„Referitor la modul in care se desfasurase ancheta, **Ursu Gheorghe mi-a relatat ca a fost maltratata de anchetatori. Mi-a spus ca i se bagase pe gat o chestiune de valuta si ca astfel a fost arestat**”.

Dupa cum reiese din declaratiile date in calitate de martor de catre numitul Constandache Ioan (medic detinut pentru infractiuni politice), coroborat cu restul probelor administrate in legatura cu decesul lui Gheorghe Ursu, arestarea si detinerea acestuia in arestul militiei pentru infractiuni de drept comun a fost in fapt pretextul unei anchete desfasurate pentru infractiuni politice de catre organele de securitate.

Totodata, din aceleasi fragmente redate din declaratiile martorului rezulta fara dubiu faptul ca anchetele desfasurate de catre organele de securitate erau de o duritate exagerata, fiind folosita atat torturarea psihica a celui anchetat, cat si cea fizica (chiar si prin mijlocirea colegilor de celula instruiti sa obtina informatii de la persoana anchetata).

Anchetarea lui Gheorghe Ursu pentru infractiuni politice de catre organele de securitate din cadrul Directiei a VI-a Cercetari Penale este sustinuta si de urmatoarele declaratii:

3. Declaratie data in calitate de martor de catre numita **Toader Florica**, subofiter de paza in cadrul arestului militiei:

- Declaratia din data de 19.02.2015:

„Cu privire la arestatul Gheorghe Ursu imi amintesc ca era incarcerat intr-una din camerele din arestul mic si ca, la un moment dat, aflandu-ma intamplator in biroul sefului de schimb, **am observat ca a fost scos la ancheta, in doua zile diferite de PîrvulescuPîrvulescu Marin de la securitate, pe care il cunosteam intrucat mai mergeam la bufetul Directiei a 6-a**”.

„Din cate imi amintesc, de fiecare data ofiterul PîrvulescuPîrvulescu Marin mi-a dat bon prin care solicita scoaterea arestatului Ursu Gheorghe Emil, bon pe care l-am consemnat in registrul de scoatere. Eu nu l-am vazut decat pe ofiterul de securitate PîrvulescuPîrvulescu Marin venind sa solicite scoaterea unui arestat. **Ofiterul PîrvulescuPîrvulescu a asteptat de fiecare data la usa, de unde am preluat bonul, iar arestatul Ursu Gheorghe Emil a fost insotit de fiecare data de catre un subofiter din cadrul arestului pana in biroul anchetatorului, nu pot sa precizez daca era seful de schimb sau alt subofiter**”.

4. Declarație dată în calitate de martor de către numitul **Ion Nicolae**, fost subofiter al Direcției Cercetări Penale a Securității:

- Declarația din data de 17.09.2015:

*„Arestul Securității era separat de arestul Direcției Cercetări Penale al Militiei, dar exista o ușă care făcea trecerea dintr-un spațiu în altul. Aceasta ușă **se încuia pe partea arestului Securității și putea fi descuiată numai de noi**, cheia era pastrată la seful de schimb. Deschiderea ușii dintre cele două aresturi se putea face la ordin și **nu se consemna nicaieri acest lucru**. Cunosc că în toate cazurile, **atunci când era adus un arestat de la arestul Militiei la Securitate, pentru cercetări, trebuia să se completeze bon de scoatere din arest și eu institușer regulă, cu aprobarea șefilor, ca să trecem în evidența noastră de la arestul Securității aceste scoateri, pentru a se ști oricând cine a solicitat astfel de activități.***

***Registrul în care se consemna acest lucru ar trebui să se regăsească la Arhiva Centrală a fostei Securități.** În acest registru consemnarile erau pe mai mulți ani, pentru că nu erau așa multe persoane scoase la anchetă sau arestate în arestul Securității.*

*Exista la nivelul arestului și Registrul de procese verbale de predare-primire a schimbului. La fiecare predare a schimbului se consemnau activitățile pe care le-a făcut schimbul respectiv, în orele de program. **În acest Registru de procese-verbale ar trebui să apară și scoaterile din arestul Direcției de Cercetări Penale al Militiei la arestul Securității și numele persoanelor care au însoțit arestatul.***

Mai exista la nivelul arestului și un caiet care și acesta avea regim „secret de serviciu” ca și celelalte, unde se notau ordinele pe care le dădeau cei de la conducerea direcției, strict pentru arest. Acolo cine dădea ordinul semna, iar ulterior se verifica dacă a fost executat. Și acest caiet trebuie să se găsească în arhivă.

Pe ofiterii Pîrvulescu și Hodis îi cunosc pentru că au lucrat în cadrul direcției.

*Nu pot să precizez cu exactitate din ce sursă am aflat, la momentul respectiv, dar **se discuta în arest ca ofiterul Pîrvulescu ar ancheta pe cineva din arestul Militiei.***

*La momentul respectiv, nu cunosteam numele arestatului despre care am făcut vorbire mai sus. **Dupa un timp, am aflat și numele arestatului pe care îl ancheta Pîrvulescu, acesta fiind Ursu Gheorghe Emil. S-a auzit la un moment dat că în arestul Militiei ar fi decedat un detinut. Nu s-a știut despre cine este vorba, dar după câteva zile s-a aflat numele, fiind Ursu Gheorghe Emil.***

5. Declarațiile date în calitate de martor de către numitul **Munteanu Ion**, șef de schimb în arestul Direcției Cercetări Penale a Militiei:

- Declarație din data de 18.02.2015:

„Eu personal am vazut cum, in mai multe rinduri, ofiteri de securitate, imbracati in civil, il scoteau pe Gheorghe Ursu din arest si pe usa de acces de la etajul 1 al cladirii il duceau la ancheta... in perioada in care acesta a fost in arestul militiei, a fost scos de mai multe ori la ancheta de catre ofiterii de Securitate, in special seara. Afirm inca o data ca Gheorghe Ursu a fost la ancheta si de catre Securitate si stiu ca nu s-a consemnat in registrul de scoatere la ancheta acest lucru. De multe ori, Gheorghe Ursu era scos din camera fara bon de scoatere, doar venea lucratorul de Securitate si pur si simplu il luau din camera”.

- Declaratie din data de 12.09.1993:

„Ursu a fost scos la ancheta in saptamina cind a plecat la spital. [...] Din ce se discuta intre subofiteri, rezulta ca era anchetat de Securitate.”

6. Declaratia data in calitate de martor de catre numitul **Dinu Dumitru**, subofiter de paza in arestul Directiei Cercetari Penale a Militiei:

- Declaratia din data de 25.02.2015:

„Imi aduc aminte ca ofiterii de Securitate din cadrul Directiei a 6-a Cercetari Penale care avea sediul in aceeasi cladire cu noi, sunau la seful de schimb si solicitau scoaterea din arest a lui Ursu Gheorghe Emil. Seful de schimb mi-a spus de citeva ori sa scot un arestat, comunicandu-mi numarul acestuia. Impreuna cu seful de schimb l-am scos din camera pe arestatul respectiv si l-am condus pina la usa principala de acces in arest, unde l-am predat ofiterului care a solicitat scoaterea din arest. Primeam in schimb bonul de scoatere din arest care era consemnat de catre seful de schimb in registrul de scoatere la ancheta. Initial nu am cunoscut numele arestatului, dar in timp am aflat ca se numeste Ursu”.

7. Declaratie data in calitate de martor de catre numitul **Radu Vasile**, fost coleg de celula cu Gheorghe Ursu:

- Declaratie din data de 22.12.1993:

„Ursu Gh. Emil a stat putin in aceasta camera (cu mine si ceilalti 7-8) – 3 pana la 5 zile. Imi amintesc de el ca ne-a spus ca ar fi retinut intrucat i s-a gasit un jurnal (caiet) in care a facut aprecieri injurioase la adresa familiei Ceausescu.

Ursu Gh. Emil a fost scos la ancheta de 2-3 ori si cand a revenit ne-a povestit ca a fost intrebat in legatura cu caietul respectiv”.

8. Declaratie data in calitate de martor de catre numitul **Ghiorghe Florea**, fost detinut in arestul militiei in acea perioada:

- Declaratie din data de 01.04.2001:

*„Cu aceasta ocazie am stat in camera si cu Gelu Voican Voiculescu si cu alti detinuti. Din discutiile purtate cu acesta am aflat ca in acea perioada era arestat si **ing. Ursu pe care personal nu l-am cunoscut, dar am aflat ca era arestat de securitate**”.*

9. Declaratie data in calitate de martor de catre numitul **Damian Constantin**, asistent medical in cadrul Inspectoratului General al Militiei:

- Declaratie din data de 22.02.1999:

*„La securitate cand a fost adus de acolo circa o luna de zile. A fost adus de la securitate la arestul IGM. **...Cam la o luna a decedat Gheorghe Ursu dupa ce a fost adus de la securitate**”.*

10. Declaratie data in calitate de martor de catre numitul **Cojocaru Gheorghe**, subofiter in cadrul arestului Directiei Cercetari Penale a Militiei:

- Declaratie din data de 23.02.2015:

*„**In ce priveste pe Gheorghe Ursu s-a auzit atunci ca i se gasise un pretext pentru a fi arestat de militie, in sensul ca s-a gasit asupra sa valuta, fapt pentru care a fost arestat. Insa in fapt era anchetat de organele de securitate.***

*Sediul Directiei a VI-a a securitatii se afla in acelasi corp de cladire cu sediul Directiei cercetari penale a IGM. **Persoanele arestate de organele de securitate, erau incarcerate in camerele de detinere aflate la parterul corpului de cladire unde isi avea sediul Directiei a VI-a.***

***Imi aduc aminte ca atunci cand ofiterii de securitate scoteau la ancheta un arestat care era incarcerat in arestul Directiei cercetari penale, trimiteau un subofiter care se prezenta la usa de acces in arest si prezenta un bon de scoatere, semnat de anchetatorul de securitate, iar arestatul era scos din camera si condus de subofiterul de securitate in biroul de ancheta**”.*

11. Declaratii date de catre numitul **Creanga Mihail**, seful arestului Inspectoratului General al Militiei in anul 1985, cu privire la situatia lui Gheorghe Ursu:

- Declaratia din data de 07.05.2015:

*„In momentul in care s-a stabilit camera in care va fi incarcerat, seful meu direct, **col. Tudor Stanica, mi-a comunicat ca Ursu Gheorghe Emil era anchetat de securitate si ca „nu este treaba noastra**”.* Am inteles ca Ursu Gheorghe Emil nu este cercetat de directie, ci de catre securitate”.

*„Nu stiu daca Gheorghe Ursu a fost scos din camera de arest de catre loctiitorul mei in urma solicitarii conducerii directiei sau a anchetatorilor din cadrul Directiei a VI-a a securitatii. Cu certitudine acesta nu mi-a spus, dar nici nu l-am intrebat niciodata intrucat, asa cum am afirmat anterior, **din momentul***

introducerii in arest a lui Ursu Gheorghe Emil, seful meu direct, col. Tudor Stanica, mi-a spus ca Ursu Gheorghe Emil este anchetat de securitate si nu este treaba noastra.

Mentionez ca, era foarte posibil ca un arestat din cadrul Compartimentului arest al directiei sa fie condus la Directia a VI-a a securitatii pentru a fi anchetat”.

„In ziua urmatoare, am aflat ca Ursu Gheorghe Emil a decedat la Spitalul Jilava. Informatia a fost aceea ca a decedat dupa operatie. Am raportat ierarhic aceasta informatie, respectiv col. Tudor Stanica, care mi-a spus ca **cei de la Directia a VI-a a securitatii se vor ocupa de aceasta problema si ca nu este treaba noastra. Nu am desfasurat nicio verificare in arest referitoare la Ursu Gheorghe Emil”.**

- Declaratia din data de 18.01.1990:

„Nu stiu daca Ursu a fost cercetat anterior de securitate, inainte de a fi arestat. **In momentul in care a fost dus in arest am aflat ca Ursu se afla in ancheta organelor de securitate”.**

„Ursu Gheorghe Emil a fost transferat de la arestul securitatii si logic a fost anchetat de securitate. **Exista practica ca un detinut din arest IGM sa fie scos la ancheta de catre organele securitatii”.**

- Declaratia din data de 20.11.2000:

„**Ing. Ursu Gh. era scos la acheta atat la Securitate, cat si la mr. Popescu Florea [...]**”.

- Declaratia din data de 16.01.2002:

„**Gheorghe Ursu nu era arestatul nostru, respectiv nu era anchetat de organele militiei, ci de cadre ale Securitatii”.**

Astfel, din declaratiile date de catre fostul sef al arestului Inspectoratului General al Militiei rezulta fara dubiu ca **motivele ce au stat la baza arestarii si anchetei Ursu Gheoghe Emil au fost exclusiv unele de natura politica, iar ancheta a fost in realitate condusa si executata de organele de Securitate**, in timpul in care acesta era detinut al Militiei pentru infractiuni de drept comun.

Totodata, un alt aspect ce reiese din declaratiile date de catre martorul Creanga Mihail este acela ca organele de conducere ale arestului Militiei au primit coordonate exacte de la Securitate, cu privire la interventiile legate de starea medicala, cercetarea si detinerea in cadrul arestului a inginerului Ursu.

Declaratiile lui Creanga Mihai se coroboreaza in acest sens cu cele ale martorilor Casapu Mitrus Laurentiu, Caracostea Stere, Pascale Gheorghe, Popa Dan, Hirsu Ilie, Palamariu Florinel, Manda Gheorghe, Cimpoiuru Vasile, Clita Marian, Radu Gh, Mihai Vasile, Ivan Stefan, Daescu Gheorghe, Dinu Ion, Ionetec Gheorghe, Constandache Ioan, Ionita Stefan, Toader Florica, Ion Nicolae, Munteanu Ion, Dinu Dumitru, Radu Vasile, Ghiorghe Florea, Odina Constantin, Damian Constantin, Cojocaru Gheorghe, Creanga Mihail, Andrei Ion, Scarlet Gheorghe, Ghebac Radu, **care confirma ca Ursu Gheorghe a fost anchetat de Securitate in timpul detentiei in arestul IGP.** De asemenea, se coroboreaza cu declaratiile lui Damian Costica si

Burcea Stefan care mentioneaza ca Gheorghe Ursu a fost adus la IGM de la Securitate si respectiv, ca a fost si anchetat de Securitate.

12. Declaratia data in calitate de martor de numitul **Scarlet Gheorghe**, seful Directiei de Cercetari Penale a Militiei:

- Declaratia din data de 21.04.2015:

*„Precizez ca nici seful Directiei a 6-a, colonelul Vasile Gheorghe nu mi-a spus niciodata ca ei se ocupa de dosarul Ursu, desi eram prieteni, si nu am stiut ca in perioada in care Ursu se afla in Arestului IGM-DCP, **cei de la Directia a 6-a Securitatii faceau rapoarte cu privire la situatia acestuia**”.*

13. Declaratia data in calitate de martor de numitul **Ghebac Radu**, sef de schimb in cadrul Directiei de Cercetari Penale a Militiei:

- Declaratia din data de 24.02.2015:

*„Din cate imi amintesc, in perioada in care mi-am desfasurat activitatea in cadrul IGM-DCP – Compartimentul arest, mai precis **in anul 1985 cca. 2 ori lt. col. Creanga Mihail mi-a solicitat sa duc un arestat, o data si alta data un alt arestat, la Directia a 6-a Cercetari Penale a Securitatii**. Nu imi aduc aminte numele arestatilor care au fost condusi la Directia a 6-a, dar din cate imi amintesc o data am condus eu arestatul, prin interiorul cladirii Directiei Cercetari Penale a IGM, pana la o usa la etajul 1 prin care se facea accesul in sediul Directiei Securitatii Statului”.*

*„Ulterior cu privire la imprejurarile in care s-a produs decesul lui Ursu Gheorghe Emil am aflat tot de la colegi, inclusiv de la Burcea Stefan, care in prezent este decedat, faptul ca Ursu Gheorghe Emil era cercetat de Securitate si ca i s-a inscenat faptul ca detinea in mod ilegal valuta, iar arestatii Clita Marian si Radu Gheorghe au fost introdusi in aceeasi celula cu Gheorghe Ursu pentru a-l determina sa recunoasca faptele de care erau interesati **cei de la Securitate**.*

Stiu de asemenea, faptul ca exista o colaborare intre sefii nostri si cadrele de securitate. Arestatii din IGM-DCP puteau fi scosi de catre ofiterii de securitate numai cu aprobarea sefului nostru de arest si a conducerii directiei”.

2. Alte concluzii ce rezulta din aprecierea mijloacelor de proba administrate in cauza

Asadar, din fragmentele declaratiilor redade mai sus rezulta fara niciun dubiu faptul ca (i) infractiunea pentru care Gheorghe Ursu a fost anchetat a fost cea de propaganda impotriva oranduirii socialiste, (ii) dosarul privind infractiunile de drept comun a fost solutionat cu usurinta, (iii) prelungirea masurii arestarii preventive a fost dispusa exclusiv pentru continuarea cercetarilor privind infractiunea de natura politica si, cel mai important, (iv) ancheta desfasurata cu privire la Gheorghe Ursu a fost desfasurata direct si prin mijlocirea organelor de militia de catre organele din cadrul Securitatii.

Totodata, faptul ca organele de securitatii erau in realitate cele care desfasurau ancheta cu privire la faptele savarsite de Gheorghe Ursu rezulta inclusiv din:

- „Ancheta” desfasurata de colegii de celula ai inginerului Ursu, respectiv Clita Marian si Radu Gheorghe se referea exclusiv la aspectele politice din insemnarile sale din jurnalele intime;
- Anterior dispunerii solutiei de neincepere a urmaririi penale cu privire la infractiunea de propaganda impotriva oranduirii socialiste, organele de securitate au formulat initial un referat prin care au solicitat arestarea preventiva a lui Gheorghe Ursu si continuarea urmaririi penale fata de acesta in stare de arest;
- Directia Procuraturii Locale Sector 6 Bucuresti care instrumenta dosarul avand ca obiect infractiunile de drept comun nu avea cunostinta de actele efectuate in cauza si, mai mult, afla de decesul acestuia abia in data de 28.11.1985 (la mai bine de 10 zile de la data intervenirii decesului, respectiv 17.11.1985);
- Din declaratiile administrate in cauza rezulta ca Gheorghe Ursu nu era „*problema militiei*”, fiind arestat pentru a fi anchetat de catre organele de Securitate (inclusiv decesul nu reprezenta „*o problema a militiei*”);
- Organele de securitatea procedau la anchetarea inginerului disident prin mijlocirea organelor de militie, in sensul ca le solicitau acestora sa il scoata la ancheta pe baza de bon, urmand apoi sa fie preluat de Securitate pentru cercetare (fapt ce rezulta inclusiv din declaratiile inculpatilor care afirma ca au solicitat maiorului Popescu scoaterea lui Ursu din arest);
- Corespondenta purtata cu Statele Unite ale Americii a fost realizata pe baza unor lucrari realizate de catre inculpatul Pîrvulescu Marin, aspect din care reiese ca acesta avea in permanenta cunostinta de actele de cercetare din cazul Ursu, desi oficial organele de Securitate nu mai aveau nicio implicare (aspect demonstrat si prin declaratia de martor a maiorului Popescu Florea care a sustinut ca purta discutii cu inculpatul Pîrvulescu Pîrvulescu Marin despre cazul Ursu);
- Gheorghe Ursu a fost supus la mai multe tratamente de teroare fizica si psihica, precum si pedepse, desi acesta recunoscuse de la inceputul cercetarilor savarsirea infractiunilor de drept comun, astfel ca nu se mai impunea continuarea cercetarilor (in special prelungirea arestarii preventive).
- Era un fapt notoriu la nivelul arestului celor doua structuri ale Ministerului Afacerilor Interne faptul ca Gheorghe Ursu era anchetat pentru o serie de insemnari politice pe care acesta le facuse in jurnalul sau intim, recunoscandu-se ca faptele de drept comun imputate acestuia erau minore si nu justificau detentia preventiva;

3. Dosarele de urmarire penala si informativa a lui Gheorghe Ursu intocmite de Securitate si alte documente de la CNSAS releva miza acestui caz

Conform dosarului penal al lui Gheorghe Ursu instrumentat de inculpati, si celui de urmarire informativa „Udrea” (DUP Volumele 17, si respectiv 18-24), rezulta ca Gheorghe Ursu a fost anchetat si torturat, intre altele, pentru a „clarifica natura relatiilor cu scriitorii” (vezi nota lui Iulian Vlad din DUP Vol 17 fila 81-82) cu „conceptii dusmanoase”, aflati deja in atentia organelor DSS.

Din aceste documente rezulta si faptul ca, in cvasi-totalitate, „atitudinea dusmanoasa” si „propaganda impotriva orinduirii socialiste” insemnau de fapt critici indreptate impotriva familiei Ceausescu, care trebuiau „neutralizate” inainte sa ajunga la Europa Libera.

Analizand materialul probator administrat in cauza, nu exista nici un dubiu cu privire la faptele lui Gheorghe Ursu care au facut obiectul cercetarii si in final au fost motivul neutralizarii sale de catre inculpati. La mijlocul anilor '80 cultul personalitatii dictatorului Nicolae Ceausescu ajunsese la apogeu. Acesta isi dorea adulatia unanima si nu mai accepta nici un semn de opozitie interna. Securitatea avea ca sarcina principala apararea „Comandantului Suprem”. Dictatorul nu trebuia sa fie deranjat de “*manifestari negative*”, “*inscrisuri dusmanoase*”, in special facute publice si transmise prin Radio Europa Libera. Intreaga populatie era monitorizata pentru a se putea „preveni” sau „inabusi in fasa” orice incercare de contestare sau revolta impotriva lui Ceausescu. Dupa cum s-a arata in sectiunea anterioara, scriitori care puteau sa nu aiba alta vina decat cea de a nu scrie „lucrari omagiale pentru anumite persoane din conducerea de partid” erau considerati „ostili” si luati „in lucru” prin dosar de urmarire informativa (DUI). Documentele depuse la dosar (volumele I, III, IV si V din dosarul nr. 10962 intitulat „Arta Cultura” al Ministerului de Interne si ale caror originale se afla in arhivele CNSAS, total 79 file) demonstreaza preocuparea majora a Securitatii in privinta comportamentului oamenilor de arta si cultura din Romania - care se opuneau dictatorului - in scopul de a preveni si a stopa orice act de disidenta sau opozitie.

4. Cercetarea informativa a lui Gheorghe Ursu a fost facuta de Directiile a II-a si a VI-a impreuna

Din mai multe documente aflate in dosarele cauzei rezulta clar ca cercetarea informativa a lui Gheorghe Ursu a fost efectuata atat de Directia a II-a cat si de Directia a VI-a, respectiv de inculpatii din aceasta cauza.

Astfel, in raportul din 24.12.1984 – UM 0617 (adica Directia a II-a) noteaza: *„Am fost sesizati ca ing. Ursu Gh. este posesorul unui caiet in care consemneaza periodic jurnalul intim. Printre insemnari sint consemnate si unele manifestari cu caracter ostil. [din jurnal] rezulta printre altele si unele inscrisuri cu profund caracter dusmanos. A se aproba:*

- impreuna cu Directia Cercetari Penale sa efectuam cercetarea informativa

- sa realizam concomitent si o perchezitie domiciliara". (DUI Udrea Vol 1 fila 30).

In adresa Directiei a II-a din 26.12.1984, catre Directia Cercetari Penale, se mentioneaza:

*„Va trimitem alaturat un caiet cu unele **inscrisuri necorespunzatoare** ... va rugam sa analizati **urmind ca impreuna cu dvs. sa efectuam cercetare informativa** in scopul solutionarii acestui caz”.*

Pe acest raport se regaseste semnatura inculpatului PÎRVULESCU, in sensul ca primit adresa in aceeasi zi. (DUI Udrea vol 1 fila 28).

In Nota de sarcini din 05.01.1985 -- Inculpatul Pîrvulescu PROPUNE **„Cercetarea informativa a lui Ursu Gh. in legatura cu faptele savirsite si cauzele acestora”**. Nota include si sarcini de serviciu din partea lui Vasile Gheorghe in legatura cu cercetarea informativa a lui Gheorghe Ursu pentru inculpatul Pîrvulescu si termene de solutionare. (DUI Udrea Vol 2 fila 3).

In NOTA din 09.01.1985 se mentioneaza: „La data de 22 dec 1985, o sursa a organelor noastre ne-a inminat un jurnal intim al numitului URSU GH., jurnal in care acesta a consemnat si anumite aprecieri cu un profund continut dusmanos. Ca urmare, s-a **inceput cercetarea informativa impreuna cu Directia Cercetari Penale** fiind luat in lucru si prin DUI”. (DUI Udrea Vol 1 / DUP Vol. 18, f 34).

La data de 20.02.1985, inculpatul PÎRVULESCU a redactat **„nota de studiu al materialelor existente in DUI Udrea”** (DUI Udrea vol 2 fila 11 (376)). Si din aceasta nota rezulta ca inculpatul a participat la cercetarea informativa, facind conspecte dupa notele TO a cel putin 7 Redari convorbiri private ale familiei Ursu in lunile ianuarie si februarie 1985.

De alfel, in declaratia sa din 06.10.2005 la SPM (vol 9, fila 12 DUP) ofiterul de Securitate Dumitraciuc mentioneaza ca *“Ofiterii Pîrvulescu si Hodis au primit de la mine tot ce aveam despre Gheorghe Ursu”*, deci evident si dosarul UDREA.

Declaratiile inculpatilor in sensul ca ei nu ar fi participat la cercetarea informativa a lui Gheorghe Ursu (care ar fi fost in intregime prerogativa Directiei a II-a) si ca nu ar fi avut acces la DUI Udrea sunt deci false.

Mai mult, in declaratia sa de inculpat, PÎRVULESCU Marin pretinde ca nu isi recunoaste scrisul in nota de studiu din 20.02.1985. Acelasi lucru il pretinde si inculpatul HODIS. Aceste „nerecunoasteri” sunt contrazise insa de simpla confruntare a scrisului cu alte documente olografe ale inculpatului PÎRVULESCU. Chiar si martorul DUMITRACIUC ii contrazice in declaratia sa din 06.10.20151 data in cadrul urmaririi penale (Vol. 9, fila 12 si urmatoarele) aratand ca: *„Din nota de studiu care imi este prezentata astazi la*

Sectia Parchetelor Militare, facuta la data de 20.02.1985 de catre mr. Pîrvulescu Marin, rezulta ca a studiat materialele T.O. si notele informatorilor” (a se vedea fila 6 a declaratiei).

5. Motivele pentru care a fost anchetat si torturat Gheorghe Ursu de inculpati: „intensa activitate profund dusmanoasa”

Dosarul Penal instrumentat de Securitate, privindu-l pe Gheorghe Ursu, avand ca obiect pretinsa infractiune de "Propaganda impotriva orinduirii socialiste", art. 166CP (DUP Vol. 17) dovedeste hotararea lui Gheorghe Ursu de "a face ceva" pentru a contribui la inlaturarea dictatorului Ceasescu, pentru a inceta "sa ne prostituam moral si sa lingem blidele material sub domnia Nebunului si a Scroafei Teroriste". Din fragmentele de jurnal citate in dosar se intelege de ce Securitatea a vrut sa-l elimine pe Gheorghe Ursu, de unde a avut atata ura impotriva lui, de ce a fost convinsa de pericolozitatea lui Gheorghe Ursu pentru regim, si obsedata de un eventual complot, cel putin de rezistenta intelectuala, dar si de actiune, pe care acesta l-ar fi organizat. In final, se intelege de ce ordinul de tortura si asasinare a lui Gheorghe Ursu a venit mai mult ca sigur de la Ceausesti prin seful Securitatii interne, generalul Iulian VLAD, si inculpatii l-au indeplinit, ca in mii de alte cazuri amintite mai sus, „sub acoperirea militiei”.

Acuzatiile formulate de inc. PÎRVULESCU impotriva lui Gheorghe Ursu sunt sintetizate in raportul intocmit de inculpat (nr. D/0290247/30.01.1985 - care se regaseste atat in dosarul de urmarire informativa "Udrea" cat si in dosarul penal, respectiv DUP Vol 17, filele 83-84), semnat de MACRI EMIL si VASILE GHEORGHE, sefi Directiilor a II-a si respectiv a VI-a a DSS:

"In anii 1978 si 1981... a furnizat postului de radio autointitulat "Europa libera" 2 materiale in care a comentat de pe pozitie dusmanoase masurile luate de partid in domeniul constructiilor din Romania, care au facut obiectul mai multor emisiuni... "

"A afisat la locul sau de munca [...] citate ... ce contin referiri la necesitatea luptei impotriva statului... cu scopul de a atrage atentia ca situatia critica din vremurile respective (cu sute de ani in urma sau in timpul regimurilor fasciste) s-ar potrivi in prezent realitatilor din Romania...

Din anul 1974 intretine legaturi cu elemente din emigratia reactionara romana de la Paris, comentatori ai postului de radio autointitulat "Europa libera", de la care a primit si introdus in tara, in anii 1974 si 1978, mai multe tiparituri in limba romana cu continut anticomunist...

Tine in vederea publicarii un jurnal in care, pe parcursul timpului, a facut numeroase consemnari ce denigreaza realitatile din tara noastra, politica interna si externa a statului roman, inserind si comentarii dusmanoase din emisiunile postului de radio autointitulat "Europa libera". Insemnarile mai contin si grave manifestari de calomniere si defaimare a conducerii de partid si de stat.

...Avind in vedere ca URSU GHEORGHE EMIL a desfasurat o intensa activitate de propaganda dusmanoasa prin actiuni directe sau prin intermediul unor oficine de propaganda reactionara din strainatate..., impotriva acestuia urmeaza a se incepe urmarirea penala, continuarea cercetarilor sub stare de arest si trimiterea in judecata pentru savirsirea infractiunilor prevazute de art. 166 al. 2 Cod penal.

Intrucit cel in cauza intretine legaturi apropiate cu unii scriitori care se afla in atentia organelor de securitate pentru conceptiile lor dusmanoase, urmeaza ca in cercetari sa se clarifice si natura relatiilor cu acestia."

1) Cutremurul din 4 martie 1977: acuzatia de ordin criminal impotriva lui Nicolae Ceausescu

Intr-una din scrisorile trimise la Europa Libera, Gheorghe Ursu dezvaluise o crima mai putin cunoscuta atunci a lui Ceausescu: oprirea consolidarilor blocurilor avariate de cutremur, care a dus la noi prabusiri si a lasat mii de oameni sa traiasca in blocuri cu risc inalt de daramare la un nou cutremur.

Imediat dupa cutremurul din 4 martie 1977 Gheorghe Ursu a fost desemnat sef de proiect la blocul Patria / ARO de pe bulevardul Magheru din Capitala. Astfel pe 4 iulie 1977 acesta a participat la o sedinta cu insusi dictatorul Nicolae Ceausescu, iar cu acest prilej „Comandantul Suprem” a dat ordinul de oprire a consolidarilor blocurilor avariate. Inginerul Ursu a consemnat in insemnarile sale ordinul criminal (gh-ursu.org.ro/19770704-sedintaCutremurCuCeausescu.pdf, [depuse si la dosarul cauzei](#)):

"Tov. secr.gral. Ceausescu Sed. din 4 iul. 1977

(Urmarele cutremurului)

Sa se puna capat activitatii comisiilor, care au creat o psihoza. Nici un bloc nu poate fi demolat fara aprobare speciala. S-a dat dispozitie sa nu se inchida niciun magazin. Comisiile centrale au facut actiuni iresponsabile. Scoaterea din functiune a zeci de imobile care n-aveau nici o avarie. Cladirile puse intr-o situatie care depaseste cu mult ceea ce cutremurul a distrus. Nu exista nicio justificare, ci pur si simplu o conceptie gresita a proiectantilor.

Am vazut 5-6 imobile, n-am vazut decit 2 stilpi fisurati.

La ARO a functionat Barul. E un stilp fisurat in capatul celalalt. SCALA a functionat, de o saptamina. Cica s-au gasit cladiri fara fundatii. Nu ne apucam sa facem ce nu s-a facut cu 40 de ani sau 50 de ani in urma! Tot felul de lucruri de domeniul romanelor de aventuri, cu expertize, incercari, echipe de specialisti... V-a pus pe voi careva sa masurati cum s-a construit acum 50 de ani?

Numai niste oameni iresponsabili...Ce-i asta profesorii? Nu lor le-am dat ordinul sa punem ordine in capitala. Voi, activul de partid raspundeti de fiecare zid distrus. Intreaga gindire trebuie revizuita. Trebuie sa-i tragem la raspundere pe proiectanti.

S-au apucat sa ciocaneasca sa vedem fisuri ascunse. Am fost de acord, dar nu sa demolati capitala.

Se opreste orisice echipa de verificare, am dat ordine la Militie si Procuratura sa-i bage la inchisoare. Cine le da voie sa intre in domiciliul cetatenilor?

In imobilele mari se fac lucrari de consolidare locale...cu ciocanul pneumatic sa sparga stilpii ca dupa aceea sa-i consolideze. Trebuie in mare sa terminam pina la 23 August, afara de citeva cladiri pe care le vom examina separat.

Am vazut solutii moderne cu ciment si...solutii chimice. Sintem in stare sa punem capitala jos la pamint.

Un arhitect sau inginer nu dovedeste o mai mare pricepere daca distruge, ci daca repara. Sa nu ne impresioneze ca-i profesor, va trebui sa vedem cine plateste ce s-a distrus. Oamenii, numai in centru, si-au concentrat atentia sa distruga totul.

Nu se mai admite nici o reparatie capitala. La fel se intimpla cu ministerele; vin cu solutii care costa de 2 ori cit o cladire noua.

Sa ne adresam direct meseriasilor fara forme birocratice si financiare: sinteti 10 insi, va dau 5000 de lei, faceti aici si aici."

Documente ale Securitatii depuse la dosarul cauzei arata ca in urma acelei sedinte, Securitatea a urmarit atent pe cei cativa ingineri si pe locatarii care nu au fost de acord cu acel ordin. Edificatoare in acest sens sunt „*Informarea privind unele aspecte ale lucrarilor de consolidare la imobilele avariate de cutremurul din 4 martie 1977*” si anexa ce contine date privind repartizarea inginerului Gheorghe Ursu la hotelul Patria din Bucuresti si atitudinea acestuia fata de ordinul de a sista lucrarile de consolidare (6 file depuse la termenul din **25.10.2017**).

Din aceste documente rezulta ca inginerul Gheorghe Ursu era in atentia Securitatii inca din anul 1977. In aceste note informative ofiterii de securitate raportau opozitia lui Gheorghe Ursu la ordinului lui Ceausescu de sistare a consolidarii blocurilor avariate de cutremur. Aceasta opozitie a fost, conform Dosarului Penal nr. 66142 unul din motivele principale pentru care Gheorghe Ursu a fost anchetat ulterior de inculpati.

Gheorghe Ursu a fost un caz aparte printre acesti ingineri implicati in lucrarile de consolidare cand a afirmat, conform documentelor amintite mai sus, ca "**va camasui doi stilpi [la Patria] peste avizul dat... chiar daca va suporta costul lucrarii din salariul sau**".

Rezulta din aceste documente ca Securitatea stia in acel moment despre prabusirile care au avut loc la unele blocuri si dupa cutremur, in momentul sistarii lucrarilor de consolidare si indepartarii schelelor / popilor. Mai mult, stia ca oprirea consolidarilor comporta riscul pierderii a mii de vietii omenesti la un eventual nou cutremur. In pofida acestor semnale de alarma, si cu toate datele indubitabile asupra pericolului pentru locatari, Securitatea a facut jocul lui Ceausescu, care vroia ca toate fondurile pentru constructii, inclusiv ajutoarele primite din afara pentru cutremur, sa fie folosite la planuita Casa a Poporului. Multe dintre cladirile avariate la 4 aprilie 1977 sunt si astazi "un pericol public", respectiv cele cu "buline rosii". Inclusiv blocul „Patria”, astazi evacuat.

Documentele din dosar arata ca Ceausescu a cautat cu orice pret sa nu fie vazut ca autor al ordinului criminal. Riscurile "politice", asa cum se exprima chiar o sursa al Securitatii, erau prea mari. Securitatea a avut din acel moment misiunea sa blocheze difuzarea oricaror informatii despre sedinta din 4 iulie 1977, si in general, despre gradul de pericolozitate in care au ramas cladirile.

Gheorghe Ursu a refuzat sa semneze proiectul astfel ciuntit, si pentru a informa opinia publica a trimis o scrisoare la Europa Libera. A fost difuzata pe 4 si 5 martie 1979. (Transcrierea ei a fost gasita recent la Institutul Hoover din SUA, institut care pastreaza arhiva postului de radio Europa Libera, si a fost depusa la dosarul cauzei¹).

Aceasta scrisoare este unul din subiectele principale in Dosarul Penal al lui Gheorghe Ursu. Inculpatii au incercat sa-l convinga sa retracteze ceea ce a scris la Europa Libera, sa declare ca a facut-o pentru bani. Insa chiar in fata anchetatorilor, Gheorghe Ursu a scris ca s-a vazut "constrins de propria constiinta" sa scrie la Europa Libera. Mai mult, se vede din aceste declaratii ca a incercat sa-i convinga pe anchetatori de justetea pozitei sale, penru a-i face sa inteleaga "riscul pierderilor de vietii omenesti". Iata cateva fragmente din declaratiile date de Gheorghe Ursu in fata inculpatilor, extrase din dosarul penal (DUP Vol 17):

*“In vara lui 1977 a avut loc **la cel mai inalt nivel** o consfatuire pe tema consolidarii blocurilor in urma seismului din 4 martie 1977 la care am participat si eu in calitate de sef de proiect la consolidarea blocului Patria din Bucuresti... Considerind ca la acea data **s-au luat hotariri care nu corespundeau realitatii, eu m-am gindit ca trebuie sa fac ceva ca sa se reia unele consolidari, fapt pentru care am crezut ca prin prezentarea punctului meu de vedere la Europa Libera, unele organe din tara noastra vor intra in alerta si vor lua masuri... Am redactat materialul al carui concluzie era ca in Bucuresti nu s-au efectuat consolidari care sa asigure stabilitatea constructiilor deteriorate, in eventualitatea unui nou cutremur.**”*

*"In 1977, dupa cutremur, am trait o mare zguduire sufleteasca, din cauza faptului ca in tot efortul meu de a face o consolidare serioasa a blocului Patria (la care fusesem numit sef de proiect) am fost impiedicat de forurile mele superioare, si in ultima instanta, la 4 iulie 1977 **chiar de catre Conducerea***

¹ <http://gh-ursu.org.ro/19790304-EmisiuneaPovesteaVorbeiEL-cutremur-GheorgheUrsu.pdf>

Superioara, sa fac consolidarea. Atunci, in sala de sedinte, a CC a PCR ni s-a ordonat tuturor sefilor de proiect de consolidari sa incetam imediat lucrarile de reparatii”.

2) „Datoria fata de constiinta”: In ancheta, Gheorghe Ursu nu a renuntat la principiile care l-au determinat sa scrie scrisorile la Europa Libera

Din lecturarea declaratiilor din dosarul penal instrumentat de Securitate (DUP Vol 17) rezulta fara dubiu ca inculpatii au incercat sa obtina de la Gheorghe Ursu o **retractare** a scrisorilor sale catre Europa Libera, retractare necesara „solutionarii” cauzei in modul tipic propagandistic al Securitatii. Inculpatii i-au cerut insistent sa declare:

- Ca scrisorile ar fi fost **determinate de alte persoane**, respectiv „*agenti imperialisti*”, lucratorii Europei Libere
- Ca ar fi fost **platit pentru aceste scrisori de Europa Libera** sau alte „*agenturi*” straine „ostile”
- Ca ar fi trimis acele scrisori in calitate de „*purtator de cuvânt*”, sau ca urmare a „*sfatului*” sau „*exemplului*” altor persoane cu „*conceptii dusmanoase*”
- Ca le-ar fi trimis in „*momente de ratacire*” sau din cauza unor „*nemulumiri personale*”, fapte pe care **era somat sa le retracteze, si sa declare ca le regreta**. Aceasta schimbare a *atitudinii* era unul din elementele cheie pe care le urmarea Iulian VLAD in nota sa catre inculpati: „*Ce pozitie a avut în timpul cercetării ?*”

Asa cum rezulta dintr-o multitudine de documente regasite la CNSAS si depuse la dosarul cauzei, **aceasta directie a anchetei inculpatilor asupra lui Gheorghe Ursu se inscria in politica Securitatii** de a se „**acorda o mai mare atentie stabilirii mobilului si scopului urmarit de faptuitori**”², astfel incit dictatorului sa i se poate raporta ca **nu exista opozanti autentici**, iar cei care il contesta prin „*inscrisurile dusmanoase*” trimise Europei Libere **o fac nu din convingere**, ci pentru alte „**mobilitati si scopuri**”, respectiv pentru „*rezolvarea unor nemulumiri personale sau profesionale*”, din cauza unor „*afectiuni psihice*” (deseori autorii erau etichetati ca „*dezaxati*”, sau cel putin „*cu manifestari dezaxate*”), „*pentru a ajunge in Occident*”, scrise „*sub influenta oficinilor de propaganda straine*”, si foarte frecvent, „*pentru remunerarea materiala*” din partea acestora.

Or, Gheorghe Ursu a refuzat sa retracteze continutul scrisorii. Din contra, a raspuns: „*Trebuie sa arat foarte clar [ca scrisorile] nu au fost determinate in nici un fel de alte persoane... ci au pornit, in toate cele 3 cazuri, din ... datoria fata de constiinta*”. Mai mult, **disidentul nu arata regret**. Din contra, a incercat sa-i convinga chiar pe inculpati de importanta mesajului pe care el insusi l-a transmis „*atit organelor responsabile cit si locatarilor din blocurile*” ramase neconsolidate „*ca la un eventual alt cutremur aceste blocuri s-ar putea prabusi*”, ca „**exista riscul pierderilor de vieti omenesti**”.

Aceste declaratii veneau in directa contradictie cu obiectivele principale ale anchetei: pe de o parte, cu cel propagandistic (ca scrisorile ar fi fost rezultatul imixtiunii „agenturilor straine” sau a „propagandei ostile

² D 8852, vol. 1, f. 23-24, cuvântarea lui Vasile Gheorghe, seful Directiei a VI-a, la sedinta de bilant pe trimestrul IV 1985, cand a fost ucis Gheorghe Ursu.

din exterior”); pe de alta parte, cu cel de „temperare” si „re-educare” a obiectivului. Ele au constituit, foarte probabil, un motiv in plus pentru a deturna ancheta „sub acoperirea militiei” intr-una violenta, prin care urma sa se incerce re-educarea lui Gheorghe Ursu prin tortura.

Pozitia ferma a disidentului rezulta din mai multe declaratii date in fata inculpatilor. **Motivatia scrisorilor sale trimise la Europa Libera este explicata de acesta in termeni neechivoci**, in mod **repetat**,. Iata alte cateva fragmente relevante:

*“Aceasta zguduire a constiintei mele de inginer constructor s-a tradus printr-o dorinta de **a atrage atentia atit organelor responsabile cit si locatarilor din blocurile ramase consolidate cu totul insuficient**, asupra primejdiei ca la un eventual alt cutremur **aceste blocuri s-ar putea prabusi**... Am aratat cele de mai sus mai in detaliu deoarece exact aceste fapte [sublinierea lui Gh. Ursu] m-au determinat ca in Octombrie 1978 sa-l caut la Paris pe Virgil Ierunca, sa-i spun despre zguduirea mea si sa-i propun sa scriu un material privind cele de mai sus.”*

*“Trebuie sa arat foarte clar ca cele doua scrisori expediate de mine la "Europa libera" si a treia (pe care nu am trimis-o) **nu au fost determinate in nici un fel de alte persoane, nici de discutiile purtate pe marginea emisiunilor acelui post de radio**, nici de **exemplul** vreunei alte persoane, ci au pornit, in toate cele 3 cazuri, din ... **datoria mea fata de constiinta** sa exprim aceste sentimente... Prin cele 2 materiale trimise si al treilea neexpediat, **nu m-am facut purtator de cuvint al nici unei alte persoane, nu am primit sfatul sau ideile nimanui**... Deasemenea, **repet** ca expedierea acelor scrisori **nu a avut in vedere nici un fel de rasplata sau remuneratie materiala**.”*

*“Am relatat in declaratii anterioare despre aceasta problema, care, in rezumat, reprezinta **revolta mea** si sentimentul de culpabilitate ca **am fost obligat sa intrerup lucrarile de consolidare ale blocului Patria**, la care fusesem sef de proiect consolidare. Am relatat anterior ca **spre a atrage atentia autoritatilor noastre precum si a locatarilor din acel bloc ca consolidarea nu s-a facut cum trebuie** si ca **la un eventual nou cutremur exista riscul pierderilor de vieti omenesti**, am scris un articol in acest sens, pe care l-am predat lui Virgil Ierunca, spre a-l difuza prin Europa Libera...”*

Or, din marturiile colegilor din arest rezulta ca Gheorghe Ursu si-a mentinut chiar si sub tortura aceasta atitudine ferma si **a refuzat sa-si tradeze „constiinta de inginer” si datoria fata de vietile celor lasati de Ceausescu in blocurile avariate**. El a refuzat sa declare ceea ce inculpatii si Ceausescu isi doreau cel mai mult: ca ar fi primit bani de la „*oficinele de propaganda straine*” pentru scrisorile sale catre Europa Libera. Gheorghe Ursu stia ca o astfel de declaratie ii era folositoare dictatorului din mai multe motive:

- In acest fel, ar fi putut discredita insasi acuzatia de crima impotriva lui Ceausescu formulata de inginer prin intermediul Europei Libere. Acuzatia ar fi fost pusa in seama interesului material

al autorului scrisorii, si pe cale de consecinta, deciziile Secretarului General legate de blocurile avariate ar fi fost astfel reabilitate.

- Gheorghe Ursu ar fi fost discreditat si in „anturajul” sau, care ar fi putut fi astfel mai usor destramat.
- Securitatea ar fi putut declara ca a reusit „depistarea” unui „agent” platit al serviciilor Occidentale (stiut fiind ca Europa Libera era subventionata de guvernul american).

Astfel se explica de ce Gheorghe Ursu, conform declaratiilor martorilor, in detentie „*era schingiuit, era intrebat de scrisori trimise afara din tara si ce bani a primit pentru ele, scrisori care erau impotriva regimului de atunci*” (Pascale Gheorghe, 25.05.2000, DUP Vol 8 fila 166). Este evident ca unul din motivele principale ale torturarii si uciderii lui Gheorghe Ursu l-a reprezentat tocmai refuzul sau de a renunta la pozitia luata in scrisoarea legata de cutremur, si fata de decizia dictatorului implicand „*riscul pierderilor de vieti omenesti*”.

3) Jurnalul si problema lez-majestate in dictatura: „gravele manifestari de calomniere si defaimare a conducerii de partid” ale lui Gheorghe Ursu

Acest caz devoaleaza modul in care Securitatea a „neutralizat” oponentii dictatorului, cei vinovati de *manifestari de calomniere si defaimare*, incercand in acelasi timp sa evite furia lui Ceausescu legata de injuriile gasite in „inscrisurile dusmanoase”, in concret si in mod particular in jurnalul lui Gheorghe Ursu. Inculpatii stiau ca victima tinea jurnalul „*in vederea publicarii*”, acest lucru rezultand chiar din jurnal.

Început în 1944, pe când avea 18 ani, și continuat timp de mai bine de patru decenii, jurnalul intim al lui Gheorghe Ursu a fost distrus în cea mai mare parte de inculpati. La perchezițiile din ianuarie 1985, inculpatii au ridicat: 18 caiete reprezentând jurnalul din perioada 1948-1957, 12 caiete din perioada 1958-1967, 8 caiete din perioada 1977-1983, o parte din filele scrise de-a lungul anului 1984 fiind deja predate de informatoarea care întocmise denunțul³. Pentru Gheorghe Ursu, jurnalul e, așa cum el însuși consemnează, o sursă pentru viitoare scrieri literare si politice, inclusiv pentru alte volume de călătorie sau volume dedicate artelor. Legat de acest detaliu, în 1981, Ursu scria: „*După ieșirea la pensie, să te ții de scris, Babule, jurnalul tău de peste 40 de ani e o sursă aproape inepuizabilă de cărți, jurnal politic, muzical, literar etc.*”⁴. Iar doi ani mai târziu îi scria fiicei sale Olga, care emigrase în 1983 în SUA, împreună cu soțul și fiica sa: „*Păstrați scrisorile mele, la ora actuală scriu foarte rar și puțin în jurnal, așa că, în această perioadă,*

3 ACNSAS, fond Penal, Dosar PO58684, fila 2.

4 Victor Bârsan (ed.), *Marea călătorie. Viața și moartea inginerului Gheorghe Ursu*, p. 70.

scrisorile mele fac parte componentă a jurnalului meu, și când el se va publica, prin anul 2015, corespondența va fi poate mai prețioasă decât jurnalul”⁵.

Aproximativ patru mii de file au fost ridicate de inculpați în cursul celor două percheziții din ianuarie 1985, și nu au mai fost returnate familiei. Dintre acestea, peste 3000 au fost distruse împreună cu revistele și cu alte documente confiscate, la aproape doi ani după moartea lui Gheorghe Ursu, în august 1987, iar restul – cele 811 file selectate pentru pastrare la unitatea speciala S pentru continutul lor “profund dusmanos” - la începutul anilor '90⁶. Putinele fragmente ramase au fost cele cateva pagini copiate de jurnalistii care in februarie 1990 au avut pentru scurt timp acces la cele 811 file. Unele fragmente au fost rescrise de inculpați și se afla în dosarul penal. În sfîrsit, cateva caiete (“jurnalul din Grecia”) și transcrieri din decembrie 1984 ale unor poezii și bucati de proza virulent anti-Ceausescu au fost ascunse de fiul său și recuperate după Revoluție.

Pentru inginer, jurnalul și celelalte scrieri reprezentau o formă de supraviețuire într-un regim de dictatura pe care îl suporta din ce în ce mai greu. În toamna anului 1984, în preajma derulării Congresului al XIII-lea al PCR, între 19-23 noiembrie, dezamăgit că nu putea face mai mult și că nu găsisese pe nimeni dispus să își asume riscul de a citi la Congres manifestul anti-totalitar pe care îl tinuse afișat și la serviciu, Gheorghe Ursu compune un ciclu de poezii intitulat „Bacoviene”, care vor deveni parte din dosarul acuzației de „propagandă împotriva orânduirii socialiste”, inclusiv cea cu titlul „La cel de al XIII-lea congres”. O lună mai târziu, în decembrie 1984, jurnalul este rechizitionat de inculpați.

În documentele Securității legate de „*inscrisuri dusmanoase*”, respectiv contestările sau injuriile adresate de opozanți lui Ceausescu, numele acestuia nici nu apare, tocmai pentru a nu ajunge la urechile dictatorului și a declanșa furia acestuia. Alături de cuvintele “*calomniere și defaimare*”, în loc de *Ceausescu* Securitatea folosea sintagma eufemistica a „*conducerii superioare de partid și de stat*”.

Până și această formulare era uneori omisă; de exemplu, la fila 98 din DUI Udrea vol 1 / volumul 18 UP, în adresa din 28 februarie 1985 a Direcției a II-a către SMB, scrie: „*Detinem date verificate din care rezulta*

5 *Ibidem*, p. 107. Scrisoarea este datată 21 decembrie 1983.

6 Vezi procesul verbal de distrugere întocmit de inculpați în august 1987, o faptă ilegală chiar și pentru legea comunistă: caietele distruse nu mai conțineau „manifestări ostile”, atita vreme cit acestea fuseseră trimise „spre pastrare” la unitatea specială S. Astfel s-au distrus majoritatea documentelor confiscate de la Gheorghe Ursu. În 2005, fostul colonel de Securitate și general SRI Eugen Grigorescu a fost condamnat la închisoare pentru sustragerea și distrugerea jurnalului, în posesia căruia intrase în iunie 1990. Sentința nr. 54/21.02.2004, pronunțată de Tribunalul Militar Teritorial în dosarul 727/2001 modificată prin Decizia nr. 34/24.06.2004 a Curții Militare de Apel pronunțată în Dosarul nr. 40/2003 și prin Decizia 7210/22.12.2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție Secția penală pronunțată în Dosarul 4066/2005.

ca numitul *URSU GHEORGHE EMIL ... are manifestari cu caracter ostil*" urmeaza, STERS, dar se poate citi: „*impotriva conducerii superioare de partid si de stat.*”

Totusi, pentru a sublinia „gravitatea” manifestarilor „*profund dusmanoase*” ale lui Gheorghe Ursu, cand inculpatii au transcris si atasat la finalul Dosarului Penal (Vol 17 UP filele 86-88) fragmente incriminante din jurnalul sau, au lasat unele din textele “injurioase” ca atare. **Putem citi astfel cuvintele care au putut declansa ura lui Ceausescu si a inculpatilor impotriva disidentului, cat si ordinul de „neutralizare”** a acestuia:

19 ianuarie 1978. "*In cazul nostru Ceausescu trebuie neaparat suprimat*".

23 octombrie 1978. "*A inceput Congresul XII al PCR... A fost cel mai scirbos congres, nu deosebit de celelalte, dar totusi Cultul Javrei a fost mai penibil si desantat ca oricind...*".

27 ianuarie 1981. "*Luna ianuarie a deveni Luna Suveranilor: la 7 ianuarie tara-ntreaga a sarbatorit pe Prima Femeie a Tarii, Savantul de Renume Mondial, Intealepta Conducatoare, Inima-i Fierbinte si Viteaza, imunda sadica ajunsa sus de tot, de-o seama cu zeii, si care ca-n basmul copilariei mele si-a bagat, ca se se inalte, 7 perne sub [fund]. Numai ca pernele de sub [fundul]ei sint Tara intreaga, savantii, cadrele, chimia, institutele de cercetare, presa, televiziunea, viitorul si soarta fiecarui om rasarit care iese in masa comuna. La 26 ianuarie tara-ntreaga a sarbatorit eroul, Visul nostru de aur, Faurarul, Primul Barbat al Tarii, cel mai iubit Fiu al Poporului, Fauritorul visului lui Burebista, Stefan, Mihai Viteazul, stirpitura politica cu gura strimba si cu fumuri napoleoniene, omul care duce de ripa tara, prin autocratia sa obtuza, dar absoluta, arbitrara dar fara replica*".

18 iunie 1982. "*La 1 iunie 1982, Cirpa... a tinut Marele Sau Discurs ideologic... Suita de imbecilitati nationaliste si isterice... plus plitudini, apa-n piua, totul in sa de culoarea Dictaturii si Stringerii in continuare a Surubului...*".

27 ianuarie 1982. "*Cind... i se da Lui verdictul de cancer, cind i se taie mina dreapta care se tot agita ridicol, penibil, haotic, cind isi bolboroseste lungile tautologii de schizofrenic-paranoic-elfantiazis?*"

29 ianuarie 1983. "*Ce-a fost cu Ceausescu e total dement, dar dupa toate probabilitatile dementa va creste, asa e jocul, el se crede Dumnezeu (cica ar fi spus celor din Biroul Politic: nu va mai preocupati cu de-astea, oameni ca mine se nasc odata la 500 de ani!)*"

21 noiembrie 1984. "*Singura sarcina a Congresului e sa-l realeaga presedinte pe Ceausescu... Totul e de un absurd fara margini, explicabil totusi printr-un singur element: FRICA, GROAZNICA FRICA A LUI CEAUSESCU si a scroafei sale ca, CINE STIE CUM, DRACU STIE CE COMLOTIST SAU TERORIST ar putea la Congres sa se opuna, si sa se ia si altii dupa el si sa cada faraonul*".

22 noiembrie 1984. "Vai, de data asta la Congres se pare ca nu s-a mai gasit nici un Pîrvulescu sa ceara demiterea Tiranului... nici o sansa, vor trai pe tronul tarii pina la moarte, vor fi proslaviti ca dumnezei, vom inghiti mizeria asta ingrozitoare morala pina la capat. Si dupa ce vor crapa va veni Nicu, alt ticalos, dar de un alt fel de ticalosie, mai cinica si mai lucida si de extrema dreapta... E liniste in Romania, N-AU PROBLEME, tace tot boborul..."

Aceste fragmente au fost transmise „personal” lui Iulian Vlad de catre Vasile GHEORGHE, seful DCP, impreuna cu raportul din 30 ianuarie 1985 intocmit de inculpatul PIRVULESU, formand anexa 1. Iulian Vlad a raspuns (dosarul penal, DUP al cauzei vol 17 filele 81-82; plicul poarta numarul dosarului 0290247): "Ce ramine efectiv pentru instanta, daca piesele din jurnal, dat fiind caracterul lor, nu pot fi folosite?". Este evident ca era vorba de regula amintita a lez-majestatii in dictatura lui Nicolae Ceausescu.

Alaturi de citatele de mai sus din jurnal, in acelasi dosar penal intocmit de inculpati lui Gh. Ursu (DUP al cauzei Vol. 17) exista si doua declaratii ale martorei Croitoru Parguta. Din mai multe documente ale Securitatii, rezulta ca aceasta din urma era o informatoare a ofiterului de obiectiv Dumitraciuc Ion.

Astfel, in NOTA din 09.01.1985 a lui Dumitraciuc, se mentioneaza: „La data de 22 dec 1985, **o sursa a organelor noastre** ne-a inminat un jurnal intim al numitului URSU GH., jurnal in care acesta a consemnat si anumite aprecieri cu un profund continut dusmanos.” DUI Udrea Vol 1 f 34.

De asemenea, in nota de semnalare a lui Dumitraciuc din 21.12.1984, acesta scrie „**Croitoru Parguta cunoscuta de familie** a venit la mine... [cu un registru] ... in care numitul URSU Gh. avea facute insemnari calomnioase la adresa conducatorului partidului si statului nostru. Mentionez ca informatia de mai sus a fost comunicata telefonic tovarasului col Turcitu in ziua de 22.12.1984, ora 8:00”. (DUI Udrea Vol 1 fila 26).

A se remarca miza initiala, unica, a deschiderii anchetei asupra lui Gheorghe Ursu, si anume „insemnarile calomnioase la adresa conducatorului partidului”, si viteza cu care a reactionat ofiterul Dumitraciuc.

Prima declaratie a numitei Croitoru Parguta, aflata la fila 68 (fata-verso), data la 24 ianuarie 1985 la Directia Cercetari Penale pe un formular tipizat, contine delatiunea „oficiala” a acesteia, in care sunt omise numele Ceausescu, injurii sau amenintari. Aceasta varianta putea deci fi „folosita” in actiunea penala impotriva lui Gheorghe Ursu, fara riscul de a atrage furia dictatorului:

“.. in perioada in care erau publicate diferite legi, Ursu Gheorghe arata ca aceste (sic) nu ar fi bune... am aflat din spusele lui Ursu ca el asculta emisiunile postului de radio “EUOPA LIBERA” intrucit in acestea este prezentata realitatea din tara noastra si nu cea care este prezenata in ziarele noastre. ...Ursu Gheorghe in atelier ne-a precizat ca scriitori care nu erau publicati in tara au fost publicati in strainatate exemplificind cu Paul Goma . Ne-a precizat ca acesta a vorbit la Euorpa Libera si ca el il considera un om “subtire” , care ar fi avut “curaj” in cele spuse la Europa Libera. Tot Ursu Gheorghe a relatat ca in alte tari oamenii ar avea curaj aratind evenimentele din Polonia... Facea precizarea ca la noi in tara nu ar

exista dreptate si libertati si oamenii nu ar putea sa-si exprime cuvintele lor... am sesizat linga planseta lui Gheorghe Ursu un afis in care era vorba despre stat, putere si conducatori. Sefii de colectiv i-au spus sa-l dea jos si acesta l-a dat, dar dupa o perioada de timp aparea iar. Acesta a precizat ca textul exprima pozitia sa fata de situatia din tara noastra. ... In registru erau prezentate in mod calomniator lucrarile Congresului al XIII-lea al PCR”.

Aceasta declaratie e contrasemnata pe fiecare fila de inc. PÎRVULESCU.

In aceeasi zi, aceeasi Croitoru Parguta mai da o declaratie (fila 85). De data aceasta, pe o fila alba, netipziata si fara insemnele DCP a DSS. Aceasta a doua declaratie e semnata doar de informatoare, nu si de anchetator. Este evident ca din cauza ca se refera direct la Ceausescu, aceasta a fost pusa sa o scrie separat de restul declaratiei, si DCP esta omisa. Este un exemplu tipic in care Securitatea a aplicat regula de a se proteja de furia dictatorului prin evitarea mentionarii numelui sau alaturi de critici sau injurii in documentele de ancheta ce „puteau fi folosite in instanta”.

*“... cu ocazia unor evenimente interne, conferinte, primirea unor sefi de state , sau alte activitati la care participa conducerea de partid si de stat, **Ursu Gheorghe a afirmat vazind in presa fotografia presedintelui tarii noastre ca nu se gaseste nimeni sa-i dea cu o piatra in cap. Alteori a afirmat tot fata de aceeasi fotografie ca nu se gaseste nici un cancer pentru el. Uneori a afirmat ca seful statului ar fi paranoic si alte adjective jignitoare la adresa sa. Toate afirmatiile de mai sus le-a facut cind citea presa destul de tare si cred ca au auzit si ceilalti colegi, dar nimeni nu a spus nimic.”***

Solutia adoptata de Iulian Vlad si executata de inculpati a fost dosarul de valuta. Astfel, cea de a doua declaratie a informatoarei Croitoru Parguta, – chiar „curatata” de antetul Directiei a VI-a Cercetari Penale - nu mai trebuia sa ajunga sub ochii dictatorului. Si pentru ca avea „substrat” – respectiv, trada un om revoltat, aparent in stare de acte de agresiune impotriva dictatorului, cu multi prieteni scriitori si legaturi cu „emigratia reactionara”, cazul nu putea fi inchis.

Martorii – colegii de celula si subofiterii de paza - au confirmat ca pentru „aspectele dusmanoase din jurnal” Gheorghe Ursu a fost supus la un regim de exterminare in detentie la militie, atat de inculpati cat si de informatorii lor din celula:

*"... In jurul orei 11 noaptea, a fost dus la ancheta... a fost readus cu vizibile urme de violenta pe parte dreapta a obrazului si zona nasului, unde se observau urme de singe. Ii curgea singe din ureche si nas. Spunea ca... a fost batut. ...de un... maior de securitate... Ursu Gheorghe spunea ca era **anchetat pentru jurnalele pe care le tinuse...**" (din declaratia martorului Caracostea Stere, 1990-11-30)*

"Clita intreba ceva in legatura cu un jurnal in care Ursu ar fi scris aspecte negative ale situatiei din tara". (din declaratia martorului Palamariu Florinel, 2002-02-06)

"Mi-a spus ca era lovit la interogator de cel care-l ancheta. Mi-a spus ca a scris niste **documente impotriva regimului**. L-am vazut lovit la palme, ulterior in zona capului. Mi-a spus ca anchetatorul era ofiter de securitate. Aceste urme de lovituri apareau dupa fiecare interogator... In urma loviturilor primite in zona abdominala suferea de incontinenta..." (din declaratia martorului Caracostea Stere, 1998-06-22)

"**Ursu era anchetat de Securitate in legatura cu un jurnal in care consemnase opinii personale impotriva conducerii de stat si partid...**" (declaratia martorului Clita Marian, 1990-03-21).

"Clita intreba ceva in legatura cu **un jurnal in care Ursu ar fi scris aspecte negative ale situatiei din tara**". (din declaratia martorului Palamariu Florinel, 2002-02-06)

"Stiam ca Ursu Gh. **a scris ceva impotriva conducerii tarii de atunci**, si coroborind cu regimul pe care i-l aplicau colegii de celula am tras concluzia ca este ordin de sus se fie exterminat". (din declaratia martorului PG, 2002-02-27)

"...am auzit ca se discuta despre **un manuscris cu continut anti-ceausist si pentru care detinutul care il avea era batut**" (din declaratia martorului MC, 2000-05-25)

"Doi detinuti il anchetau efectiv pe un al treilea citindu-i dintr-o **scriere legata de convingerea politica de atunci, scriere a anchetatului**. In aceeasi camera auzeam zilnic batai..." (din declaratia martorului MC, 2002-02-27)

"[Gh. Ursu] mi-a povestit tot in limba franceza ca **este detinut din motive politice**, respectiv pentru **tinerea unui jurnal intim in care isi exprima dezaprobarea fata de regimul existent in acea data in tara... Ursu Gheorghe mi-a relatat ca a fost maltratata de anchetatori**". (din declaratia martorului CI, 1990-11-30)

"... el ne-a spus ca ar fi retinut intrucat i s-a gasit un jurnal in care a facut **aprecieri injurioase la adresa familiei Ceausescu... A fost scos la ancheta de 2-3 ori si cand a revenit ne-a povestit ca a fost intrebat in legatura cu caietul respectiv**". (din declaratia martorului Radu Vasile, 1993-12-22)"

4) Legaturile cu Europa Libera

Din documentele din arhiva CNSAS depuse la dosar, inclusiv cota D 120, vol 1, ca exemplu, rezulta ca preocuparea prioritara a Securitatii, conform « ordinelor si indicatiilor » primite de la Comandantul suprem, erau « persoanele care intretin **legaturi cu suspecte cu elemente ostile din cadrul emigratiei**, intre care **angajati si colaboratori ai postului de radio Europa Libera** » (f. 116), « **anturaje constituite din elemente cu pozitie ostila** » (f. 116v), « **cei care comenteaza negativ**

politica partidului si statului nostru, unii oameni de cultura, indeosebi in **rindul scriitorilor din Capitala** », cei cu preocupări « de a realiza, **in scopul publicarii** in tara sau strainatate, **lucrari literar-artistice cu continut ostil sau interpretabil** ».

Gheorghe Ursu a reprezentat un « element profund dusmanos » pentru regimul Ceausescu din toate aceste puncte de vedere. Din continutul declaratiilor date de victima inculpatilor (Dosarul Penal, DUP vol 17 filele 15-51) rezulta cu prisosinta ca acesta a recunoscut legaturile pe care le avea cu Monica Lovinescu, Virgil Ierunca si alti angajati ai Europei libere, carora le-a dat sau transmis „*materiale in care a comentat de pe pozitii dusmanoase masurile luate de partid*“ si „*de la care a primit si introdus in tara mai multe tiparituri in limba romana cu continut anticomunist.*”

Pentru Gheorghe Ursu, Europa Libera era o sansa de salvare morala pentru poporul roman ingenuchiat de dictatura ceausista prin Securitate. In jurnal – si in declaratiile data inculpatilor, el scria:

Europa Libera "***trebuie sa tina treaza ura romanilor contra regimului totalitar in care traiesc, sa-i indemne la rasvratire organizata sau macar la nesupunere, sau macar sa faca totul spre a-si mentine libertatea de gindire***". (Dosarul Penal, DUP Vol 17, fila 40)

Inculpatii l-au intrebat practic la fiecare din cele 12 interogatorii din perioada 7 ianuarie – 2 martie 1985 despre legaturile cu Europa libera.

Aceste legaturi precum si „modul cum a transmis materialele dusmanoase” au ramas o prioritate pentru inculpati si in timpul anchetarii lui Gheorghe Ursu in detentie sub acoperirea militiei. Iata o scurta selectie din marturiile relevante::

"... [am inteles ca Gheorghe Ursu]... **avea legaturi cu Europa Libera sau Vocea Americii**... Am inteles de la colegi ca **Ursu nu a recunoscut la ancheta ceea ce ii interesa si pentru acel motiv a fost introdus in camera cu cei doi arestati care erau informatori de camera**... deoarece trebuiau obtinute date pentru ancheta". (din declaratiile martorului Udrea Marian, 1994-17-02)

„[Ursu] avea legaturi cu **postul de radio Europa Libera**. Ursu Gheorghe a fost dus la ancheta si cind a revenit era rosu la fata si se tinea de burta... Era clar ca era in acea stare datorita anchetei la care fusese supus... am aflat ca Gheorghe Ursu ar fi fost anchetat de Securitate si ca nu ar fi reusit sa afle de la el ce-i interesa... Gheorghe Ursu a fost adus de la ancheta cu patura". (din declaratia martorului Popa Dan, 1999-01-18).

"Personal am auzit chiar de la detinutul Clita Marian ca il batea in camera pe Ursu Gheorghe pentru a-i spune ce **legaturi avea cu unele persoane din afara**..." (din declaratia martorului Ionita Stefan, 2002-08-09).

"...trebuia sa ne spuna tot ce stia si facuse cu privire la acele note... in care si-a adus dezacordul fata de regimul ceausist... Noi trebuia sa aflam si eventualele **retele care l-au ajutat pe Gheorghe Ursu sa scoata materiale scrise din tara cu directia unor cotidiane occidentale sau posturi de radio** care faceau denigrari la adresa regimurilor comunisto-totalitare din Est... Era foarte slabit, fusese la izolare in lanturi si catuse in pozitia in picioare cu miinile lateral intinse prinse cu catuse de pereti si executind in aceasta pozitie 17 ore zilnic". (declaratia martorului Clita Marian, 1995-04-19/27)

"...interogatoriile erau luate la DSS. Am aflat de la victima ca aceste interogatorii erau brutale deoarece el nu vroia sa colaboreze cu organele Securitatii cu privire la existenta sau **trimiterea in afara tarii a unor materiale cu caracter de propaganda**. Mai ales dupa ce era scos la interogator l-am vazut cu urme de lovituri. Am vazut ca fata prezenta urme de palme si de citeva ori cu sange pe camasa... In apropierea datii de 15 nov 1985 in urma unui interogatoriu victima a venit in celula acuzind stare grava de voma si dureri in zona abdominala... In toata perioada oct – nov. 1985 victima a fost dusa la DSS." (din declaratia martorului Clita Marian, 1998-06-22)

"...era chiar un fapt notoriu ca [ing. Ursu] este impotriva lui Ceausescu... impotriva sistemului... In timp ce Ursu era schingiuit, era intrebata de **scrisori trimise afara din tara..., scrisori care erau impotriva regimului de atunci**". (din declaratia martorului Pascale Gheorghe, 2000-05-25)

"Ursu Gheorghe ne-a povestit ca a fost cercetat de Securitate si ca la Militie a fost adus pentru 'un dolar'. Mai spunea ca avea un jurnal in care scria de familia Ceausescu si ca **era corespondent la Europa Libera**. Prima data cind a fost scos, la revenirea in camera Ursu Gheorghe isi freca palmele si am vazut ca le avea congestionate... A doua oara cind a fost scos la ancheta, la revenirea in camera Ursu Gheorghe se tinea cu miinile de burta". (din declaratia martorului Manda Gheorghe, 1994-01-04)

5) „Atentatul”

Este foarte probabil ca ura inculpatilor si perceptia pericolozitatii cazului Gheorghe Ursu de catre Securitate a crescut si datorita obsesiei acestora pentru „siguranta Comandantului Suprem”. Gheorghe Ursu a discutat in gluma cu fiul sau, si a notat si in jurnal, un plan iluzoriu de a-si „face rost de o pusca cu luneta” pentru a-l ucide de dictator. Inculpatii i-au intrebata in nenumarate rinduri, atat pe Gheorghe Ursu cat si pe fiul acestuia, despre acest aspect pe care aparent l-au luat in serios.

Gheorghe Ursu s-a vazut nevoit sa dea aceste explicatii in declaratiile sale in fata inculpatilor:

"Alte consemnari denigreaza lucrarile congresului PCR ca in final sa consemnez actiuni de **atentat [ce ar fi urmat sa fie] savirsite de mine contra vietii unei persoane care indeplinea o activitate importanta de stat**. Consemnarea mea se referea la faptul **daca as putea face rost de o arma cu luneta pentru a ucide**. Sustin ca insemnarea a fost o ratacire de moment a mea si nu am intreprins nimic in sensul celor consemnate si nici pe viitor nu voi intreprinde vreo actiune din care sa rezulte cel mai mic indiciu de atentat." (Dosarul Penal, Vol. 17 DUP, fila 22)

6) „Problema scriitorilor” si planul de a se citi un manifest la Congres

Gheorghe Ursu planuia impreuna cu Geo Bogza sa-l convinga pe Eugen Jebeleanu, delegat la Congres, despre care stiau amandoi ca le impartasea pozitia anti-totalitara, sa citeasca manifestul sau contra pastrarii puterii de catre Ceausescu la Congresul XII PCR. In fata inculpatilor, Gheorghe Ursu a declarat, fara a mentiona numele lui Jebeleanu:

*„La data de 14 noiembrie 1979 am facut de asemenea consemnari denigratoare in legatura cu congresul XII al PCR care urma sa aiba loc in urmatoarele zile. Se afla de asemenea consemnat si faptul ca **am avut intentia de a ruga pe un delegat la Congres sa citeasca la acesta textul** lui Simon Bolivar ce fusese afisat deasupra plansetei mele o perioada de timp, respectiv cel care a fost predat de mine organelor de cercetare la 7 ianuarie 1985. Geo Bogza nu a fost de acord cu intentia mea si a refuzat sa preia textul pe care intentionam a fi citit in Congresul XII al PCR.”* (Dosarul Penal, Vol. 17 DUP, filele 22-23).

In timpul anchetei in stare de libertate, inculpatii au incercat in mai multe rinduri sa-l faca pe Gheorghe Ursu sa scrie numele aceluia delegat la Congres, dar si alte nume. Disidentul a refuzat si in scris sa divulge numele celor cu care planuia actiuni „dusmanoase”: **„Refuz sa scriu in declaratii numele prietenilor”** (Dosarul Penal, DUP Vol 17, fila 37 verso). Martorii au relatat ca Gheorghe Ursu a refuzat sa-si „toarne” prietenii chiar si sub tortura, in timpul detentiei: *„Dupa bataile care i-au fost administrate de catre anchetatori, asa cum mi-a spus ing. Ursu, starea sanatatii devenise subreda. Mi-a spus ca era batut de anchetator, ofiter de Securitate, intrucat **acesta dorea sa divulge si numele altor colegi ai ing.Ursu.** L-am vazut pe ing. Ursu la putin timp dupa ce a fost adus de la ancheta cu urme vizibile pe partea dreapta a obrazului si zona nasului si a urechii. Am observat urme de sange”* (Martorul Caracostea). Gheorghe Ursu a fost mutat cu cei doi informatori pentru a fi **„constrans sa declare ceea ce nu recunostea in ancheta”** (martorul Barabancea); acestia le-au declarat paznicilor ca **„au de lucru cu Ursu si nu au ce-i face ca nu recunoaste”** (martorul Udrea si altii).

In alta scrisoare catre Europa Libera, Gheorghe Ursu comenta situatia dezastruoasa din cadrul Uniunii Scriitorilor, care era luata cu asalt, cu incurajarea familiei dictatoriale si a Securitatii, de echipele protocroniste si nationaliste ale lui Eugen Barbu si Vadim Tudor. Aceasta scrisoare, asa cum rezulta din Buletinul Europei Libere consemnat de Securitate, se afla in Dosarul penal (DUP Volumul 17 filele 89-102) printre „anexele” care au fost trimise lui Iulian Vlad (bilelul olograf al acestuia se afla printre acele file). Scrisoarea este mentionata in jurnal si, in mai multe rinduri, in declaratiile date in fata inculpatilor de catre Gheorghe Ursu: *„In jurnal, la data corespunzatoare lui 15 august 1980 consemnam printre altele, in urma calatoriei facute in Grecia, ca **plecind de la simtul datoriei** am scris o scrisoare lui Virgil Ierunca despre episodul Simon Bolivar din preajma congresului XII al PCR precum si despre Grecia, scrisoare la care alaturam un text ce s-ar fi putut intitula **"Era ticalosilor"** facind referire la scopul "bandei de legionari" ce ar urmari sa puna mina pe Uniunea Scriitorilor dupa moartea lui Marin Preda. Este real faptul ca un numar de scriitori din tara noastra ii consider ca facind parte din "banda legionarilor". Prezintindu-mi-se un inscris in care sint enumerati mai multi scriitori care incepe cu Eugen Barbu si se termina cu "Banda fascistilor", dupa ce l-am recitit, arat ca inscrisul imi apartine. Nu retin cind l-am*

redactat dar la un moment dat am facut o enumerare a scriitorilor pe care-i consideram ca avind idei fasciste, aspect despre care voi da o declaratie aparte.” (Dosarul Penal, Vol. 17 DUP,, filele 22-23).

In contextul in care Gheorghe Ursu isi exprima (in jurnal si in declaratiile in fata inculpatilor) "**regretul ca nimeni nu intreprinde nimic**" impotriva mizeriei morale a ceausismului in care eram cu totii nevoiti sa traim, **Securitatea l-a considerat periculos tocmai pentru ca el vroia sa faca ceva**. Din fragmentele de jurnal ramase si chiar din declaratiile sale data in fata inculpatilor, rezulta ca Gheorghe Ursu vroia sa coaguleze printre prietenii sai scriitori, cu ajutorul legaturilor cu Europa Libera, o celula de rezistenta intelectuala care sa „**tina treaza ura romanilor contra regimului totalitar in care traiesc, sa-i indemne la rasvratire organizata sau macar la nesupunere, sau macar sa faca totul spre a-si mentine libertatea de gindire**”. (Dosarul Penal, Vol. 17 DUP,, pagina 40).

7) Afisele anti-totalitare

Un alt motiv al anchetei inculpatilor asupra lui Gheorghe Ursu a fost faptul ca acesta „a *afisat la locul sau de munca [...] citate ... ce contin referiri la necesitatea luptei impotriva statului... cu scopul de a atrage atentia ca situatia critica din vremurile respective (cu sute de ani in urma sau in timpul regimurilor fasciste) s-ar potrivi in prezent realitatilor din Romania.*” (Raportul intocmit de inc. Pirvulescu Marin din 30.01.1985, dosarul penal, respectiv DUP Vol 17, filele 83-84).

Si in aceasta privinta, Gheorghe Ursu a recunoscut acuzatiile aduse:

"In anul 1974 citind in revista Secolul XX un articol despre Simon Bolivar am retinut un pasaj din scrierile lui pe care mi l-am notat.” (Dosarul Penal, DUP Vol 17, fila 19). Era vorba de pasajul urmator:

"Nici un conducator nu trebuie sa ramina la putere in fruntea statului mai mult de cinci ani; altfel exista riscul sa devina dictator”, unul din citatele afisate de Gheorghe Ursu la serviciu, pe care a cautat sa-l transmita, prin prieteni, pentru a fi citit in Marea Adunare Nationala si la Congresul XII PCR. (A se vedea in acest sens fragmentul de jurnal recuperat „Vizita la Geo Bogza”, publicat in revista 22 in 1990, care poate fi vizualizat aici: <http://gh-ursu.org.ro/deCeAFostUcis.html>).

*„Intrucit am considerat ca cele scrise de acesta in 1822 ar **corespunde cu punctul meu de vedere privind politica interna a statului nostru** am transcris acest citat pe o bucata de hirtie (o jumătate de coala) si l-am lipit pe perete linga planseta mea de lucru. Cind am facut aceasta fapta am cautat sa-mi exprim gindirea mea, respectiv ca **nu sint de acord cu unele realitati din tara noastra la acea data...** (Dosarul Penal, DUP Vol 17, fila 19).*

„Unii din colegii de atelier si pot spune ca chiar toti m-au sfatuit sa-l scot, ca nu-si are rostul si ca s-ar putea sa am neplaceri... Pe moment nu le-am dat ascultare, dar intervenind seful meu de atelier ing. BM, am scos citatul.

*Din cite imi amintesc am mai scos doua citate din Simon Bolivar si unul din Paul Valery,... pe care de asemenea le-am retranscris pe jumutati sau coala de hirtie si pe toate le-am prins pe perete linga planseta mea de lucru. **Afisarea acestora le-am facut pentru a-mi exprima gindirea despre stat in general...** de asemenea au fost scoase de pe perete la interventia sefului meu BM.*

Mentionez ca pe parcursul timpului avind in biroul meu toate aceste citate , aproximativ prin 1977 am scos din nou primul citat (cel care se refera la putere) si l-am pus din nou pe perete lipindu-l cu scoci linga planseta mea... Seful de atelier din acea perioada, ing. SL mi-a cerut sa-l scot si l-am scos, dar nu l-am distrus ci l-am pus printre hirtiile din birou.

...La inceputul anului 1984 (luna februarie sau martie) am retranscris primul citat al lui Bolivar (cel ce se refera la putere) pe o coala - hirtie si l-am prins cu pioneze pe perete linga biroul meu. Subordonatii din birou nu m-au intrebat ce urmaresc prin afisarea citatului si nici eu n-am dat o explicatie cuiva. Cred ca dupa o luna de zile, ing. PV sef de sectie, vazind citatul mi-a cerut sa-l scot, ceea ce am facut, punindu-l in birou printre celelalte hirti. Am revazut aceste inscrieri in ziua de 7 ianuarie 1985 cind au fost predate de mine organelor de cercetare penala impreuna cu alte materiale."

Fapta de a afisa public astfel de manifeste intreprtate impotriva ramanerii dictatorului Ceausescu la putere s-ar fi incadrat, conform normelor si manualelor Securitatii, in articolul 166 Cod penal, cu denumirea marginala *propaganda impotriva orinduirii socialiste*, incadrare juridica realizata de inculpati, prin Raportul din 30 ianuarie 1985. Insa dupa cum am aratat, conform planurilor de masuri ale Directiei a VI-a in acei ani, „*pentru traducerea exemplară în viață a excepționalelor orientări politice pe care ni le dă Comandantul Suprem*”, „*măsurile de prevenire sa fie mai intens orientate spre cele ... de intervenție realizate prin intermediul altor organe*”, „*de regulă, sub acoperirea organelor de miliție*”.

Prin folosirea acuzatiilor de drept comun, Securitatea evita ca Ceausescu sa ia la cunostinta de un opozant care din proprie initiativa, fara a fi „*influentat de emisiunile posturilor de radio reactionare*”, si nici pentru bani, sau dintr-o „*nemultumire personala*”, i-a contestat acestuia, in mod public, dreptul de a mai conduce tara. Scriind ca prin aceste afise, el a vrut doar sa-si „*exprime gindirea sa*”, respectiv „*ca nu este de acord cu unele realitati din tara noastra*”, Gheorghe Ursu a aratat ca nu era omul care se lasa „*influentat pozitiv*”, respectiv „*re-educat*”, si ca a ramas la aceleasi convingeri. Iata aici inca un motiv pentru care numitul Iulian Vlad a cerut conducerii Directiei a VI-a si inculpatilor deghizarea cazului intr-unul de drept comun, in speranta ca Gheorghe Ursu va putea fi re-educat in detentie, sub acoperirea militiei.

6. Directivele transmise de seful Securitatii, Iulian VLAD, care au au condus la camuflarea cazului politic

Ca raspuns la raportul din 30 ianuarie 1985 (Vol 17, filele 83-84), IULIAN VLAD ii transmite lui VASILE GHEORGHE, seful Directiei a VI-a, „*indicatiile*” urmatoare (Vol 17, fila 81):

1. Nu rezultă suficient de bine conturate elementele constitutive ale infracțiunii de propagandă împotriva orinduirii socialiste.
2. Unde și în ce mod au proliferat acțiunile celui în cauză ?
3. Ce s-a reținut, cu valoare de probă, din declarațiile persoanelor audiate ?
4. Ce poziție a avut în timpul cercetării ?
5. De ce nu s-au aprofundat pînă acum legăturile în rindul scriitorilor? Despre ce este vorba mai concret ?
6. Ce rămîne efectiv pentru instanță, dacă piesele din jurnal, dat fiind caracterul lor, nu pot fi folosite ?
7. Anexa 4 - chiar dacă are un substrat - nu are nici o valoare probatorie și nici nu poate fi reținută ca piesă incriminată.

Deși aceasta nota este nedatată, din declarația martorului ROGOJAN Aurel (2018-03-07 – CAB), rezultă că „Raportul lui Macri și Vasile Gheorghe era în mapa urgentă a lui Iulian Vlad, care tocmai venise din Canada, unde pregătea vizita lui Ceaușescu.”

Această vizită a avut loc între 14-18 aprilie 1985 (a se vedea ro.wikipedia.org/wiki/Vizite_de_stat_ale_lui_Nicolae_și_Elena_Ceaușescu).

Deci nota lui Iulian Vlad data de după 30 ianuarie 1985 (data raportului celor doi) și înainte de 14 aprilie 1985. Este evident că în acest fel, numitul Iulian VLAD NU le cerea subalternilor să oprească ancheta, cum fals au pretins aceștia, ci din contra, să o continue sub stare de arest la IGM, evitând o acuză politică atât pentru că: "pînă acum" nu erau destule probe pentru fapte prevăzute de art. 166, dar și "deoarece nu era în interesul regimului să figureze cu deținuți politici, l-au arestat pentru deținere de valută" – conform mai multor marturii). Întrebările „Unde și în ce mod au proliferat acțiunile celui în cauză ? De ce nu s-au pînă acum legăturile în rindul scriitorilor? Despre ce este vorba mai concret?” sunt graitoare. Dacă Iulian VLAD le-ar fi cerut inculpaților să închidă ancheta, aceste întrebări nu ar mai fi avut sens.

Ordinul lui Vlad de a se lucra „sub acoperirea miliției” este confirmat și de declarația lui Dumitraciuc Ion, care a "primit dosarul cu un **bilet scris olograf**... care conținea un ordin rezolutiv al șefului Securității Statului, gl. Vlad, ca acțiunea referitoare la infr. prev. de art. 166 alin. 2 din vechiul Cod penal să înceteze și să se ia măsuri față de Ursu Gheorghe de avertizare pe linie de securitate la locul de muncă, iar pentru operațiunile cu mijloace de plată străine să se continue cercetările de către miliție".

Această declarație se coroborează și cu:

- declarația inculpatului Pîrvulescu: „propunerea noastră de cercetare în stare de arest nu a fost aprobată, ... la mine a ajuns **o nota cu notite scrise de mână** unde erau trecute motivele pentru care nu s-a aprobat arestarea preventivă” [pentru infracțiunea politică, n.n.]
- declarația inculpatului Hodis: „Imi amintesc că mr. Pîrvulescu Marin mi-a spus la un moment dat că a venit răspunsul de la Iulian Vlad cu niste propuneri”.

Pe langa faptul ca nu era firesc ca seful Securitatii interne sa se implice intr-un caz de valuta de 16 dolari, era clar vorba de hotararea acestuia de a folosi pretextul cu valuta pentru ca subalternii sai sa poata obtine de la victima ceea ce nu obtinusera "*pina acum*", adica sa "*aprofundeze ... legaturile în rindul scriitorilor*" si sa afle "*despre ce este vorba mai concret*", in arestul militiei, la adapost de „*organizatiile pentru drepturile omului*”, sub tortura.

Din declaratiile lui Gheorghe Ursu din Dosarul Penal, rezulta ca acesta a refuzat sa-si toarne prietenii: "**Refuz sa scriu in declaratii numele prietenilor, deoarece sint trecuti in jurnal**". (Dosarul Penal, DUP Vol 17, fila 37 verso)

Cand acestia erau mentionati in jurnal doar cu numele mic, disidentul a refuzat sa divulge intregul nume:

"Refuz sa declar numele complet al persoanei Erik, intrucit imi este prieten". (Dosarul Penal, DUP Vol 17, fila 39 verso)

Acest refuz a constituit cu siguranta unul din motivele inscenarii anchetei de drept comun si torturii in detentie la militie. Chiar inculpatul PÎRVULESCU a declarat că „*nu crede că în atâția ani de anchetă să fi făcut vreo persoană astfel de declarații. Dacă aș fi mers cu o astfel de declarație la șeful de serviciu cred că aș fi fost sancționat*”. Aceasta declaratie este importanta intrucat demonstreaza in mod neechivoc faptul ca **Securitatea nu accepta ca cei anchetati sa refuze sa-si toarne prietenii**.

Or, conform lui Iulian VLAD "*piesele din jurnal, dat fiind caracterul lor, nu pot fi folosite*" (evident, in instanta).

Din declaratiile martorilor (colegi din celule si subofiteri de paza), rezulta ca Gheorghe Ursu **a refuzat sa divulge numele prietenilor" din "randul scriitorilor" si in timpul anchetarii sale de catre inculpati in timpul detentiei**, fapt pentru care a fost torturat si in final ucis.

Este cert faptul ca ancheta inculpatilor a continuat si dupa nota lui Iulian Vlad, in special cu metode violente, in detentie. O dovedesc multitudinea de declaratii ale martorilor Casapu Mitrus Laurentiu, Caracostea Stere, Pascale Gheorghe, Popa Dan, Hirsu Ilie, Palamariu Florinel, Manda Gheorghe, Cimpoieru Vasile, Clita Marian, Radu Gh, Mihai Vasile, Ivan Stefan, Daescu Gheorghe, Dinu Ion, Ionetec Gheorghe, Constandache Ioan, Ionita Stefan.

O serie intreaga de declaratii de martor confirma ca Ursu Gheorghe a fost anchetat de Securitate in timpul detentiei in arestul IGP, respectiv declaratiile martorilor Toader Florica, Ion Nicolae, Munteanu Ion, Dinu Dumitru, Radu Vasile, Ghiorghe Florea, Odina Constantin, Damian Constantin, Cojocarui Gheorghe, Creanga Mihail, Andrei Ion, Scarlet Gheorghe, Ghebac Radu, Dumitraciuc Ion (mentioneaza ca PÎRVULESCU i-a solicitat o caracterizare a lui Gheorghe Ursu pe 15.11.1985), Damian Costica (mentioneaza ca Gheorghe Ursu a fost adus la IGM de la Securitate), Burcea Stefan.

Este neverosimil ca numitul Iulian Vlad sa fi dat ordinul ca ancheta politica sa se opreasca definitiv, asa cum a pretins in declaratia sa, iar seful Directiei a VI-a sa fi decis acest lucru din proprie initiativa. Acest

lucru ar fi absurd, data fiind gravitatea cazului, legaturile cu Statelor Unite si cu numerosi scriitori "cu conceptii dusmanoase" care reprezentau o preocupare principala a lui Ceausescu si Vlad. Mai mult, este contrazis categoric de declaratiile ofiterului de Securitate CRISAN Nicu, conform carora orice arestare si ancheta la Directia a VI-a putea fi dispusa doar de "*gen. VLAD Iulian*".

Faptul ca nu s-a facut nici o cercetare dupa moartea lui Gheorghe Ursu (fapt pe care un numar mare de martori l-au mentionat, si pe care nimeni "nu si l-a putut explica") arata ca ordinul asasinarii a venit de la varful conducerii statului si a Securitatii, pe scara ierarhica din care au facut parte, conform functiilor si dovezilor de mai sus, inculpatul POSTELNICU Tudor si Iulian VLAD.

Din toate aceste marturii si documente rezulta ca nota mentionata si „ordinul rezolutiv” de care vorbesc martorul Dumitraciuc si altii reprezinta „indicatia” lui Iulian VLAD ca inculpatii sa transforme cauza politica intr-una de drept comun, cu continuarea anchetei politice „*sub acoperirea militiei*” pentru a stabili „*natura relatiilor cu prietenii*”.

De altfel, dosarele intocmite de inculpati lui Gheorghe Ursu dovedesc si ele acest punct de turnura.

7. Punerea in practica a directivelor sefului Securitatii: transformarea anchetei de la politic la drept comun

Din studiul dosarului penal si al celui de urmarire informativa (DUP Vol 17, 18, 19) rezulta ca cel putin pana pe 28 februarie 1985, toate actele de cercetare ale inculpatilor vizau aspectele politice ale cazului.

Astfel, pe 27.02.1985, inculpatul Pîrvulescu face o cerere de verificare in cartoteca CID (Centrul de Informatica si Documentare) asupra unuia dintre prietenii lui Gheorghe Ursu, cunoscut cu „manifestari dusmanoase”, si anume scriitorul Albala Radu. Apare si nota „**Urmeaza a fi audiat. FOARTE URGENT**”. Sunt notate legaturi cu Paul Goma si Virgil Tanase.

In aceeasi zi (27.02.1985) inculpatul Pîrvulescu face o cerere de verificare in cartoteca pentru alt prieten apropiat al lui Gheorghe Ursu, scriitorul Iordan Chimet. Si acesta „**Urmeaza a fi audiat. FOARTE URGENT**”. (Dosarul CNSAS C 368 fila 355).

Apare si o cerere de verificare pentru Gheorghe Ursu, si legatura sa cu scriitorul Camil Baciuc, fugit in Franta si o alta pentru Andrei Ursu (Dosarul CNSAS C 368 filele 358-359).

Pe 28 febr. 1985, intr-o adresa catre Securitatea Municipiului Bucuresti se cer „date de interes operativ” despre fiul lui Ursu Gheorghe, Ursu Andrei, care ar fi fost si el „influentat” la manifestari cu caracter ostil. In aceeasi adresa, se face referire la „*o relatie apropiate a lui Ursu Andrei, Gheorghe Bratescu, medic, i-a confiat acestuia ca in Franta are prieteni apropiati si ca acolo se simte nevoia de specialisti in electronica si automatizari*” (DUI UDREA Vol 1 fila 98).

Documentele citate mai sus demonstreaza ca **pana la acea data, obiectivul principal al anchetei asupra lui Gheorghe Ursu l-au constituit aspectele politice**, inclusiv „problema prietenilor”, „destramarea anturajului” si modul cum au „proliferat actiunile dusmanoase” ale lui Gheorghe Ursu.

Incepand insa din data de 4 martie 1985, deci la doua zile dupa ultima declaratie a lui Gheorghe Ursu aflata in dosarul sau penal pentru *propaganda impotriva orinduirii socialiste*, ancheta inculpatilor cunoaste o turnura. Devine, cel putin pentru o vreme, orientata exclusiv pe aspectele de drept comun.

Astfel, la data mentionata ambii inculpati intocmesc un proces verbal de consemnare a efectuării unor acte premergatoare. Examinand jurnalul (pe care-l detineau din luna ianuarie) cei doi noteaza sume de bani in valuta si consemneaza sintagma „urmeaza sa dea explicatii”, semnand documentul. (DUI Udrea vol 2 fila 13).

Pe 17 aprilie 1985 inculpatul PÎRVULESCU intocmeste un alt proces-verbal, tot pe baza jurnalului, identificand un „*cupon banca 700 SF cotati la 295.25 DMW. Despre acest cupon bancar Ursu Gheorghe urmeaza a da explicatii*”. (DUI Udrea vol 2 fila 29). Tot in aprilie este audiata de inculpat sora lui Gheorghe Ursu, Georgeta Berdan, in legatura cu valuta detinuta de acesta.

In sfarsit, pe 3 mai 1985 inculpatul PÎRVULESCU si martorul DUMITRACIUC Ion intocmesc **raportul de deturnare a cazului politic in cel de drept comun**, conform „*ordinului rezolutiv*” a lui Iulian Vlad. (Dosarul Penal, DUP Vol 17, filele 104-104v, 103). Acestia propun exact ceea ce li s-a cerut:

„1.pentru faptele de incalcare a regimului mijloacelor de plata straine, sa fie sesizate org. de militie.

2.Pentru manifestari dusmanoase, sa fie savirsite la locul de munca si pentru legaturile cu postul de radio EL sa fie pus in dezbaterea colectivului de munca...”

Raportul din data de 3 mai a fost aprobat de sefii Directiilor respective in aceeasi zi.

Din acest moment insa, inculpatii continua ancheta politica, de data aceasta intr-un mod acoperit. Inculpatul Pîrvulescu intocmeste un referat „cu propuneri de sesizare a organelor competente” (militia) abia pe 27 iunie 1985 (DUI Udrea Vol 2 f. 33-36), si referatul cu propunerea de neincepere a urmaririi penale pentru infractiunea politica, inaintat catre Directia Parchetelor Militare, abia pe data de 14 aug 1985 (DUI Udrea Vol 2 fila 43-44), dupa mai mult de 3 luni de la aprobarea raportului din 3 mai.

Este important de observat ca in acest din urma referat, inculpatul propune :

„*Confiscarea speciala... a filelor cu continut denigrator si de defaimare din jurnalul personal*” si

„*Celelalte materiale ridicate cu prilejul perchezitiilor domiciliare sa fie restituite sus-numitului*”.

Procurorul militar Stefanescu primeste referatul si dosarul penal al lui Gheorghe Ursu, trimise de inculpatul Pîrvulescu, la data de 15 august 1985, si aproba acest referat **in aceeasi zi** (!), prin rezolutia de neincepere a urmaririi penale din 15 august 1985 (Dosar Penal, DUP Vol 17 fila 105-106). Aceasta viteza, in situatia in

care dosarul penal al lui Gheorghe Ursu avea 90 de file, demonstreaza inca o data aservirea intitutiei Parchetelor Militare fata de Securitate in comunism.

Dupa cum se va vedea, desi filele de jurnal ramase neconfiscate nu aveau „continut denigrator si de defaimare” (si, conform referatului de mai sus, ar fi trebuit sa fie restituite familiei) inculpatii Pîrvulescu si Hodis vor proceda la distrugerea lor la 5 aug 1987 (dupa inca doi ani), considerindu-le, in mod ilegal chiar si pentru codul penal de atunci, „**detinute contrar dispozitiilor legale**”! (a se vedea Procesul verbal de distrugere semnat de inculpati, in dosarul penal al lui Gheorghe Ursu, DUP Vol 17, fila 107-108).

8. Ancheta a continuat si dupa ce inculpatii au pretins ca au terminat-o

Intarzierea referatului si a rezolutiei de mai sus are o explicatie simpla: dupa raportul din 3 mai 1985, in urma caruia inculpatii au pretins ca ancheta politica s-a incheiat, acestia au continuat sa-l cerceteze pe Gheorghe Ursu in legatura cu prietenii scriitori, cautand in continuare sa „clarifice natura relatiilor cu acestia”, conform indicatiei lui Iulian VLAD.

Astfel, la 5 iulie 1985, in ex. Nr. 2. la adresa DCP DSS catre Directia I, se specifica:

*„Va tritem alaturat **declaratiile date la 21, 22, si 24 mai 1985 de Ursu Gh. care se refera la elemente aflate in atentia dvs. pe linie de arta si cultura. Mentionam ca unele aspecte de interes operativ, ce au impus urgente, au fost semnalate din timp, de catre noi compartimentului de profil din unitatea dvs. Conceptat Pîrvulescu Marin, semnat Vasile Gheorghe, Anghel Corneliu**”.* (Cota CNSAS C 368 fila 324, depusa la dosarul cauzei).

Aceste declaratii se regasesc in DUI „MIRA” al poetei Nina Cassian, unul din scriitorii cu „conceptii dusmanoase”, aflata de mult in atentia Securitatii (fragmente relevante din acest dosar au fost si acestea depuse la dosarul cauzei).

Este demn de remarcat ca Nina Cassian era si ea sub urmarire informativa in acea perioada, inclusiv prin TO, iar inregistrările conversatiilor sale legate de Gheorghe Ursu se afla in propriul sau dosar de urmarire informativa.

1) Fragmente din dosarul de urmarire informativa al Ninei Cassian

Una din conversatiile ascultate prin TO ("tehnica operativa") in casa Ninei Cassian , legate de anchetarea prietenului sau Gheorghe Ursu, este redata de un cadru de Securitate in dosarul de urmarire informativa al poetei. **Aceste note se coroboreaza cu marturiile partii civile Andrei Ursu cu privire la amenintarile cu violenta proferate de inculpati impotriva lui Gheorghe Ursu in timpul anchetei in stare de libertate.** [NOTA: Numele transcris „Barbu” se refera la „Babu”, asa cum era cunoscut Gheorghe Ursu intre prieteni].

Tov. Raportati-mi despre ce este vorba.

SS indesc. 30.05.1985

"MIRA" [numele de cod al "obiectivului" Nina Cassian]

... Seara se aude din nou "M" facind o conversatie uzuala cu o persoana.

La un moment dat "M" si-a pus amicul in tema cu **situatia inginerului in ancheta. Se afla in situatia asta de doua-trei luni.**

L-au luat, l-au lasat, iar l-au luat, iar l-au mai lasat, etc... [Le-a spus] "**Astea sint opiniile mele**" sau ceva de genul asta. Si i-au zis: "**Te aruncam pe fereastra!**"

"M" a aflat ca BARBU continua sa fie anchetat si sa dea declaratii in legatura cu jurnalul lui.

... **Rezulta ca prietenilor "M"ei li s-a facut, nu demult, perchezitie la domiciliu, inclusiv la carti.**

... "M" stie ca **BARBU a ajuns in cadrul anchetei la capitolul "DECLARATII DESPRE PRIETENI", deci, inclusiv si despre ea. "M" stie ca BARBU vorbeste in jurnalul lui despre fascistii si tot grupul ala, el fiind un baiat foarte cinstit, adica vorbeste despre "ei" (e vorba de "seful statului si sotia lui) in niste termeni ingrozitori. "M" se teme ca organele noastre sa nu traga concluzia ca "el este un dusman, iar ca toti prietenii lui fac parte din acelasi complot.**" Musafirul o dezaproba pe "M" el avind impresia ca "**ei cauta cit mai multe fapte compromitatoare in legatura cu persoanele care se afla in jurul lui...**

"M", rezulta din discutie, s-a gindit la o eventuala perchezitie si la ea, si a aruncat o serie de materiale, desi n-a putut umbla "prin toate hirtoagele". Explica ca-si pastreaza in continuare jurnalul ei doar. Musafirul presupune ca "**ei au luat din jurnalul lui BARBU lucrurile compromitatoare ca fapte**" iar "M" ii confirma acest lucru..."

([Pe lateral apare nota, cu alt scris] **A DECONSPIRAT!**)

... "M" relateaza amicilor ei apoi ca "**BARBU a trimis la 'EL' si niste materiale care s-au citit**", de exemplu **un material a fost in legatura cu cutremurul si masurile luate de conducerea superioara de partid si de stat, masuri, care au fost dupa autor, de fapt antimasuri.** Musafirul e de parere ca "**ei vor cauta s-o intimideze pe "M", iar pe BARBU, dupa cele intimplate, vor cauta sa-l transforme intr-un agent al lor....**

Cpt
L.O.

30 V 1985

Din cuprinsul acestei note rezulta:

- aceeași determinare a lui Gheorghe Ursu de a atrage alți scriitori în acțiunea de rezistență intelectuală anti-Ceausistă ,
- miza scrisorilor trimise de el la Europa Liberă în anchetarea lui de către inculpați, respectiv descoperirea canalelor de transmisie (o prioritate a conducerii DSS); și a-l determina să retracteze acuzațiilor împotriva lui Nicolae Ceaușescu
- Gheorghe Ursu era încă urmărit informativ la acea dată
- mai mult, unora dintre prietenii comuni ai lui Gheorghe Ursu și ai Ninei Cassian li se făceau în acea perioadă (mai 1985) percheziții la domiciliu legate de anchetarea lui Gheorghe Ursu
- în timpul urmăririi penale în stare de libertate, inculpații au exercitat amenințări și presiuni fizice asupra lui Gheorghe Ursu ("**Te aruncam pe fereastră!**"; aceeași amenințare a inculpaților PÎRVULESCU și HODIS a fost consemnată și de fiul lui Gheorghe Ursu în declarațiile sale bazate pe discuțiile din ianuarie-mai 1985 cu tatăl său).

De asemenea rezulta că „musafirul” era, evident, un informator al Securității care cunoștea bine cazul Gheorghe Ursu, deci fusese „prelucrat” în acest sens. Nota „**A DECONSPIRAT!**” este graitoare în acest sens. Deci Securitatea „il lucra” în continuare pe Gheorghe Ursu în mediul scriitorilor, tocmai pentru a „*aprofunda natura relațiilor cu aceștia*” (inclusiv cu Nina Cassian) conform recomandării lui Iulian VLAD. Nicidecum nu încetaseră urmărirea informativă asupra lui Gheorghe Ursu, și nici pe cea penală (a se vedea în acest sens declarațiile luate acestuia legate de Nina Cassian la sfârșitul lui mai 1985, la doar câteva zile înaintea notelor TO de mai sus).

De notat că această conversație se coroborează cu unele din declarațiile lui Gheorghe Ursu date în fața inculpaților Pîrvulescu și Hodis. Mai mult, faptul că Securitatea a încercat să-l racoleze ca „agent al lor” se coroborează cu declarația martorului DUMITRACIUC:

*"Fac precizarea că, în perioada când Ursu Gheorghe era cercetat la Direcția a VI-a, în primăvara anului 1985, am fost contactat de un ofițer de la Direcția a I-a care răspundea pe linie de scriitori și poeți, care m-a consultat pentru **o posibilă recrutare a lui Ursu Gheorghe**, pe această linie. M-am oferit să intermediez întâlnirea, dar acesta nu a fost de acord însă, după un timp, m-am reîntâlnit cu ofițerul, respectiv acesta a venit la mine la birou și **mi-a comunicat că Ursu Gheorghe l-a refuzat categoric**".* (din declarația martorului Dumitraciuc Ion, fost ofițer de securitate, 2015-10-06, SPM).

În filmul documentar recent „Distanța dintre mine și mine” distribuit în cinematografe se pot găsi fragmente în care poeta Nina Cassian, la vârsta de 90 de ani, își aduce aminte de prietenul său Gheorghe Ursu:

„Ce pot sa va spun este ca in [10 septembrie] 1985 am venit in America datorita dramei lui Gheorghe „Babu” Ursu, prieten bun cu mine, care, **cand am plecat, el mai era in ancheta**; dar era liber. Si imi povestea cum decurge... **uneori il amenintau cu violenta**... toti eram mentionati in jurnalul lui... **Cand am plecat in septembrie era inca liber dar in ancheta**. Dupa ce am aflat ca a fost ucis... cineva m-a sunat sa nu ma mai intorc, ca nu voi mai putea pleca niciodata”.

2) *Alte documente care dovedesc interesul Securitatii si al regimului Ceausescu pentru Gheorghe Ursu la cel mai inalt nivel, mult dupa „incheierea” anchetei politice*

In nota informativa FN din data de 15.08.1985 emisa de catre Directia Cercetari Penale din cadrul Departamentului Securitatii Statului din Ministerul de Interne din 15.08.85 (din dosarul de urmarire penale a lui Clita Marian, vol 1, si depusa si separat, la dosarul cauzei, pe 25.10.2017), Directia Procuraturilor Militare noteaza: "**Cazul este cunoscut si analizat la nivelul conducerii Securitatii Statului si MI**" si "**Prezentat tov. procuror general la 28.08.85**". Nota e semnata si de N. Iscrulescu, procuror general adjunct la acea data. Aceasta data este cu mai bine de trei luni ulterioara datei la care inculpatul Pîrvulescu a pretins ca a incetat anchetarea lui Gheorghe Ursu, si cu trei saptamini inaintea arestarii si inceperii torturii in arest. Aceasta dovedeste o data in plus ca regimul lui Ceausescu era de fapt in continuare interesat de cazul Gheorghe Ursu si prietenii sai scriitori mult dupa simularea sfarsitului anchetei din stare de libertate.

Faptul ca inculpatii lucrau inca la cazul Ursu in vara anului 1985 rezulta si din declaratia lui Dumitraciuc Ion: "*imi amintesc că, din redările interceptărilor telefonice pe care eu le-am citit și, ulterior, le-am introdus în plicul albastru [DUI Udrea], despre care am făcut vorbire mai sus, erau **interceptări și din vara anului 1985 în care apăreau discuții cu scriitori, dintre care îmi amintesc de Nina Cassian.***" (Declaratie SPM , 6.10.2015).

La data de 08.10.1985 ambasadorul Gavrilescu din SUA trimite o telegrama legata de interventia lui Sydney Yates pentru a afla detalii despre soarta lui Gheorghe Ursu. Dupa spusele ambasadorului, „*Sydney Yates este unul din membrii cei mai influenti ai camerei reprezentantilor este o relatie apropiata a ambasadei care a sprijinit dezvoltarea relatiilor romano-americe*”. Faptul ca telegrama este adresata, pe langa Homostean George, lui Iulian Vlad si Stamatiou Aristotel demonstreaza ca regimul de la Bucuresti stia foarte bine ca **de Gheorghe Ursu se ocupa in acel moment Securitatea**. (DUI Udrea Vol 2 fila 48).

Din declaratia lui Dumitraciuc Ion rezulta ca „în cazul ing. Ursu Gheorghe, după arestarea lui, a trebuit să redactez mai multe informări despre situația acestuia. Informările aveau la bază sesizări cu privire la încălcarea drepturilor omului venite din străinătate, prin ambasadele noastre. Informările le-am făcut atât pentru **organele de partid**, cât și pentru **structurile superioare din D.S.S.** ... Imi amintesc că aceste informări le-am făcut pentru **primul ministru, pentru ministrul de externe și pentru Cabinetul 2 PCR.** ... imi amintesc că în acea perioadă de sfârșit de an, 1985, în țară urma să vină un demnitar al Departamentului de Stat al SUA și se așteptau să fie întrebați despre cazul Ursu”.

De aici rezulta vizibilitatea cazului la cel mai inalt nivel al regimului Ceausescu. Este inca o dovada ca ordinele de anchetare sub arest, tortura, si in final ucidere a lui Gheorghe Ursu - tocmai pentru ca acesta sa nu divulge adevarul si produce astfel un scandal international - a trecut si prin Seful Securitatii interne, Iulian Vlad, cel care a orchestrat „solutia” anchetei, conform documentelor amintite mai sus.

9. Documente care dovedesc ca inculpatii l-au anchetat si in detentie pe Gheorghe Ursu

Pe 22 oct 1985, inculpatul PÎRVULESCU trimite o adresa catre Securitatea Municipiului Bucuresti, cu urmatorul continut:

*„Urmare la adresa noastra nr. D/293721/ 5 iulie 1985 privind pe Ursu Andrei Horia – va facem cunoscut ca tatal acestuia a fost arestat de org. de militie la 21 sept 1985 pentru efectuarea de operatii interzise cu mij de plata straine. **Ursu Gh-Emil a conflat unei surse ca fiul sau efectueaza lucrari destinate MapN** si ca ar fi participat la executarea unor produse destinate RP Chineza. In situatia in care nu va fi trimis va depune actele pentru plecarea definitiva din tara. ... Fata de acestea, va rugam sa luati masurile care se impun. mr. PM. Vasile Gheorghe, C.Anghel.”*

Aceasta adresa dovedeste fara putinta de tagada ca inculpatii il anchetau in continuare pe Gheorghe Ursu in detentie, „incadrandu-l” si informativ cu „surse” in celula. Acestia nu pot fi altii decit Clita Marian si Radu Gheorghe, asa cum rezulta din declaratiile mai multor martori. De asemena, conform proceselor verbale de predare-primire a posturilor in arestul IGM, cei doi informatori fusesera repartizati la camera 30 (sectorul „Catanga”) impreuna cu Gheorghe Ursu exact pe 18 octombrie 1985, deci cu patru zile inaintea adresei de mai sus. Gheorghe Ursu venea, dupa cum rezulta din mai multe marturii, de la camera de izolare severa, unde fusese pedepsit intre 15-18 octombrie, in urma raportului de pedepsire intocmit de Alexa Ion la ordinul (si dictarea) sefului arestului militiei Creanga Mihail (conform mai multor martori, printre care Ghebac Radu). Creanga nu avea insa nici un motiv sa-l pedepseasca pe Gheorghe Ursu, in absenta unui raport din partea subofiterilor de paza. Creanga nu-l scotea la ancheta pe Gheorghe Ursu, deci n-ar fi putut constata eventualele „injurii contra conducerii DCP” ale acestuia. Tinand cont insa de faptul ca insusi seful arestului l-a considerat pe Gheorghe Ursu drept „arestat al Securitatii”, nu e posibil decat ca Securitatea sa fi dispus incarcarea lui Gheorghe Ursu la izolare severa pentru a-l determina pe acesta sa-si „toarne” prietenii.

Tot pe 22 oct 1985 inculpatul Pîrvulescu Marin a conceput adresa D/0294302/22 oct 1985 catre Directia a II-a: *„privind pe Gheorghe Ursu...: Sus-numitul a fost arestat la data de 21 septembrie 1985 de catre DCP din cadrul IGM pentru savirsirea infractiunilor de nerespectare a regimului mijloacelor de plata straine. Mai mentionam ca la data de 8 oct 1985 deputatul american Sidney Yates , membru al Cemerei Reprezentantilor, a cerut Ambasadei RSR din Washington , informatii despre situatie juridica a lui Ursu Gheorghe-Emil ca urmare a interventiei rudelor acestuia din SUA” (DUI Udrea, vol 1 fila 149).*

Aceasta adresa dovedeste faptul ca toate declaratiile inculpatului PÎRVULESCU prin care a pretins, timp de 20 de ani, ca nu ar fi stiut ca Gheorghe Ursu a fost arestat de militie, au fost mincinoase. Singura explicatie este ca inculpatul a incercat sa ascunda rolul principal pe care l-a jucat in torturarea si uciderea dizidentului.

In octombrie 1985 exista un interes international pentru cazul Ursu. In DUI Udrea filele 50-51 exista telegrama ministrului de interne de atunci, Gh. Homostean catre ministrul de externe, Stefan Andrei, in care primul pretindea ca Gheorghe Ursu era doar un caz de drept comun, nu politic. Cu atat mai mare era interesul ca „Babu” sa nu iasa viu de acolo: era evident ca ar fi dezvaluit natura politica a arestarii si torturii la care fusese supus, un risc prea mare pentru regimul Ceausescu. A fost ucis exact cu o zi inainte de expirarea celui de-al doilea mandat de arestare preventiva, si cu trei zile inaintea procesului simulat de drept comun.

Pe 24.10.1985, inculpatii il audiaza pe Gheorghe Ursu in detentie. Acesta semneaza in fata lor, pe procesul verbal de perchezitie din 17.01.1985 (Dosar Joarza vol 1 fila 12-13, DUI Udrea vol 2 ***):

“Inscrisurile de la pozitia 7 si 8 din prezentul se afla atasate la dosarul meu penal ce se afla la organele de militie si ele sustin faptele mele infractionale.

Prezenta e scrisa la cererea mea Ursu Gheorghe Emil si sustin pentru ea.”

Pozitiile respective contin urmatoarele:

7. ordin de plata, un certificat si o autorizatie toate emise de BRCE in 1981

8. chitanta nr. Din 1.10.1982 prin care s-a depus in favoarea lui URSU GHEORGHE 50\$ SUA.

Faptul ca Gheorghe Ursu ar fi cerut sa vina **din proprie initiativa** la inculpati in timp ce se afla in detentie la militie pentru a inmana „**la cererea sa**” acea ultima declaratie legata de niste ordine de plata straine nu este plauzibil .

Chiar presupunand ca ar fi vrut sa dea acea declaratie care „*sustine faptele sale infractionale*” la cererea sa, faptul ca a cerut sa fie scos la Pîrvulescu si Hodis vine in **contradictie cu natura de drept comun a faptelor respective** (valuta), faptele respective fiind – cel putin teoretic – **anchetate de maiorul Florea Popescu de la Militie.**

Absurdul ideii ca Gheorghe Ursu ar fi **cerut** sa fie scos la maiorul Pîrvulescu pe 22 octombrie 1985, in timp ce se afla in detentie la militie si la mai bine de cinci luni dupa ce anchetarea sa de catre Pîrvulescu ar fi fost incheiata demonstreaza fara dubiu ca inculpatii, care de fapt aveau toata puterea asupra lui Gheorghe Ursu, l-au pus pe acesta sa scrie „*prezenta e scrisa la cererea mea*” intr-o incercare de a masca faptul ca l-au scos la ancheta din arestul militiei.

Tot pe 24.10.1985 Gheorghe Ursu era scos la ancheta de inculpati si dadea urmatoarea declaratie in fata acestora (Dosar penal, DUP Vol 17 fila 9):

„Predau de buna voie Ma vie de Trotki si L'archipel du Goulag tomul III cu continut anticomunist. Sustin pe propria raspundere ca nu mai detin nici la domiciliu nici in alta parte alte publicatii detinute contrar legii sau cu continut necorespunzator”.

Ambii inculpati au negat, in mod mincinos, timp de 25 de ani, ca l-ar fi vazut pe Gheorghe Ursu cand acesta era arestat de militie; cu atat mai putin ca l-au anchetat.

Din aceasta declaratie rezulta ca pe cei doi ofiteri ii interesa in continuare problema *„inscrisurilor cu continut necorespunzator”* detinute de Gheorghe Ursu, si il anchetau pe acesta in acest sens, fiind interesati daca acesta mai detinea *„contrar legii”* astfel de publicatii.

La 28 oct 1985 maiorul Florea Popescu redacta o rezolutie de ridicare a unor inscrisuri:

*„Astazi data de mai sus **am studiat jurnalul [lui Ursu Gheorghe]** referitor la calatoria facuta in strainatate in perioada 22 mai – 20 iunie 1974”(C 368 fila 342).*

Aceasta rezolutie implica faptul ca Florea Popescu nu se afla in posesia jurnalului, acesta fiind evident, in continuare, in posesia inculpatilor, care desigur aveau nevoie de el in anchetarea lui Gheorghe Ursu in detentie.

De altfel, din declaratia lui Florea Popescu in Dosarul 11/1998 TMB fila 314, rezulta ca inculpatul Pîrvulescu nu numai ca se interesa de mersul anchetei la militie, dar primea inca note informative despre Gheorghe Ursu pe care i le punea la dispozitie ofiterului de militie: *„...ofiterul de securitate Pîrvulescu ... ma intreba daca ing. Ursu a recunoscut [in] plus si alte fapte in afara celor pentru care a fost cercetat de Securitate. Stiu ca in arest erau persoane care erau informatori ai securitatii si ai militiei. ... Am primit anumite pasaje din notele informative cu privire la activitatea celor anchetati, respectiv Gh. Ursu.”*

10. Concluzii legate de identitatea ofiterilor Securitatii care l-au anchetat si torturat in detentie pe Gheorghe Ursu

Martorii Casapu Mitrus Laurentiu, Palamariu Florinel, Pascale Gheorghe, Popa Dan, Hirsu Ilie, Palamariu Florinel, Manda Gheorghe, Cimpoieru Vasile, Clita Marian, Radu Gheorghe, Mihai Vasile, Ivan Stefan, Daescu Gheorghe, Dinu Ion, Ionetec Gheorghe, Constandache Ioan, Ionita Stefan se refera toti la **bataile administrate de ofiteri de Securitate lui Gheorghe Ursu**. Din aceste marturii, care se coroboreaza cu documente ale Securitatii, rezulta fara putinta de tagada participarea directa a ofiterilor de Securitate PÎRVULESCU MARIN, principalul anchetator al lui Gheorghe Ursu, secondat de fostul locotenent HODIS Vasile, la torturarea sistematica si in final la uciderea disidentului.

1) Identitatea anchetatorilor din 15.11.1985

Martorul Casapu Mitrus Laurentiu si-a mentinut constant declaratia conform careia, *„cu 2-3 zile inainte de a fi dus la spitalul penitenciar Jilava, ing. Ursu a fost scos la ancheta dimineata, si adus de acolo batut intr-o patura, intrucit nu mai putea merge. Ursu acuza in special dureri*

abdominale. Cert este ca fusese scos la ancheta de anchetatorul lui care era maior Pîrvulescu sau Florescu. In tot timpul care a urmat a urlat de durere, dar nu i s-au acordat ingrijiri medicale". In aceste declaratii este evident vorba de anchetatorul PÎRVULESCU Marin, deoarece:

In dosarele Militiei si ale Securitatii, **nu a existat un anchetator maior Florescu**, care sa se ocupe de cazul Ursu. Conform declaratiilor lui Popescu Florea si Stir Mihail, un locotenent major pe nume Florescu de la Militie „*nu a avut nici o tangenta cu cazul Ursu*". De altfel, acesta nu apare in nici un document de ancheta sau in tabelul cu notele de scoatere. Militia nici nu avea vreun interes sa-l agreseze pe Ursu Gheorghe Emil pentru a obtine date despre cauza de drept comun. Aceasta era „*simpla*" (potrivit declaratiei lui Popescu Florea), Ursu Gheorghe Emil „*recunoscuse faptele*" (conform declaratiilor lui Popescu Florea, Ulmeanu Petruta, si procesului-verbal de prezentare a materialului dosarului de urmarire penala pentru infractiunile de drept comun).

De altfel, **si martorii Toader Florica** (subofiter de paza in arestul IGM) si **Ion Nicolae** (subofiter de paza in arestul IGM) **l-au identificat pe PÎRVULESCU Marin cand acesta l-a scos la ancheta pe Ursu Gheorghe Emil in timpul detentiei.**

Mai mult, martorul Palamariu Florinel il identifica pe inculpatul PÎRVULESCU Marin in baza semnaturii pe bonul de scoatere la ancheta. De la acea ancheta, victima a fost adusa „*rosu la fata*" si cu „*probleme de mers*". Astfel, martorul Palamariu arata l-a scos pe Gheorghe Ursu la ancheta la Securitate de cel putin patru ori. De fiecare data, „***l-am vazut pe Ursu Gheorghe si cand s-a intors de la ancheta, acesta fiind tot rosu la fata***". Mai mult, „***primul bon de scoatere din arest pentru a fi anchetat de Securitate a lui Ursu Gheorghe Emil era semnat de Pîrvulescu***". Prin contrast, martorul mentioneaza ca "[...] ***de la ancheta maiorului Popescu [de la IGM] nu s-a intors niciodata rosu la fata si nici cu probleme de mers***". Martorul a putut astfel concluziona ca „*tot ce s-a intimplat*" lui Gheorghe Ursu „*s-a datorat Securitatii*", si ca „***domnul Pîrvulescu l-a batut pe Ursu Gheorghe intrucat acesta l-a scos la ancheta in ziua in care s-a intors rosu la fata***".

Declaratia lui Palamariu Florinel **este confirmata** de altfel de documentele IGM (registrului posturilor si procesului verbal de predare-primire a schimburilor de paza). Din acestea rezulta ca martorul a fost intr-adevar sef de schimb in timpul acestor evenimente din noiembrie 1985, respectiv in **schimbul 2, inclusiv pe 15.11.1985, adica seara la care se refera si martorul Casapu Mitrus Laurentiu.**

Probele de mai sus, coroborate cu declaratiile inculpatilor („***la toate actele de cercetare ... in cauza a participat si ... col (rez) Hodis Vasile***") dovedesc ca la **ancheta violenta din 15.11.1985 au participat ambii inculpati.**

2) Probe care atesta anchetarea lui Gheorghe Ursu de catre Securitate, respectiv de inculpati, pe toata durata arestarii la IGM

Alti opt martori confirma ca **Ursu Gheorghe a fost anchetat de Securitate in timpul detentiei in arestul IGP** (Munteanu Ion, Dinu Dumitru, Radu Vasile, Ghiorghe Florea, Odina Constantin, Damian

Constantin, Cojocaru Gheorghe, Burcea Stefan). Martorii Creanga Mihai, Burcea Stefan, Damian Costica si Damian Constantin sustin ca Gheorghe Ursu **a fost adus de la Securitate** si depus in arestul Militiei. Ursu Gheorghe Emil era de altfel „**arestatul Securitatii**” (potrivit declaratiilor martorului col. Creanga Mihail, seful arestului IGM), aspect care rezulta si de declaratiile a altor 15 martori - colegi de celula, paznici si medici (Caracostea Stere, Pascale Gheorghe, Popa Dan, Hirsu Ilie, Palamariu Florinel, Manda Gheorghe, Cimpoieru Vasile, Clita Marian, Radu Gheorghe, Mihai Vasile, Ivan Stefan, Daescu Gheorghe, Dinu Ion, Ionetec Gheorghe, Constandache Ioan).

Aceste declaratii se coroboreaza si cu adresa **din 22.10.1985** catre SMB redactata de catre inculpatul **PÎRVULESCU** (DUI Udrea vol 1 fila 149). Acest document se refera la date obtinute de inculpat de la o „**sursa**” (informator) despre Gheorghe Ursu. (La acea data nu putea fi vorba decat de Clita Marian si Radu Gheorghe).

Rezulta astfel, dincolo de orice indoiala, ca **maiorul** la care se refera martorul Casapu, respectiv **anchetatorul lui Gheorghe Ursu care l-a scos la ancheta pe 15 noiembrie, nu poate fi decat fostul maior de Securitate PÎRVULESCU Marin**. In consecinta, rezulta ca si **loviturile primite in acea zi in timpul anchetei** (in urma careia **victima a fost adusa in celula „cu patura”**) **au fost administrate de catre inculpatul PÎRVULESCU Marin**.

Pe de alta parte, din declaratia data in calitate de martor in faza de urmarire penala de catre CARACOSTEA Stere rezulta ca cel putin la inceputul detentiei (pana pe 16 octombrie), **inculpatul HODIS Vasile a fost cel care l-a torturat pe Gheorghe Ursu**:

„Inca din prima seara a zilei in care a fost introdus in arest a fost scos la ancheta de catre un ofiter anchetator de Securitate despre care Ursu Gheorghe mi-a povestit ca este acelasi cu cel care l-a anchetat si inainte de a fi arestat preventiv si ca avea gradul de locotenent. Cand s-a intors in camera acesta prezenta urme de violenta pe obrazul drept si in zona urechii (in spatele urechii). Ursu Gheorghe Emil a povestit cum a fost batut de locotenentul de securitate.”

Or, **anchetatorii lui Ursu Gheorghe Emil dinainte ca acesta sa fie arestat preventiv au fost PÎRVULESCU Marin si HODIS Vasile, cel de-al doilea avand gradul de locotenent**. De altfel, ambii inculpati au fost deja „condamnati” in contencios pentru activitate de politie politica in ancheta asupra victimei din aceasta cauza (a se vedea DUP Volumul 13, filele 4-41 – note CNSAS, 220-232 HODIS Vasile, 268 – 292 PÎRVULESCU Marin).

In declaratiile anterioare, Caracostea Stere a afirmat ca ofiterul anchetator, care „**il mai cercetase cu ceva timp in urma, il lasase si acum il reancheta**”, respectiv „**cand era in stare de libertate a fost anchetat de acelasi ofiter de Securitate**”, era "**maior de securitate**". Deci prin acele declaratii, martorul Caracostea Stere il identifica pe maiorul **PÎRVULESCU Marin**, neexistind nici un capitan din cadrul Directiei a VI-a Cercetari Penale care sa-l fi anchetat pe Ursu Gheorghe Emil. **Rezulta astfel ca Gheorghe Ursu i-a mentionat pe cei doi anchetatori ai sai, inculpatii PÎRVULESCU**

si HODIS, in diverse ocazii, ambii fiind cei care l-au anchetat si in perioada anterioara arestarii preventive.

Aceasta concluzie este sustinuta si de documentul de la fila 9 din Dosarul Penal 66142 al Securitatii, din care rezulta ca cei doi inculpati **au lucrat in continuare impreuna si in timpul detentiei lui Ursu Gheorghe Emil (au continuat anchetarea acestuia)**, luandu-i acestuia declaratia din 24 octombrie 1985, **pe care amandoi au contrasemnat-o**. De altfel, cei doi **au continuat sa lucreze, tot impreuna, la dosarul Ursu Gheorghe Emil inca aproape doi ani dupa decesului acestuia**, conform precesului-verbal si altor documente DSS din august 1987 (a se vedea sectiunea II.16).

Cu privire la situarea in timp a batailor relatate de martorul Caracostea Stere se impune a fi observat faptul ca, in ultima declaratie data in cursul urmaririi penale, martorul Caracostea Stere se refera la *„inceputul lunii octombrie 1985”*. Aceasta perioada se verifica si din registrul de mutari ale arestatilor in camerele de detentie, respectiv mutarile la camera 1 (pe **1 octombrie**) si camera 30 (pe **18 octombrie**, deci dupa cele trei zile de izolare severa). Conform adeverintei de reciclare la Gradistea, inculpatul Pîrvulescu Marin ar fi revenit pe 16 octombrie. **Si din acest punct de vedere ar rezulta ca cel putin in acea perioada (inceputul lui octombrie) in care inculpatul PÎRVULESCU Marin nu s-ar fi aflat in unitate, locotenentul HODIS Vasile a fost cel care a desfasurat anchetarea violenta a lui Gheorghe Ursu.**

3) Participarea inc. HODIS Vasile

Faptul ca inc. HODIS Vasile a participat pe toata durata detentiei la anchetarea violenta a lui Gheorghe Ursu rezulta chiar din declaratiile inculpatilor.

Astfel, din **declaratiile inc. PÎRVULESCU**, sustinute si de alti ofiteri de Securitate (Dumitraciuc, Nicu Crisan), rezulta ca **ambii inculpati au participat la cercetarea penala a lui Gheorghe Ursu, desi si la cea violenta din timpul detentiei:**

„L-am anchetat pe Ursu impreuna cu un alt coleg Vasile Hodis” (18.01.1999 – SPM)

„In cazul Ursu a fost mai totdeauna prezent si Hodis... Nu-mi amintesc ca in afara de mine si Hodis sa mai fi lucrat si altcineva” (12.03.2003 – TMTB)

„Declaratia data in 24.10.1985 pe care am luat-o impreuna cu Hodis” (12.03.2003, TMTB)

“In dosarul privind pe Gheorghe Ursu activitatile de cercetare penala au fost efectuate de mine si de locotenent major Hodis Vasile” (20.01.2015 – SPM)

„La noi erau un obicei ca fiecare sa-si rezolve pana la capat cazurile”. [deci nu putea fi vorba de un alt ofiter care sa-l ancheteze in detentie pe Gheorghe Ursu pentru aceleasi fapte].

Nu rezulta ca ar mai fi fost ***„desemnata vreo persoana să participe la instrumentarea acestui caz”***:

„In perioada in care Ursu Gheorghe a fost cercetat de organele de securitate, **la toate actele de cercetare pe care le-am efectuat in cauza a participat si colegul meu de la acea vreme col (rez) Hodis Vasile**” (1.6.2016)

Din toate aceste marturii rezulta ca inculpatul HODIS a participat, alaturi de inc. PÎRVULESCU Marin, la anchetarea violenta a lui Gheorghe Ursu din toata perioada detentiei.

Acest fapt e confirmat de altfel chiar de **inculpatul HODIS Vasile**, care in declaratia sa de suspect (20.11.2015 – SPM, DUP Vol 5 filele 39-48):

„Prezenta mea a fost decisa de conducerea Directiei a 6-a a DSS in baza unei cutume existente in unitate in sensul ca **la toate actele intocmite sa participe cel putin doi ofiteri pentru a se putea preveni eventuale reclamatii sau provocari din partea celui audiat**”.

Faptul ca ambii inculpati au participat la anchetarea violenta a lui Gheorghe Ursu din timpul detentiei rezulta de altfel si din declaratiile martorilor care vorbesc de **mai multi agresori**:

„I-au fost date doua palme de **anchetatori**”

„pe **cei** care il **anchetau ii** interesa...”

„a fost scos de **cei** de la Securitate”

„**Nenorociti** astia ma omoara! - Cine domnule ? - **Cei** de sus [n.n. anchetatorii Securitatii]...”

Informatorii trebuiau sa afle „ce nu **au** reusit sa afle **anchetatorii**”... Ing. Ursu „era anchetat de **cei** de la Securitate”, etc. (A se vedea declaratiile lui Cimpoieru Vasile, Ivan Stefan, Dinu Ion, Pascale Gheorghe, Popa Dan, etc).

Declaratiile martorilor se coroboreaza cu datele din Dosarul Penal nr. 66142 **intocmit de inculpati** si in ceea ce priveste **motivele torturii** (a se vedea si sectiunea III.7). Astfel, inculpatii vroiau sa obtina de la „obiectiv” informatii referitoare la activitatea sa de opozitie impotriva dictatorului Ceausescu. Era vorba de scrisorile la Europa Libera (pentru care inculpatii au incercat sa-l determine sa scrie ca „a luat bani”) , actiunile de disidenta planuite cu prietenii sai, scriitori cu conceptii „dusmanoase”; legaturile cu disidentii din afara granitelor tarii si Europa Libera, afisele antitotalitare si jurnalul pe care dorea sa-l publice. Atat din documentele Securitatii cat si din declaratiile martorilor rezulta Ursu Gheorghe Emil a refuzat sa colaboreze.

Din tot acest probatoriu rezulta fara putinta de tagada **faptul ca ambii inculpati au participat la anchetarea violenta a lui Gheorghe Ursu pe durata cand acesta s-a aflat in detentie la Militie.**

In ipoteza in care s-ar accepta documentul Securitatii dupa care inculpatul PÎRVULESCU ar fi participat la cursul de reciclare de la Gradistea, este fara dubiu faptul ca **acesta a reluat conducerea anchetei cel**

putin dupa terminarea cursului, adica pe 16 octombrie, continuand regimul de tortura pana pe 15 noiembrie, cand a administrat loviturile fatale.

11. Concluzii legate de incadrarea in timp a agresiunilor fizice relatate de catre martorul Casapu Mitrus Laurentiu

Agresiunile fizice au avut loc, potrivit declaratiei martorului Casapu Mitrus Laurentiu, in data de 15 noiembrie 1985 si s-au prelungit pana seara (Ursu Gheorghe Emil a fost adus de la ancheta cu patura, „*dupa ce s-a inserat*”).

Aceasta data de 15.11.1985 se coroboreaza cu Procesul-verbal de predare-primire a posturilor (din care rezulta ca martorul Casapu Mitrus Laurentiu a fost incarcerat in data de 15 noiembrie), precum si cu data corespunzatoare din tabelul cu „persoanele incarcerate in Arestul Directiei Cercetari Penale in lunile Octombrie-Noiembrie 1985”.

De mentionat ca data de 15.11.1985 se coroboreaza si cu declaratia lui Palamariu Florinel, care a fost sef de schimb in timpul acestui eveniment (schimbul 2 din 15.11.1985, conform registrului posturilor si procesului verbal de predare-primire). In acest sens, Palamariu Florinel a declarat ca in schimbul lui, pe de o parte, intr-o zi a fost solicitat de „*Directia a VI a Securitatii sa-l scoata din camera pe Ursu Gheorghe Emil si sa-l duca la ancheta la Directia a VI-a*” si, pe de alta parte, ca „*Ursu era cercetat si de ofiteri de securitate de la Directia a VI-a*” si ca l-a vazut pe „*ing. Ursu adus de la ancheta de subofiterul meu si am constatat ca Ursu nu-si tinea bine echilibrul. Era in tura mea, in zilele premergatoare ducerii lui Ursu la spitalul Jilava*”.

In data de 15.11.1985, dimineata, Ursu Gheorghe Emil a fost vazut de avocatii acestuia, conform raportului de prezentare a materialului de urmarire penala, moment la care aceste lovituri evident nu erau inca administrate. Acest aspect rezulta si din faptul ca ulterior agresiunilor fizice acesta s-a „*vaitat*”, „*a urlat*” in permanenta, „*se tinea cu mainile de burta*”, a avut imediat varsaturi bilioase, apoi cu sange, etc. (conform declaratiilor martorilor Marinescu Pasoi Bebe Sorana, Hristenco Vladimir, Constandache Ioan; de asemenea, conform fisei de observatie clinica la intrarea in spital, referatului medical din 17.11.1985; si raportului de constatare medico-legala 20.11.1985). Aceasta stare de suferinta extrema nu a fost remarcata nici de catre cei doi avocati (conform declaratiilor martorilor Ulmeanu Petruta, Popescu Florea) si nici de catre ofiterul de militie. Rezulta deci, prin coroborarea probelor de mai sus, ca agresiunile fizice au fost exercitate ulterior prezentarii materialului de urmarire penala pentru faptele de drept comun.

Asadar, din aprecierea probelor indicate anterior, rezulta ca agresiunile fizice ce au condus in final la decesul lui Gheorghe Ursu au avut loc la ultimul interogatoriu realizat ulterior prezentarii materialelor, in dimineata zilei de vineri, 15.11.1985 si au durat, dupa cum declara martorul Casapu Mitrus Laurentiu, **pana seara**, moment in care ing. Ursu a fost adus **cu patura**, intrucat nu se mai putea deplasa.

Or, data de 15 noiembrie 1985 coincide cu data administrarii loviturilor decisive in lantul cauzal al decesului, intrucat:

- Data de vineri, 15.11.1985, se situeaza cu doua zile inainte de transportarea la spital, exact momentul in care, conform declaratiilor medicilor si documentelor medicale (declaratiile martorilor Marinescu Sorana, Hristenco Vladimir , Constandache Ioan, Fisa de observatie la intrarea in spital, Referat medical din 17.11.1985, Raport de constatare medico-legala 20.11.1985) **bolnavul a acuzat simptomele peritonitei** (dureri mari abdominale, varsaturi bilioase) ca urmare a loviturilor violente primite in abdomen;
- Echimozele constatate de mai multi medici (Marinescu Sorana, Hristenco Vladimir, Constandache Ioan) la spitalul Jilava si consemnate in Fisa de observatie clinica **datau din data de vineri**, mai exact de **„36 de ore ”**, conform chirurgului principal, Hristenco Vladimir: "*am auzit la spital ca [Gh. Ursu] a fost batut... Echimozele de pe abdomenul lui Ursu Gheorghe erau de doua zile aproximativ. Aceste echimoze [erau] numai datorita unui traumatism... Daca bolnavul ar fi fost adus mai devreme sansele de supravietuire ale acestuia ar fi fost mari...*"
- Acesta este **exact timpul scurs de la momentul in care Ursu Gheorghe Emil a fost anchetat de catre ofiterul PÎRVULESCU Marin, ancheta la care a participat (conform marturiilor si documentelor mentionate mai sus) si inculpatul HODIS Vasile**. E vorba de timpul scurs **din data de 15.11.1985, dupa prezentarea materialelor, cand victima a fost scoasa la ancheta de inculpati** (de dimineata pana seara, conform martorului Casapu Mitrus Laurentiu) si **momentul efectuarii anamnezei preoperatorii, duminica dimineata, 17.11.1985;**
- Declaratiile acelorasi persoane, conform carora Ursu Gheorghe Emil „*de vineri (n.n., 15 noiembrie) se plangea de dureri abdominale, dar nu a fost luat in seama*";
- Fisa de observatie clinica a spitalului Penitenciar Jilava din 17.11.1985 din care rezulta ca victima „*Afirma ca de vineri prezinta dureri puternice cu punct de plecare reg. Epigastrica iradiate in tot abdomenul, varsaturi bilioase, constipatie*".

Rezulta ca loviturile fatale au fost aplicate victimei in cursul zilei de vineri. Consideram ca este improbabil ca loviturile care au produs echimozele si simptomele respective sa fi fost administrate in acea zi de detinutul Clita Marian, intrucat martorul Casapu Mitrus Laurentiu, evident, ar fi vazut si mentionat acest fapt. Casapu Mitrus Laurentiu spune clar ca simptomele respective nu s-au declansat decat dupa aducerea victimei in camera in cursul serii, cu patura, de la ancheta. Intelegem ca in legatura cu vinovatia lui Clita Marian exista autoritate de lucru judecat. Consideram insa ca indiferent de aceasta vinovatie (si este probat faptul ca acesta a lovit la randul sau victima, anterior zilei de 15 noiembrie 1985), din probatoriul in cauza de fata rezulta ca la decesul victimei au contribuit in mod determinant si loviturile aplicate pe data de 15 noiembrie 1985 de catre anchetatorii victimei, inculpatii PÎRVULESCU Marin si HODIS Vasile. Aceasta fapta se circumscrie infractiunii pentru care a fost dispusa trimiterea in judecata a inculpatilor.

12. Alte cauze din care rezulta calitatea de tortionar a inculpatului Pîrvulescu Marin

Probatoriul administrat in cauza evidentiaza calitatea de tortionar a inculpatului PÎRVULESCU Marin si in alte cauze. Astfel disidentul Petre Mihai Bacanu, arestat sub un pretext de drept comun pentru a fi anchetat si torturat de Securitate, a declarat: **„Cand era vorba de violenta in ancheta, in ceea ce ma priveste era chemat mr. Pîrvulescu [...] mi-a zdrobit degetul mijlociu de la mana dreapta in usa, mi-a tumefiat fata. Acelasi ofiter [la perchezitie] a intrat in camera baiatului meu care la acea data avea 16 ani si pe care l-a lovit si l-a aruncat din patul in care dormea fiind pe la ora 2 noaptea. [Radu Chesaru] mi-a povestit ca in timpul arestarii a fost si el victima mr. Pîrvulescu. Din pacate Chesaru s-a sinucis”.** In prezent, Petre Mihai Bacanu a ramas cu degetul mijlociu de la mina dreapta vizibil deformat in urma torturii la care a fost supus de inculpatul Pîrvulescu Marin.

Calitatea de tortionar a inculpatului Pîrvulescu a fost dovedita de altfel si de condamnarea acestuia, in 1990, pentru agresiunile fizice administrate revolutionarilor in noaptea de 21-22 decembrie 1989. Astfel, prin rechizitoriul nr. 76/P/1990, din data de 15.08.1990, Secția Parchetelor Militare a dispus trimiterea în judecată a unui numar de inculpați din conducerea DSS, inclusiv față de inculpatul **„Pîrvulescu Marin (fost ofițer de cercetare penală în cadrul Direcției a VI-a a fostei D.S.S.)”** si altii **„cercetați sub aspectul săvârșirii infr. prev. de art. 266 alin. 2 C.pen. cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen., reținându-se că în noaptea de 21/22.12.1989 au insultat, amenințat și lovit mai mulți manifestanți în scopul de a obține de la aceștia declarații cu privire la participarea lor la mișcarea de protest din mun. București, precum și cu privire la conducătorii și organizatorii acestei mișcări, toți fiind trimiși în judecată prin rechizitoriul nr. 76/P/1990 din 15.08.1990.”**

13. Contradictii vadite in atitudinea procesuala a inculpatilor

1) Contradictii din declaratiile inculpatului Pîrvulescu:

1. Disimularea anchetei din timpul arestarii si actelor de tortura

In declaratiile din 1990 la SPM (17 februarie si noiembrie):

„In vara anului 1985 am ... propus DPM sa dispuna NUP pentru Propaganda impotriva ordinduirii socialiste art 166 si sesizarea organelor competente pt. infractiunea de operatii interzise cu mijloace de plata straine .

*Dupa trimiterea dosarului la procuratura cu propunerea de mai sus **nu am mai efectuat nici un act procesual sau procedural fata de Ursu Gheorghe si nu am mai stat de vorba cu acesta.”***

„Sustin ca in audierea lui Ursu Gheorghe-Emil, care s-a facut numai in stare de libertate... nu s-au intrebuintat expresii jignitoare, amenintari si nici un alt mijloc de constringere cu ocazia luarii declaratiilor. Nu cunosc cind si cine a dispus arestarea lui Ursu Gheorghe-Emil si nici modul cum s-a desfasurat cercetarea sa dupa aceasta activitate....”„Dupa ce am revenit de la Gradistea de la reciclare [cf. documentelor si propriei declaratii, pe 15 oct 1985, nm.], **nu am mai stat de vorba cu Ursu Gheorghe si nu am mai facut nici un act de cercetare fata de el**”.

„**Nu am discutat cu Ursu Gheorghe in timp ce acesta era in arestul IGM**”.

Aceste declaratii sunt evident mincioase, fiind contrazise de:

- propriile declaratii ulterioare,
- propria semnatura regasita pe actele de procedura din 22-24 oct. 1985 (adrese catre SMB despre informatiile obtinute de la informator, declaratia luata lui Gheorghe Ursu pe 24 oct, alte documente semnate in acele zile de Gheorghe Ursu, si contrasemnate de inculpati
- declaratiile altor martori, inclusiv
 - o Florea Popescu, – care a declarat ca a discutat cu inc. Pîrvulescu despre Gh. Ursu in timpul arestarii acestuia
 - o Dumitraciuc Ion – care a declarat ca Pîrvulescu i-a solicitat documente, inclusiv o caracterizare despre Gh. Ursu in timp ce acesta era arestat
 - o Palamariu Florinel, Toader Florica, Ion Nicolae, Casapu Mitrus Laurentiu, Caracostea Stere – care il identifica pe inc. Pîrvulescu ca anchetator al lui Gh. Ursu in timp ce acesta era arestat la Militie, etc.

Declaratia din 24.12.1993 – SPM

„Dupa incheierea anchetei si solutionarea dosarului **eu nu m-am mai ocupat de Ursu GH. Precizez ca am aflat la vremea respective ca Ursu Gh. fusese arestat. Acest lucru l-am aflat doar cind a murit.**”

„**Pina la deces eu nici nu stiusem ca fusese arestat. Este evident deci ca eu nu m-am mai ocupat de Ursu Gh. in perioada in care el era arestat.**”

Si aceste asertiuni sunt vadit mincinoase – in contradictie cu aceleasi documente, propriile declaratii ulterioare, si declaratiile multor alti martori, care demonstreaza contrariul.

Declaratia din 18.01.1999 data in fata Tribunalului Militar Teritorial Bucuresti

„**Nu cunosc de ce a fost arestat Ursu Gh. si nici de cine.**”

Si aceasta declaratie e evident mincinoasa.

Declaratiile de mai sus, date in 1990, 1993 si respectiv, 1999, sunt relativ mai apropiate de evenimente. De aceea este neplauzibil ca s-ar fi datorat uitarii, cu atat mai mult cu cat acele declaratii, dar si cele ulterioare,

inclusiv cea data in cursul cercetarii judecatoresti in prezenta cauza, contin **ore intregi de detalii minutioase ale cazului Ursu. Singura explicatie pentru acele declaratii mincinoase este ca inculpatul a vrut sa ascunda cu buna stiinta adevarul, stiindu-se vinovat.**

Mai mult, intr-una din **declaratiile din 1990**, inc. Pîrvulescu scria:

*„In cursul efectuării actelor premergătoare în cauza privind pe Ursu Gheorghe **nu am folosit mijloace violente fizice sau verbale. Nu era nevoie de astfel de mijloace deoarece singur a dat declaratii sincere** cu privire la faptele pentru care se efectuau cercetari prealabile.*

Din aceasta declaratie se intelege clar logica inculpatului, conforma cu normele represive, de a „*anihila cu fermitate*” orice opozitie, a Securitatii ceausiste: **daca Gheorghe Ursu nu ar fi fost sincer, atunci ar fi fost nevoie de „astfel de mijloace” violente, si inculpatul Pîrvulescu le-ar fi aplicat (ceea ce s-a si intamplat).**

2. Nerecunoasterea propriului scris.

In declaratia sa de inculpat data in fata instantei in cauza de fata, inc. PÎRVULESCU Marin a pretins ca nu isi recunoaste scrisul din nota de studiu din 20.02.1985. Acelasi lucru il pretinde si inculpatul HODIS. Aceste „nerecunoasteri” sunt contrazise insa de simpla confruntare a scrisului cu alte documente olografe ale inculpatului PÎRVULESCU, ca si de martorul DUMITRACIUC care confirma in declaratia sa din 06.10.2015 data in cadrul UP (Vol. 9, fila 12 si urmatoarele) ca „**Din nota de studiu care imi este prezentata astazi la Sectia Parchetelor Militare, facuta la data de 20.02.1985 de catre mr. Pîrvulescu Marin, rezulta ca a studiat materialele T.O. si notele informatorilor**” (a se vedea fila 6 a declaratiei).

3. Accesul la dosarul Udrea

In declaratia din **12.03.2003** in fata Tribunalului Militar Teritorial Bucuresti, inc. Pîrvulescu a declarat: **„Numele Udrea pentru un dosar informativ nu-mi spune nimic. Nu-mi aduc aminte sa fi primit un dosar informativ intocmi chiar in cursul cercetarilor noastre si mi se pare logic sa nu se fi intocmi un astfel de dosar deoarece am fost sesizati ca urmare a asezarii in loc vizibil in loc public ... extrase din lucrarile pentru care am fost sesizati.”**

Aceasta marturie contrazice:

- *Propria nota de studiu olografa din 20.02.1985 din dosarul Udrea;*
- *Declaratia lui Dumitraciuc mentionata mai sus;*
- *Semnatura de primire de pe adresele lui Dumitraciuc prin care ii inainteaza documente din dosarul Udrea.*

4. Despre stirea si motivele moartii lui Gheorghe Ursu

In declaratia din **12.03.2003** data la TMTB, inc. Pîrvulescu a declarat: „**Nu am aflat** [despre moartea lui Gheorghe Ursu] **nici cu ocazia trecerii pe la bufetul comun al militiei si securitatii nimic in legatura cu moartea lui Gh. Ursu.**”

Aceasta sustinere este contrazisa de:

- propria declaratie din 2015 (DUP Vol 5 filele 6 si, respectiv, 11) in care spunea ca a aflat atunci ca Gheorghe Ursu „**a murit de ocluzie intestinala**” .;
- propria declaratie din dosarul 639/2001 de la TMTB (fila 214) in care a consemnat ca “**la sfîrsitul anului 1985**” a aflat ca “**Ursu a murit datorita unei ocluzii intestinale**”;
- declaratiile lui Dumitraciuc Ion - care spune ca „**pe data de 17-18 noiembrie 1985**” a primit un telefon de la Pîrvulescu Marin , care **i-a spus „despre decesul lui Gheorghe Ursu. Arat ca Pîrvulescu mi-a spus ca Ursu a intrat in greva foamei la arestul militiei, i s-a facut rau si nu a fost dus imediat la spital de gardieni, iar atunci cind l-au dus si l-au operat au constatat ca avea ocluzie intestinala din cauza foamei si a facut stop cardio-respirator si a murit.**”

In legatura cu „varianta” cu „**ocluzia intestinala**”, in declaratia din **20.10.2015** data la SPM, inc. Pîrvulescu inca mai insista: „*Momentul in care am aflat despre decesul lui Gh. Ursu... singurul aspect pe care mi-l amintesc este acela ca **am aflat ca a avut o ocluzie intestinala**.*”

Acest fals motiv al mortii pe care **inculpatul a incercat de la inceput sa-l acrediteze** este contrazis de un numar covarsitor de probe din dosarul cauzei. Acest diagnostic („*ocluzie intestinala*”) evident nu a existat. „**Greva foamei**” nu au fost amintita de nici un martor sau document. El este contrazis si de declaratiile medicilor si documentele medicale, care evidentiaza **ruptura traumatica a intestinului**, in „**relatie de cauzalitate**” si **concomitente cu echimozele de pe abdomen – care erau urmare violentelor.**

5. Despre contactele cu Florea Popescu cu privire la cazul Ursu

In declaratia din data de **20.10.2015** – SPM, inc. Pîrvulescu declara: „*L-am cunoscut pe lt. col Florea Popescu din DCP IGM , cred ca in timpul facultatii... Nu am discutat cu [Florea Popescu] despre cazul Ursu.*”

Aceasta sustinere a inculpatului este contrazisa de declaratia martorului Florea Popescu, conform careia: „*...ofiterul de securitate Pîrvulescu*” **se interesa in acea perioada „daca ing. Ursu a recunoscut [in] plus si alte fapte in afara celor pentru care a fost cercetat de Securitate.**”

6. In legatura cu interceptarea trimiterilor postale:

In declaratia din data de **20.01.2015** – SPM, inculpatul Pîrvulescu declara: „Nu am cunostinta ca in cazul Ursu sa se fi dispus vreo masura informativa referitoare la interceptarea trimiterilor postale”.

Afirmatia inculpatului este contrazisa de propria „nota de studiu” mentionata anterior, din care rezulta ca a studiat dosarul Udrea, in care se aflau zeci de scrisori ale familiei Ursu preluate si copiate din „circuit”.

7. In legatura cu cercetarile legate de scriitori, prieteni ai lui Gheorghe Ursu

In declaratia din data de **20.01.2015**, inculpatul sustine: „Cu ocazia cercetarii efectuate fata de Ursu Gh. **nu am solicitat si nu am efectuat verificari cu privire la legatura acestuia cu scriitori si nici nu mi s-a cerut de alte structuri sa fac astfel de cercetari**”.

Si aceasta afirmatie este contrazisa de adresele si cererile din 27.02.1985 si altele (dosarul CNSAS C 368 fila 355) in care inc. PÎRVULESCU solicita verificarea in cartoteca CID (Centrul de Informatica si Documentare a DSS) a unor informatii despre unii din prietenii lui Gheorghe Ursu, respectiv scriitorii Radu Albala, cu „manifestari duse, legaturi cu Paul Goma, Virgil Tanase. Apare intr-o scrisoare catre Petre Solomon”. Iordan Chimet, Camil Baci (scriitor transfug din Franta) ca „legatura” a lui Gheorghe Ursu; suplimentar, declaratiile lui Gheorghe Ursu din Dosarul Penal (vol 17 DUP) sunt edificatoare in aceasta privinta, din continutul lor rezultand ca acesta era intrebat insistent despre prietenii sai scriitori.

2) Contradictii in declaratiile inc. Hodis Vasile

1. Disimularea anchetei din timpul arestarii si actelor de tortura

In declaratia din data de **20.02.1990** – SPM, inc Hodis declara: „Precizez ca nu cunosc modalitatile de desfasurare a procesului penal privind aceste fapte intrucit in luna februarie 1985 am fost trimis in misiune....”

In declaratia din data de **11.11.1993** – SPM, inculpatul afirma: „Nu cunosc ca numitul Ursu Gh. , dupa ce a fost depus in arestul IGM, sa fi fost scos si cercetat de organele fostei securitati. Precizez si faptul ca nu am cunostinta ca Pîrvulescu Marin sa-l fi scos de la arest si cercetat pe cel in cauza dupa arestarea sa de catre organele de militie.... Personal nu l-am scos niciodata pe Ursu GH. din arestul IGM nici pentru cercetari nici pentru alte scopuri dupa retinerea sa in arestul IGM.”

In declaratia din 27.11.1998 – TMB, acelasi inculpat declara: „Am participat doar la intocmirea procesului verbal de perchezitie. Nu am participat la finalizarea cercetarilor.Nu am luat niciodata vreo declaratie lui Ursu GH”.

Aceste afirmatii sunt contrazise de:

- propria semnatura aplicata pe declaratia luata de inculpati lui Gheorghe Ursu pe 24.10.1985,
- propriile declaratii ulterioare din anii 2015 si 2016 precum si cea data in fata instantei de judecata in cursul cercetarii judecatoresti;
- declaratiile inc. Pîrvulescu, care afirma ca „**la toate actele de procedura penala din acest caz a participat si Hodis Vasile**”

Ca si in cazul inc. Pîrvulescu, aceste declaratii sunt date de inc. Hodis in 1990, 1993, 1998, relativ aproape de evenimente; nu se poate sustine ca s-ar fi datorat uitarii, mai ales ca acele declaratii cat si cele ulterioare, inclusiv cea data in fata instantei contin detalii precise despre cum inc. Hodis, la solicitarea inc. Pîrvulescu, s-ar fi dus la mr. Florea Popescu pentru a-l scoate pe Gheorghe Ursu din arest, pentru a lua semnaturile respective. **Singura explicatie pentru acele declaratii mincinoase este ca inculpatul a vrut sa ascunda cu buna stiinta adevarul, stiindu-se vinovat.**

Pe masura ce era pus in fata altor documente care ii contraziceau declaratiile anterioare, inc. Hodis isi schimba dramatic naratiunea evenimentelor. In 12.03.2003 la TMTB declara: „*Cind eu am semnat actele de proc. pe care le-am semnat eu **Ursu Gh. nu era arestat.***” Apoi, pus in fata declaratiei lui Gheorghe Ursu, contra-semnata de inculpat in 24.10.1985, arata: „*Dand timpul inapoi imi amintesc ca **am fost cautat de Pîrvulescu sa semnez ca acea declaratie a fost data si in fata mea***”, pretinzand ca de fapt nu a fost prezent la acea audiere a lui Gheorghe Ursu.

Ulterior, in declaratia de suspect (pe care inculpatul nu a mai mentinut-o in instanta), din data 20.11.2015, inculpatul Hodis Vasile a recunoscut ca l-a audiat pe Gheorghe Ursu in detentie, dar **intr-o noua varianta:** „*Am participat la audierea lui Gh. Ursu... Aproximativ la inceputul lunii octombrie 1985 , la solicitarea mr. Pîrvulescu Marin m-am dus la Inspectoratul General al Militiei – DCP la mr. Popescu Florea, despre care am aflat ca instrumenta cauza cu Ursu Gheorghe Emil pentru infractiunea de drept comun. Mr. Popescu Florea cunostea motivul sosirii mele, respectiv semnarea unui act procedural, despre care nu-mi aduc aminte in prezent, l-a scos din arest pe Ursu Gh si in biroul acestuia , Ursu Gh. mi-a semnat actul.*”

Ulterior, inc. Hodis **revine asupra celor sustinute si arata**, in declaratia de inculpat din 04.07.2016, ca: „**Nu am participat la nici o activitate de urmarire penala.**”

Aceasta ultima sustinere este contrazisa de :

- propria declaratie din 2015,
- declaratiile inc. Pîrvulescu:

- „**In cazul Ursu a fost mai totdeauna prezent si Hodis... Nu-mi amintesc ca in afara de mine si Hodis sa mai fi lucrat si altcineva**” (12.03.2003 – TMTB)
- „**Declaratia data in 24.10.1985 pe care am luat-o impreuna cu Hodis**” (12.03.2003, TMTB)
- “**In dosarul privind pe Gheorghe Ursu activitatile de cercetare penala au fost efectuate de mine si de locotenent major Hodis Vasile**”

In 2016 inc Hodis declara: „**Eu am aflat de decesul lui Gh. Ursu dupa anul 1989, atunci cand au inceput cercetarile in legatura cu moartea acestuia**”.

Cu un an inainte, respectiv in anul 2015, inculpatul afirma:

„Referitor la momentul decesului lui Ursu GH. acest aspect s-a discutat in cadrul directiei. Se afirma neoficial ca a murit pe masa de operatie, diagnosticul fiind ocluzie intestinala. Se discuta in directie ca s-ar fi dispus o ancheta de catre Sectia Militara a CC al PCR. Despre aceasta ancheta cred ca s-a discutat si la o sedinta a organizatiei de partid a ofiterilor din Directia a VI-a a DSS.”

In declaratia data in cursul cercetarii judecatoresti, in mai 2019, **inculpatul Hodis isi modifica din nou, a cincea oara, pozitia cu privire la aceleasi** evenimente din octombrie 1985. Inculpatul declara cu acest prilej ca:

„Prin octombrie 1985 am fost chemat de procurorul militar Șterănescu, m-a chemat și mi-a solicitat să mă prezint la Direcția Cercetări Penale, comunicându-mi numele ofițerului de miliție care-l ancheta pe Ursu Gheorghe, ofițerul anchetator să ia o declarație lui Ursu Gheorghe , în care să menționeze că acesta este de acord să lase în custodia securității anumite cărți, Arăt că eu m-am prezentat la ofițerul anchetator de miliție Popescu Florea, care i-a luat declarație lui Ursu Gheorghe în sensul celor solicitate de mine... Menționez că din câte îmi amintesc în perioada respectivă maiorul Pârvulescu era la un curs de perfecționare la Grădiștea... Arăt că în aceste împrejurări procurorul militar mi-a spus că e anchetat Ursu Gheorghe și că este în arest.”

Aceasta susținere a inculpatului este contrazisa flagrant de :

- Cele susținute în declarațiile sale anterioare
- Semanturile ambilor inculpați care figurează pe toate declarațiile luate lui Gheorghe Ursu pe 24.10.1985

- Actele procedurale semnate de inc Pîrvulescu in octombrie 1985 legate de anchetarea lui Gheorghe Ursu, inclusiv adresa legata de datele obtinute de la informatorul de camera pe 22.10.1985.
- Asertiunea ca „Popescu Florea, i-a luat declarație lui Ursu Gheorghe” **este absurda, intrucat semnatura acestuia nu exista pe acele acte semnate de inculpati.**

2. *In legatura cu stirea decesului lui Gheorghe Ursu*

Si **in legatura cu decesul lui Gheorghe Ursu**, inc. Hodis a prezentat de-a lungul timpului mai multe variante, de cele mai multe ori diametral opuse.

Astfel, in declaratia de suspect din 2015, inculpatul declara: „**Referitor la momentul decesului lui Ursu GH. acest aspect s-a discutat in cadrul directiei. Se afirma neoficial ca a murit pe masa de operatie, diagnosticul fiind ocluzie intestinala. Se discuta in directie ca s-ar fi dispus o ancheta de catre Sectia Militara a CC al PCR. Despre aceasta ancheta cred ca s-a discutat si la o sedinta a organizatiei de partid a ofiterilor din Directia a VI-a a DSS.**”

In 2016 inc Hodis declara: „**Eu am aflat de decesul lui Gh. Ursu dupa anul 1989, atunci cand au inceput cercetarile in legatura cu moartea acestuia**”.

In fata instantei, in mai 2019, inculpatul Hodis prezinta **o a treia varianta**:

„**Am aflat despre decesul lui la câteva zile întrucât se vorbea că un arestat din arestul miliției a decedat la Spitalul Penitenciar Jilava. Am mai auzit că s-a făcut o anchetă internă la Direcția a VI-a cu privire la decesul lui Ursu Gheorghe, însă eu nu am fost chemat și nu știu dacă s-a realizat o astfel de anchetă**”.

3. *In legatura cu ordinul lui Iulian Vlad*

In legatura cu ordinul rezolutiv al lui Iulian Vlad, prin care acesta le-a cerut inculpatilor sa incheie formal ancheta politica si sa o declanseze pe cea de drept comun „sub acoperirea militiei”, inc. Hodis a declarat in 2015 ca: „**Marin Pîrvulescu mi-a spus ca a facut un material catre conducerea DSS, respectiv gl. Iulian Vlad. Imi amintesc ca mr. Pîrvulescu Marin mi-a spus la un moment dat ca a venit raspunsul de la Iulian Vlad cu niste propuneri.**”

In fata instantei, in mai 2019, inc Hodis **a negat ca ar fi existat un astfel de raspuns** cu „**propuneri**” de la Iulian Vlad.

4. *Inercarea de compromitere a victimei*

Ca parte integranta din politica Securitatii ceausiste de „*compromitere*” a disidentilor prin dezinformare / legendare, inculpatul Hodis a declarat in fata instantei: „**Cu aceeași ocazie, la domiciliul lui Ursu Gheorghe**

au fost găsite mai multe produse de proveniență străină, respectiv parfumuri, săpunuri, spray-uri, care nu se găseau pe piața românească.... Nu-mi amintesc dacă aceste obiecte au fost sau nu ridicate, însă în procesul verbal de percheziție se face mențiune în mod sigur.”

Aceasta declaratie este evident falsa: procesul verbal respectiv **nu face mentiune de nici un astfel de „produs”**. (procesele verbale respective se regasesc in DUP Vol 17, Dosar Penal fila 3-6 si 11, si DUI Udrea vol. 3 fila 146 pentru valuta ridicata (in valoare totala de 16 dolari), semnate de inculpati).

3) Concluzie legata de declaratiile mincinoase ale inculpatilor

Daca inculpatii nu aveau nimic de ascuns, **sustinerile contradictorii si neveridice facute in fata organelor judiciare de-a lungul timpului** nu si-ar fi avut rostul. Daca cei doi inculpati ar fi avut constiinta impacata, daca Gheorghe Ursu ar fi fost maltratata doar de Clita Marian, cum s-a incercat sa se acrediteze incepand cu anul 1993, sau, eventual, de cadre de militie, inculpatii ar fi putut declara de la inceput, inca din 1990, adevarul: respectiv ca **l-au audiat pe Gheorghe Ursu in timp ce acesta era arestat la Militie**, imprejurarea pe care au fost nevoiti sa o recunoasca in conditiile prezentarii propriilor semnaturi aplicate pe documente.

Dar inculpatii cunosteau mai bine ca oricine faptul ca l-au torturat pe Gheorghe Ursu. **Prin aceste afirmatii mincinoase inculpatii au incercat sa evite orice legatura cu cele petrecute in perioada arestarii disidentului, in speranta ca bataile anchetatorilor vor fi atribuite ofiterului de militie sau doar lui Clita Marian.** Conform intregului esafodaj al mistificarii crimelor Securitatii, au incercat astfel sa-si **disimuleze actele de tortura** care au dus la moartea lui Gheorghe Ursu, timp de inca treizeci de ani, **„sub acoperirea Militiei”**.

Fiind pe deplin constienti de implicarea lor si de consecintele propriilor fapte, inculpatii au incercat sa impiedice aflarea adevarului.

14. Etapele musamalizarii ulterioare a crimei

Atat Securitatea cat si inculpatii au incercat sa ascunda acest asasinat politic imediat dupa uciderea lui Gheorghe Ursu.

1) Masuri luate pentru a se pastra discretie la spitalul Penitenciarului Jilava

Astfel, pentru a acredita versiunea unei culpe medicale si a musamaliza informatiile legate de urmele de tortura, la spitalul Jilava cadre de Securitate au facut presiuni asupra medicilor. Aceasta rezulta din declaratiile martorilor:

„Constandache mi-a spus ca a fost batut... Constandache nu-si permitea sa discute cu mine atunci cind astepta eliberarea ca Ursu Gheorghe a fost batut de organele securitatii”... „In ziua decesului a venit ofiterul de contrainformatii, acesta a luat unele masuri si s-a pastrat discretie cu privire de decesul lui Ursu Gheorghe... Echimozele nu pot fi ca urmare a altor cauze... Ofiterul de contrainformatii a venit la spital, cred ca dupa deces... Erau persoane care ne ajutau

la deservire si in momentul in care a venit ofiterul de contrainformatii, treptat in jurul bolnavului [au fost] mai putine persoane..." (doctorul Hristenco Vladimir).

De precizat ca ofiterii de contrainformatii din penitenciare erau cadre ale Directiei a IV-a de contrainformatii a Securitatii (conform organigramei Securitatii de la CNSAS, disponibila pe site-ul: <http://www.cnsas.ro/documente/arhiva/Dictionar%20termeni.pdf>

„In legatura cu decesul lui Gheorghe Ursu am fost interogat de ofiterii de contrainformatii ai spitalului Jilava” (doctorul Constandache Ion).

„Cauza pentru care mi se doreste disparitia e scoaterea din culpa a organelor anchetatoare care au folosit tortura si aruncarea vinei asupra mea”. „Consider ca securistii au cautat sa ma omoare pentru ca eu sa nu spun ce stiu despre moartea ing. Ursu” (doctorul Ionetec Gheorghe).

„Discretia” impusa de Securitate a avut cel putin pe moment efectul scontat: martora Marinescu Sorana declara: **„Imi aduc aminte ca eu am intrebat ce s-a intimplat cu Ursu Gheorghe, dar niciunul dintre cei care au participat la operatie nu au vrut sa discute despre asta.”** Or, medicii si personalul respectiv (Constandache, Hristenco, Ionetec, Hirsu) au declarat ulterior ca au stiut inca de atunci ca Gheorghe Ursu a fost „maltratata de anchetatori”, si ca fusese un detinut politic. (Constandache chiar vorbise in acest sens cu victima in limba franceza).

2) Nu s-a facut nici o cercetare privind cauzele si imprejurarile decesului

Conform martorului DONOSE Gheorghe, fost sef in cadrul Militiei si ulterior in cadrul SRI „... orice eveniment petrecut in locurile de retinere... era obligatoriu raportat si **se efectua o activitate administrativa si penala, conform procedurii.** Nu imi explic cum daca a fost un eveniment cu deces, ulterior la spital, a unui arestat, nu s-a declansat o cercetare care sa stabileasca cauzele si imprejurarile in care s-a produs evenimentul.” Faptul ca nu s-a facut nici o cercetare administrativa sau penala in cazul mortii lui Gheorghe Ursu a fost confirmat de majoritatea martorilor: Barabancea Traian-Doru, Odina Constantin, Donose Gheorghe, Marinescu Sorana, Hristenco Vladimir, Creanga Mihail, Udrea Marian, Chircu George, Ionita Stefan. Acelasi lucru este evidentiat si prin faptul ca nu s-a gasit nici un document care sa ateste o astfel de investigatie, nici in evidentele Militiei, nici la Securitate.

Din declaratia martorului Chircu George rezulta ca in noaptea cand Gheorghe Ursu a fost lovit mortal, **„s-a dat alarma pe toata unitatea... era toata conducerea unitatii inclusiv col. Tudor Stanica...”**. In aceste conditii, este cu atat mai evidenta operatiunea de musamalizare impusa de Securitate.

Este lesne de inteles motivul acestei **devieri ilegale de la procedurile existente in arest. Daca inculpatii nu ar fi fost cei care l-au torturat si ucis pe Gheorghe Ursu, evident ca o ancheta administrativa si penala, care inca de atunci, din 1985, l-ar fi gasit pe CLITA Marian vinovat, ar fi fost urmare fireasca.** Lucru care insa nu s-a intamplat.

3) *Discretie la SRI*

Martorul Donose Gheorghe, provenit din Militie, a fost desemnat sef al Formatiunii J („Asigurarea legalitatii”) a SRI-ului incepand din 16 iulie 1990. Conform declaratiei sale, fostii ofiteri ai Directiei a VI-a a Securitatii au fost preluati in acea formatiune: „COTOMAN Gheorghe, COMSA, CRISAN Nicu, Tagorean Petrica, HODIS Vasile, TUTUI Ioan, CONSTANTIN”. Martorul a declarat ca atunci cand a cerut informatii despre cazul Gheorghe Ursu de la subordonatii sai care **proveneau din vechea Directie a VI-a „raspunsul a fost negativ si, mai mult, se evita o discutie pe date concrete a acestui caz.”** Or, acesti subordonati includeau pe **inculpatul HODIS Vasile**, anchetator direct al lui Gheorghe Ursu, inclusiv in perioada de detentie si pe **CRISAN Nicu, care participase la ancheta asupra mortii lui Gheorghe Ursu** inca din ianuarie 1990. Daca nu aveau nimic de ascuns, cei doi fosti ofiteri ar fi putut sa-i relateze sefului lor ceea ce stiau despre cazul Ursu. Este evident ca daca nu au facut-o a fost **pentru ca au incercat sa-i protejeze pe inculpati** (si sa se protejeze), HODIS Vasile cunoscand exact cum a decurs anchetarea disidentului.

Din nou, daca anchetatorii PIRVULESCU si HODIS nu ar fi fost implicati direct in torturarea si uciderea lui Gheorghe Ursu, evident ca aceasta secretizare de catre SRI, incepand din anii '90 si prelungindu-se, cel putin privitor la volumele de TO - dupa cum s-a constatat, pana in ziua de azi, nu ar fi avut sens.

4) *„Moarte neviolenta”*

Conform declaratiilor mai multor martori si documentelor medicale, Gheorghe Ursu a fost lovit cu precadere in abdomen de inculpati. Acestia au urmarit vadit ruptura unui organ cavitat intern care sa duca la peritonita si pana la urma, la moarte. Au ordonat intarzierea transportarii la spital tocmai pentru a se asigura ca victima nu mai poate fi salvata. Gheorghe Ursu a fost trimis totusi la Jilava pentru ca decesul sa nu aiba loc in arest, fapt care ar fi ridicat mai multe suspiciuni din partea Ambasadei Americane si altor oficiali straini, care se interesau de caz in acel moment. Mai era nevoie doar de o cauza a mortii care sa aiba legatura cu intestinalele. In acest scop, Securitatea a pregatit legenda cu „*ocluzia intestinala*”, iar propagarea ei a cazut tot in sarcina inculpatului PIRVULESCU. Aceasta imprejurare e confirmata de martorul Dumitraciuc Ion, care declara ca „*pe data de 17-18 noiembrie 1985*” a primit un telefon de la Pirvulescu Marin , care **i-a spus „despre decesul lui Gheorghe Ursu. Arat ca Pirvulescum mi-a spus ca Ursu a intrat in greva foamei la arestul militiei, i s-a facut rau si nu a fost dus imediat la spital de gardieni, iar atunci cand l-au dus si l-au operat au constatat ca avea ocluzie intestinala din cauza foamei si a facut stop cardio-respirator si a murit.”**

Astfel se vadeste ca si musamalizarea crimei a intrat tot in sarcina inculpatilor, care au propagat „varianta” cu ocluzia intestinala si „greva foamei”, lucruri evident false (nu au fost amintite de nici un martor, si contrazic toate declaratiile medicilor si documentele medicale, si depozitiile gardienilor si arestatilor din arestul Militiei).

Guvernul american a fost astfel dezinformat de partea romana, respectiv de Securitate prin inculpatul Pîrvulescu, imediat dupa moartea disidentului. Astfel, in aceeasi perioada in care doctorii de la Jilava erau amenintati, inculpatul PIRVULESCU transmitea catre Directia a II si Ministerul de Externe „legenda” ca victima ar fi murit in urma unei „ocluzii intestinale” datorata „grevei foamei”. Aceasta varianta a „ocluziei intestinale” a fost transmisa prin telegrama din 26.11.1986 catre ambasadorul roman de la Washington (a se vedea Dosarul de urmarire penala al cauzei, volumul 12 filele 79-97, in special filele 81 si 84-87).

La data de 20.12.1985 Securitatea a creat o NOTA (regasita in DUI Udrea Vol 2 fila 49) privind pe Gheorghe Ursu prin care ascunde faptul ca acesta fusese anchetat din motive politice, si ascundea cauza reala a mortii, pretinzand ca aceasta ar fi constat in **“ocluzie intestinala”**.

In acelasi timp, **moartea lui Gheorghe Ursu este trecuta sub tacere si fata de procurorii si judecatorii civili** care anchetau cauza de drept comun. Astfel, **Gheorghe Ursu a ajuns sa fie trimis in judecata dupa moartea sa** de catre procurorul Ilie PICIORUS.

Este de remarcat ca **medicul legist care a facut autopsia lui Gheorghe Ursu, Cavaliotti Anastase, s-a dovedit a fi fost informator al Securitatii** (a se vedea DUP Vol 14 fila 8 – nota CNSAS din care rezulta ca acesta avea dosar de „retea” / de informator). Desi echimozele traumatice au fost consemnate in documentele medicale de la Jilava si in raportul de autopsie, **procurorul Vasile Manea DRAGULIN** (care urma sa devina **Procuror General al Romaniei in anii '90**) **a falsificat cauza mortii**, pretinzand ca aceasta ar fi fost **neviolenta**.

Dezinformarile Securitatii legate de cauza mortii lui Gheorghe Ursu au continuat si pe parcursul procesului penal, inclusiv in faza de judecata. Astfel, martorul MALUREANU Vasile a pretins ca in calitate de ofiter in Directia I ar fi facut o investigatie la Directia a VI-a in 1985 cu privire la moartea lui Gheorghe Ursu (investigatie care, evident, nu a lasat nici o urma). Cu acea ocazie ar fi aflat de la MORARIU Patru, locutiitorul la comanda Directiei a VI-a, ca Gheorghe Ursu ar fi **„decadat din cauza unor probleme de sanatate”**.

5) Clita Marian si „loviturile cauzatoare de moarte”

Asa cum rezulta si din declaratia martorului Petre Mihai Bacanu, este evident ca fostul informator Clita Marian a fost „sfatuit” sa ia asupra sa acest omor. In anii 1994-1995, el a incercat sa convinga organizatii civice (printre care Comitetul Helsinki, Grupul pentru Dialog Social, etc) si opinia publica (prin multiple declaratii de presa), ca el ar fi fost cel care l-ar fi omorat pe Gheorghe Ursu. El pretindea, contrar tuturor documentelor medicale si marturiilor existente, ca l-ar fi ucis „din greseala”, printr-o unica lovitura, cu piciorul gol, in abdomen, fara intentie. Conform propriilor declaratii, el se astepta astfel la **„cel mult un LCM”** (lovituri cauzatoare de moarte), o infractiune amnistiata. In unele din declaratiile din acea perioada, Clita Marian chiar a mentionat ca a fost **„sfatuit sa ia asupra lui”** uciderea lui Gheorghe Ursu. Este important de mentionat in acest context ca in acea perioada, justitia romana post-revolutionara nu acceptase inca incidenta legislatiei privind infractiunile contra omenirii (respectiv a articolului 358 al vechiului cod penal) in cazurile de tortura si alte forme de represiune politica. A fost si motivul pentru care procurorul Samoila JOARZA, seful SPM la acea data, prin rechizitoriul din dosarul 90/P/90, a decis

neinceperea urmaririi penale (NUP) in cazul inculpatilor (si a altor fosti ofiteri de Securitate si Militie). In acel dosar existau deja probe covarsitoare ca inculpatii l-au maltratata pe Gheorghe Ursu in detentie, intr-un moment cand acesta se afla „*cazut sub puterea adversarului*”, pentru motive exclusiv politice. Era evident vorba de adversarul politic, respectiv **organele de represiune ale statului comunist**. O represiune, asa cum am aratat in descrierea situatiei premisa, **sistematica si generalizata, indreptata impotriva grupului de populatie format din opozantii dictaturii ceausiste**. Si totusi, fostul sef al Parchetului Militar Samoila JOARZA a ignorat legea – atat interna cat si internationala – privind crimele impotriva umanitatii. El a considerat actele de tortura sistematica, ce au dus la moarte, doar o forma de „*abuz in serviciu*”, infractiune care fusese de asemenea amnistiata.

6) La ancheta asupra mortii lui Gheorghe Ursu a participat un coleg al inculpatilor

Martorul **CRISAN Nicu, fost coleg al inculpatilor in directia a VI-a, a fost desemnat in 1990 sa cerceteze moartea lui Gheorghe Ursu**. La acea data, acesta mai era inca coleg cu inculpatul HODIS Vasile in formatiunea J a SRI-ului, in care au fost cooptati majoritatea fostilor ofiteri ai Directiei a VI-a a DSS. CRISAN Nicu a fost chemat pentru a depune marturie in **dosarul cauzei de catre** inculpati. In sedinta publica din data de **4 aprilie 2018** numitul CRISAN NICU a declarat ca in 1990, cand a participat la ancheta asupra mortii lui Gheorghe Ursu, **“din verificari nu rezulta ca vreun ofiter de securitate sa-l fi scos pe Ursu Gheorghe la ancheta din arestul militiei”**. Aceasta marturie contrazice direct declaratia martorului Clita Marian data **chiar in fata numitului CRISAN NICU si semnata de acesta pe 21.03.1990:**

"Ursu era anchetat de Securitate in legatura cu un jurnal in care consemnase opinii personale impotriva conducerii de stat si partid... Cind venea de la ancheta era abatut spunind ca s-au folosit metode violente..."

Aceasta marturie falsa a martorului CRISAN a fost data cu intentia vadita de a-i favoriza pe fostii colegi din Directia a VI-a a Securitatii. In acest sens se inscriu si rapoartele false intocmite de acesta ca lucrator la SRI in anii '90. A se vedea, spre exemplu, in Dosarul de urmarire informativa cu numele de cod “Udrea”, cota CNSAS I 1099046, volumul 6, respectiv volumul 23 din Dosarul de urmarire penala al cauzei, fila 83, de unde rezulta ca numitul **CRISAN Nicu** a cautat in mod intentionat si sistematic, inca din anii '90, sa-i discolpe pe fostii sai colegi.

7) Falsificarea dosarului Udrea

In volumul 14 al Dosarului de urmarire penala al cauzei, la filele 7-45, se afla nota-raport a CNSAS, cu 10 anexe, privind dosarele Udrea si Dosarul Penal intocmite de Securitate lui Gheorghe Ursu. Dosarul Udrea a fost obtinut de SPM in urma insistentelor familiei Ursu si ca urmare a unei hotarari CSAT (Consiliul Suprem de Aparare a Tarii), abia in anul 2000, dupa ce timp de mai bine de 10 ani SRI-ul a negat existenta acestui dosar (dupa cum se poate vedea, spre exemplu, din raspunsul sefului SRI Virgil Magureanu, din dosarul 90/P/90 Vol 1 fila 44. Dosarul Penal nr. 66142 (cota CNSAS P58684, in DUP Vol 17) al lui Gheorghe Ursu a fost predat catre CNSAS abia in anul 2006, in conditii inca neelucidate. Acest dosar penal nu a fost „descoperit” in arhiva CNSAS decat in anul 2014, dupa cum arata si nota specialistilor CNSAS.

In nota-raport a CNSAS se specifica faptul ca dosarul Udrea in varianta pe hartie a fost in cea mai mare parte falsificat. CNSAS remarca nenumarate neconcordante intre variantele pe hartie si cea microfilmata in 1987 a acestui dosar, din care rezulta ca:

- Coperta insasi a volumului I a dosarului in format hartie (singurul volum care a fost microfilmata) este vadit diferita de coperta volumului microfilmata.
- Varianta microfilmata in 1987 specifica existenta cel putin a „**volumului 2 T.O.**” (tehnica operativa, respectiv transcrierea inregistrarilor legate de anchetarea lui Gheorghe Ursu).
- **Volumul 2 pe hartie, predat de SRI in anul 2000, nu contine aceste transcrieri T.O., ci copii xerox dupa documente ale militiei legate de ancheta de drept comun. Mai mult, acest volum are ca prima fila o copie a unui articol al lui Petre Mihai BACANU din anul 1992** despre cazul Ursu: „Asasinatul a fost desavarsit la Jilava?”, **fiind deci exclus ca acest volum sa dateze din 1987.**
- Celelalte volume contin de asemenea copii xerox dupa documente ale militiei legate de ancheta de drept comun, de multe ori in mai multe exemplare
- Acolo unde se regasesc documente ale inculpatilor, acestea sunt uneori diferite de cele originale, aflate fie in varianta microfilmata, fie in Dosarul Penal.
- Volumele sunt nesigilate, in multe cazuri gresit numerotate, cu file indosariate aparent in graba, in pozitie rasturnata si in dezordine.
- Ultimele doua volume contin file generate de SRI in anii 1990-1994 in cadrul Formatiunii J, in care au activat fostii ofiteri ai Directiei a VI-a a Securitatii, inclusiv inculpatul HODIS. Din aceste file rezulta ca SRI-ul urmarea ancheta desfasurata de procurorul Dan Voinea in cazul Ursu, incercand sa contracareze concluziile procurorului legate de implicarea inculpatilor.
- Aceste file includ articole de presa legate de Gheorghe Ursu, si zeci de variante de adrese ale SRI prin care **institiia incerca sa absolve, pe baza unor rapoarte mincinoase, pe inculpati de vreo implicare in anchetarea lui Gheorghe Ursu in arestul Militiei.** Printre rapoartele mincinoase respective se afla si rapoartele mincinoase ale fostilor colegi ai inculpatilor:
 - o Crisan Nicu (a se vedea volumul 6 al dosarului Udrea / volumul 23 din Dosarul de urmarire penala al cauzei, fila 83)
 - o Dumitraciuc Ion (a se vedea DUP vol 9 filele 24-28).

Concluzia specialistilor CNSAS este ca „**Forma actuala a volumelor 1-7 din fondul I 1099046** [dosarul Udrea, nn] **primit de la Ministerul Public** [care il primise de la SRI in anul 2000, n.n.] **nu coincide cu forma initiala creata de fosta Securitate, arhivata si inregistrata la C.I.D.** [Centrul de Informatica si Documentare al Securitatii, nn] **cu numarul F.I. 227825 – Bucuresti, dosar microfilmata la data de 29.09.1987**”.

Mai mult, „**Din informatiile prezentate mai sus rezulta cu certitudine ca forma actuala a dosarelor I 1099046 si P 58684, instrumentate de Securitate pe numele Ursu Gheorghe in**

anii 1985-1987 nu coincide cu forma initiala, in care au fost arhivate si inregistrate la Centrul de Informatica si Documentare”.

Nota CNSAS explica de asemenea ca **existenta volumelor de TO este probata nu numai de coperta microfilmata a volumului 1**, dar si de „**obligativitatea instalarii posturilor de TO in penitenciare si alte locuri de detinere**” conform ordinului inc. POSTELNICU Tudor din 7.05.1985 (DUP Vol 14 fila 16).

Trebuie amintit ca in acei ani (1990-1994), la Formatiunea J a SRI-ului activau HODIS Vasile (pana in 1999) si majoritatea fostilor membri ai Directiei a VI-a a Securitatii, respectiv colegi ai inculpatilor (inclusiv conform declaratiilor martorilor DONOSE Gheorghe si CRISAN Nicu). Dosarul Udrea se afla in custodia Formatiunii J, asa cum rezulta din:

- Pagina de garda ale dosarului, in care numitul **TAGOREAN Petre** (si el fost coleg al inculpatilor in Directia a VI-a a DSS, si membru in Formatiunea J in anii 90) **a semnat pentru primirea dosarului. Este ultima astfel de semnatura.**
- **Volumele 6 si 7 au fost intocmite de Formatiunea J in intregime in anii 90-94.** Acest lucru se poate constata din lectura acestor volume, care contin documente elaborate aceasta formatiune a SRI-ului, unele semnate COTOMAN Gheorghe, si el fost coleg al inculpatilor in Directia a VI-a a DSS si extrase din articole din presa legate de cazul Ursu.

Singura explicatie pentru aceste grave neconcordante in aceste documente si pentru elaborata falsificare a celor 6 volume de dosar de urmarire informativa este ca fostii ofiteri din Directia a VI-a, printre care inc. HODIS, aflati in formatiunea J a SRI-ului, **au sustras din dosar filele originale, inclusiv transcrierile T.O., inlocuindu-le cu copii ale documentelor Militiei si procuraturii civile.** Se deceleaza cu claritate aplicarea in continuare a metodicii Securitatii de a disimula acest caz (asemenea altor mii de astfel de cazuri de represiune politica) „*sub acoperirea altor organe*”.

Existenta dosarelor T.O. la momentele 1985 si 1987 rezulta si din urmatoarele mijloace de proba:

- Mai multe documente din dosarele Udrea si Penal care fac referire explicita la „T.O.” (asa cum au mentionat si specialistii CNSAS)
- Declaratia martorului DUMITRACIUC Ion: „**Arat ca transcrierile convorbirilor telefonice interceptate in baza planului de masuri au fost introduse intr-un plic sigilat albastru pe care l-am predat impreuna cu DUI in decembrie 1985.** [cu proces verbal de predare primire, care se introducea in capitolul V al dosarului de obiectiv, insemnand diverse].”

8) Incercarea de compromitere a victimei in cauza de fata

Inculpatii au incercat inca o data sa compromita victima in declaratiile lor, ca si prin martorul DUMITRACIUC Ion:

- Prin declaratia mincinoasa a martorului DUMITRACIUC Ion, care a inventat niste „produse” gasite la perchezitia domiciliului lui Gheorghe Ursu si ridicate de inculpati „intr-o valiza”, desi aceste produse nu se regasesc mentionate in nici unul din procesele verbale de perchezitie contrasemnate de inculpati si de DUMITRACIUC insusi. Prin aceasta inculpatii reiau „legenda” ca Gheorghe Ursu nu ar fi fost un disident, ci un „speculant notoriu”, asa cum au incercat s-o faca si in 1985 fata de autoritatile straine.
- Prin influentarea martorei Petre Elena, care a declarat urmatoarele: „*Persoana care s-a prezentat la mine pentru a fi martora in cauza se numea DUMITRACIUC ION si am apreciat atitudinea ca fiind una mai amenintatoare*”. Este evident ca marturia vadit mincinoasa a martorei Petre Elena din instanta (care vine in contradictie flagranta cu propriile sale declaratii date in fata inculpatilor in 1985) a fost rezultatul acelor amenintari din partea lui DUMITRACIUC Ion, in folosul inculpatilor.

15. Alte rechizitorii si hotarari judecatoresti relevante pentru acest caz

• Sentinta penala nr. 49 a Curtii de Apel Bucuresti din 14 iulie 2003:

"Desi se dispusesse neinceperea urmaririi penale pentru infractiuni contra securitatii statului, **interesul organelor de Securitate a continuat si dupa 21.09.1985**, avind in vedere deschiderea dosarului informativ 'Udrea' care nu a fost inchis decat la data de 1.08.1987 (la doi ani dupa decesul lui Ursu Gheorghe)... In multe cazuri, **dupa audieri apar consemnari medicale gradate ca gravitate**, toate fiind susceptibile de agresivitate... Saptamana 28.10.-3.11.1985 nu s-au luat declaratii lui Ursu Gheorghe Emil de catre Militie, **ci de catre Securitate**... Din saptamana urmatoare **se constata o alterare vadita a starii de sanatate a lui Ursu Gh. Emil**... Desi fusese lovit grav inainte de 14.11.1985, in perioada urmatoare, 14-15.11.1985, **Ursu Gh. Emil a fost anchetat (scos din arest fara consemnari in registrul de arest)**, pedepsit (fara ca raportul de pedepsire sa fie consemnat in registrul de arest)... Inculpatii au inlesnit si ajutat pe condamnatul Clita... sa comita infractiunea de omor, permitand exercitarea de presiuni fizice si psihice asupra victimei (prin intermediul anchetatorilor si a colegilor de celula)."

• Decizia nr. 4404 din 10 oct. 2003, pronuntata in dosarul nr. 3468/2003 al ICCJ:

"Desi se dispusesse neinceperea urmaririi penale pentru infractiuni contra securitatii statului, **interesul organelor de securitate fata de Ursu Gheorghe Emil a continuat**, iar dosarul informativ 'Udrea' nu a fost inchis si se urmarea evolutia cazului... In aceasta situatie s-a stabilit la nivelul factorilor de conducere ca regimul de arest la care era supus Ursu Gheorghe Emil sa fie diferentiat in functie de evolutia datelor de ancheta si eventualele reactii interne si internationale, aspect care va fi ilustrat de succesiunea declaratiilor luate... Din coroborarea acestor elemente, s-a concluzionat ca, prin mijlocirea

inculpatului Tudor Stanica... **s-a instituit pentru Ursu Gheorghe Emil un regim de teroare si in final de exterminare**".

• **Rechizitoriul din data de 22 noiembrie 2000, emis in dosarul nr.16/P/1998 al Parchetului de pe langa Curtea Suprema de Justitie, Sectia Parchetelor Militare:**

"La data de 21 septembrie 1985 numitul Ursu Gheorghe Emil... a fost arestat datorita faptului ca intr-un jurnal personal...a consemnat si comentat nefavorabil aspecte din activitatea conducerii PCR, aspecte critice la adresa regimului comunist... Astfel, conform raportului D/029024/30.01.1985 al Departamentului Securitatii Statului rezulta ca se preconiza inceperea urmaririi penale impotriva lui Ursu Gheorghe Emil, cercetarea acestuia sub stare de arest... In mod normal, dupa transferarea dosarului lui Ursu Gheorghe Emil la procuratura civila si milite, organele securitatii ar fi trebuit sa inchida cazul, insa **interesul acestora pentru caz a continuat si dupa 21 septembrie 1985, asa cum rezulta din documentele intocmite de ofiterii Securitatii...** Probe in acest sens sunt si declaratiile martorilor din dosarul nostru... Martorii sus-amintiti au declarat ca **motivul anchetarii lui Ursu de catre ofiterii de securitate il constituia, in continuare, jurnalul sau in care scria impotriva familiei Ceausescu, relatiile lui Ursu cu prietenii din tara si strainatate care aveau conceptii anti-comuniste si modul cum a transmis scrisori la posturile de radio straine. Urmare a celor expuse mai sus Ursu Gheorghe Emil, dupa arestare, a fost supus unui regim de detentie dur, de exterminare...** Aceasta activitate represiva ordonata impotriva detinutului Ursu Gheorghe **se datora si faptului ca acesta a refuzat in mod constant sa colaboreze cu anchetatorii de la securitate...** Acestia (informatorii de camera) **au avut ca misiune torturarea lui Gheorghe Ursu in scopul obtinerii de informatii pentru ofiterii de Securitate.**"

De fapt prin rechizitoriul de mai sus s-a disjuns cauza privind pe inculpatii din aceasta cauza si alti ofiteri de Securitate, urmind ca fata de acestia 'sa fie continuate cercetarile pina la solutia finala'.

• **Hotararea Tribunalului Bucuresti din 11 martie 1997 - Judecator Cristian JIPA**

Judecatorul Cristian Jipa cerea inca din timpul judecarii cazului Clita: "**efectuarea de cercetari... asupra numitilor lt.col. Turcitu Adrian, cpt. Dumitraciuc Ion, col. Anghel Corneliu, mr. PÎRVULESCU Marin si lt.-maj. HODIS Vasile sub aspectul infractiunilor de complicitate, instigare, favorizare la actiunea de omor sau omor calificat...**"

• **Rechizitoriul din data de 12.11.1996, emis in dosarul nr.90/P/1990 al Parchetului General, Sectia Parchetelor Militare:**

"Din probele administrate in cauza se retine ca, dupa luarea masurii preventive aratate, in timpul cit s-a aflat in arestul Directiei Cercetari Penale, **Ursu Gheorghe Emil a fost supus in paralel la doua anchete:** una, a militiei, pentru detinere si operatiuni cu mijloace de plata straine, efectuata de lt. col.

Popescu Florea; a doua, a **securitatii**, care intrucit pentru infractiunea de propaganda impotriva orinduirii socialiste, la 15 august 1985 s-a dispus neinceperea urmaririi penale, apare ca **fara baza legala**, coordonata de col. Vasile Gheorghe, seful Directiei Cercetari Penale din Departamentul Securitatii Statului..."

" Din 21 septembrie 1985, anchetarea lui Ursu Gheorghe Emil a fost reluata de Securitate in conditii de privare de libertate si prin supunere la un regim despre care se credea ca il va determina sa furnizeze datele si informatiile pe care in perioada anterioara arestarii nu le-a prezentat... Se retine ca anchetarea lui Ursu Gheorghe Emil de catre Directia Cercetari Penale a Securitatii, dupa arestarea lui..., a avut un caracter abuziv, fiind facuta in afara unui cadru procedural ... si prin folosirea de mijloace si metode ilegale (exercitarea de violente si folosirea neregulamentara a unor informatori de camera)... Este dovedit ca in perioada 21 septembrie-16 octombrie 1985 Ursu Gheorghe a fost scos in mai multe rinduri din camera de arest de ofiteri de securitate care au exercitat violente asupra lui.... Probele administrate in cauza impun concluzia ca lt. col. Creanga Mihail... a acceptat anchetarea lui Ursu Gheorghe Emil de catre securitate in afara cadrului procedural, prin mijloacele si metodele aratate".

"In acest sens este adresa Procuraturii Locale Sector.6 catre IGM, din 21.10.1985, prin care instiinteaza ca a fost prelungita arestarea preventiva a lui Gheorghe Emil Ursu pana la 21.11.1985, desi ancheta in cauza privind detinerea de valuta era finalizata, deci nu se mai justifica privarea de libertate in cauza de drept comun."

In acelasi act de sesizare a instantei s-a retinut din probatoriu ca Popescu Florea, anchetatorul de la Directia Cercetari Penale a Militiei, 'nu a recurs la violente si nici nu a apelat la sistemul informatorilor de camera pentru a-l determina pe Ursu Gheorghe sa faca declaratii...', intrucat 'la militie cauza era simpla, nu ridica probleme, Ursu Gheorghe a recunoscut in totalitate fapta pentru care il cercetam' (declaratia lt. Col. Popescu Florea, anexata).

De asemenea, in rechizitoriu s-a retinut ca atat arestarea lui Ursu Gheorghe, cat si tratamentele neomenoase la care a fost suspus, au fost motivate politic si decise **'la nivelul factorilor de comanda din Securitate'**.